

yuzu

SEYAHAT + STİL + İNSAN + ART + BOTANİK

Yeni Seyahat Topluluğu: Slow · Mistik Bir Kapalı Kutu: Myanmar · Spetses'ten Tsipouro İçmeden Dönülmez
Hydra'da Herkes Bir Roman Karakteri · Görülmesi Gereken 10 İnziva Otel · Tekneyle Yunan Adaları Rotası
Murat Süter'in Lacivert Sırrı · Onur Mansız · Kemal Özen · Salman Toor · Köprü+Heykel+Galeri: The Twist
Edwina Sponza'nın Stil Kodları · İçinden Aman Stili Geçen Bir Rüya · Bodrum'daki O Ev: Tropikal, Bohem ve Nostaljik
Bu Yaz 'Power Lunch'tayız · Cansu Dere'yle Yolda Olmak Üzerine · Gaye Su Akyol: Hayat İkna Olduğun Şeye Dönüşüyor
Manastırdan Online Yoga Yıldızlığına · Fem Güçlütürk'le Botanik Talk Şov
Palmiyeler + Fil Kulakları + Yeni Nesil Saksılar

UNIQA

GENUINE ARTISTRY

yuzu

No.1 / YAZ

Her şey mevsiminde güzel

K O M S U K O Y

EDİTÖ			
7	Nasıl Bir Yaz	114	Aman da Bravo
SEYAHAT		116	Bodrum'a Sürpriz: Dioriviera Pop-Up
12	Lokale Saygılı, Sakin, Yaratıcı, Yeni Seyahat Topluluğu "Slow"	118	Bodrumlu Uzakdoğulu: Leleg Living
22	Mistik Bir Kapalı Kutu: Myanmar	120	Bu Yaz Öğleden Sonra 'Power Lunch'tayız
32	Spetses'ten Tsipouro İçilmeden Dönülmez!	İNSAN	
36	Hydra'da Herkes Bir Roman Karakteri Gibi	124	Cansu Dere 'Yoldayken Hayatımdan Gereksiz Yükleri Çıkarttım'
40	İnziva Otelleri Artık Daha Popüler	134	Gaye Su Akyol'la Kuantum Dozu Bol Konuşma: 'Hayat İkna Olduğun Şeye Dönüşüyor'
50	Tekneyle Yunan Adaları	142	Akyaka'daki "İnsan Canlısı" Çocuğun Hikayesi
56	Antarktika'ya Kendi Kullandığı Uçakla Giden Maceracı Şef	148	'Normal' Değiliz Hiçbirimiz
STİL		152	Manastırdan Online Yoga Yıldızlığına
66	Atlantik Mavisinin Saflığıyla Uyumlu o Ev	154	Hayat, Mutfağa Kapanıp Mükemmelin Peşinde Koşmak Değil
72	Murat Süter'in 'Lacivert' Sırrı	ART	
76	Şık Bir 13 Hamlesi: Trezz	160	Lara Kamhi 'Aşırı Kalabalık Bizi Özümüzden Uzaklaştırdı'
77	Uzay Gemisi Değil, Bir Kütüphane	164	Yıldızı Daha Da Parlayacak: Salman Toor
78	İstanbullu Tilda Swinton'ın 'Athleisure' Tarzı	168	Kemal Özen Hangi Yetişkin Bir 'Gam'zede' Değil ki Artık?
82	Köprü + Heykel + Galeri: The Twist	174	Onur Mansız 'Resimlerin kendi içinde tedirgin olmasını önemsiyorum'
86	Edwina Sponza'nın Stil Kodları	BOTANİK	
90	İkonik Mekandan İlhamla	184	Fem Güçlütürk'le Botanik 'Talk Şov'
91	Barselonalı Kuzeyli: Crea-Re	190	Evde Palmiye Türü Yetiştirmek İçin 15 Maddelik Liste
92	The Beach of Momo'nun 'Funk' Yemek Stili	192	Dev Yapraklarının Hastasıyız: Fil Kulağı
94	Bu Yazın Başrolünde: Soho Roc House	194	Yeni Nesil Saksı Önerileri
BODRUM STİL / Özel Bölüm		DÜKKAN	
98	İçinden Aman Stili Geçen Bir Rüya	200	Yuzu'nun Seçimleri
102	Bir Edition Üçlüsü: Sanat, Parti ve İyi Yemek	202	Bu Yaz da Haori Giyiyoruz
106	Bodrum'daki O Ev: Tropikal, Bohem, Tertipli ve Nostaljik		
112	Kavanoz'daki 'Sarışım' Bizi Bekler		

Her şey mevsiminde güzel

K O M S U K O Y

EKİP

Yayın Yönetmeni

Onur Baştürk

Kreatif Direktör

Ozan Uzun

Reklam / Proje

Rengin Atik

İletişim

www.yuzumagazine.com

info@yuzumagazine.com

instagram: @yuzu.mag

Avlu Bebek

İnşirah Sokağı, No:25/1

Bebek, 34342 Beşiktaş, İstanbul

Katkıda Bulunanlar

Özlem Avcıoğlu, Fulya Bozkurt, Çiğdem Hasanoğlu,

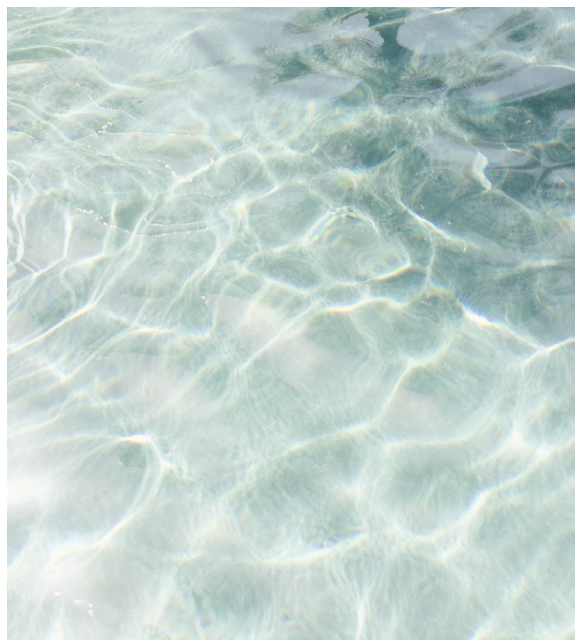
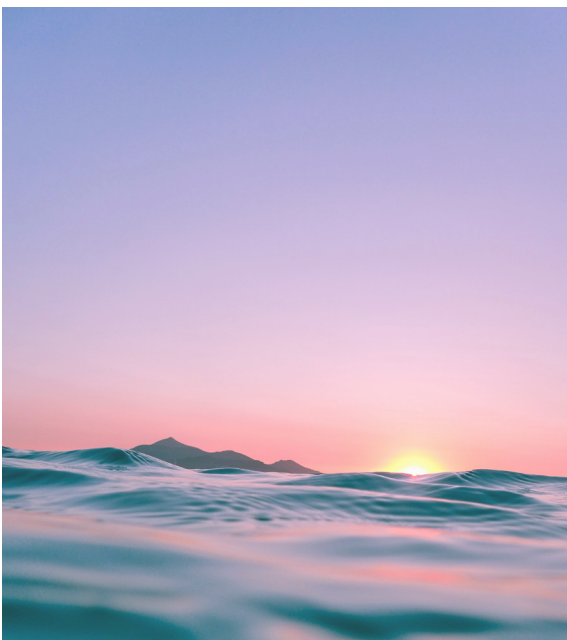
Sibel İpek, Rana Korgül, İsmail Polat, Alp Tekin

Kapak Fotoğrafı: Tulum Tree House

Yıl: 2020 / Sayı: 1

Bu dergide yer alan yazı, makale, fotoğraf ve illüstrasyonların elektronik ortamlarda dahil olmak üzere çoğaltılma hakları Yuzu Magazine' e aittir. Yazılı ön izin olmaksızın hangi dilde ve hangi ortamda olursa olsun materyalin tamamının ya da bir bölümünün çoğaltılması yasaktır.

Yayın Türü Süreli Yayın

NASIL BİR YAZ

Kış ya da sonbahar için pek beklentiye girilmez, geldiği gibi yaşanır ya. Yaz için tam tersi. Yaz planı vardır, sonra yaz hayali, aşkı, eğlencesi, denizi, güneşi, şusu busu... Yaza dair beklentiler hep büyük olduğundan yaz hep kısa gelir, yazın hep bir şeyler olur, yazın kafalar daha çok karışır ve altüst olur.

Herhalde ilk kez yaza dair beklentiler öyle yüksek 'feet'lerden uçmuyor. Büyük planlar, büyük seyahatler, büyük eğlenceler değil; küçük planlar, az insanlı samimi ortamlar konuşuluyor.

Bir yandan gevşemekle tedbiri elden bırakmamak arasında gidip geliyoruz. Bir yandan da izole kalmanın getirdiği ruh iklimiyle kendi hayatlarımıza dair sorular fazlasıyla birikmiş durumda. Esas 'yeni normal' bence bu!

Malum sosyal mesafe kuralları, uçağa binerken uygulanacak testler, otele girerken ateş ölçmeler filan değil. Onlara alışırız, nelere alışmadık ki? Yeni normal, herkesin içinde aynı anda kopan fırtınalar. Kimsenin oraya baktığı ya da ilgilendiği yok. Sistem her zaman bunu görmezden eğilimindedir ama çoğu insan da o eğilimin tatlı kıyısında, bunu beslemekten yana...

O zaman yaz en beklentisiz haliyle kapıya dayanmışken doğaçlama sorular çoğalsın. Sorular iyidir:

- Nasılsın böyle, iyi misin? Yoksa bundan sonrasında değiştirmek istediğin bir şeyler var mı?
 - Değiştirmek derken, büyük bir şeyler değil, küçük şeyler bile olabilir. Bazen küçük dalgalanmalar büyük taşları gün gelir tetikler. Var mı gönlün buna? Yoksa tembellik mi edeceksin?
 - Aşk aşk deyip duruyorsun ama emin misin aşk filan istediğine? Belki de solo hayatına aşıksın...
 - Peki ya içinde bulunduğun aşk, aşk değilse neden hâlâ çıkmıyorsun kendini kapatıp buzdolabına kaldırdığın o konserve kutusundan?
 - Şimdiye kadar yaşadıklarından en çok aklında kalanlar neler? Aklında kalanları çoğaltmaksa derdin, ne duruyorsun?
 - Sık sık "Ben ne yapıyorum?" ya da "Orada olmalıydım, burada ne işim var?" mı diyorsun? İç geçirmelerin, yaptıklarından daha mı fazla hale gelmiş?
- Bitti.
Bakarsınız, umduğumuz ya da ummadığımızdan daha iyi geçer yaz...

Life, Reimagined

Bring the Outdoors Inside

n e f | R E S E R V E
G Ö L K Ö Y

[NEF.COM.TR/RESERVEGOLKOY](https://nef.com.tr/reservegolkooy)

444 9 633

BLUEMINT

LOKALE SAYGILI,
SAKİN, YARATICI,
YENİ SEYAHAT TOPLULUĞU
S L O W

MİSTİK BİR KAPALI KUTU:
MYANMAR

SPETSES'TEN TSIPOURO
İÇMEDEN DÖNÜLMEZ

HYDRA'DA HERKES BİR
ROMAN KARAKTERİ GİBİ

İNZİVA OTELLERİ
ARTIK DAHA POPÜLER

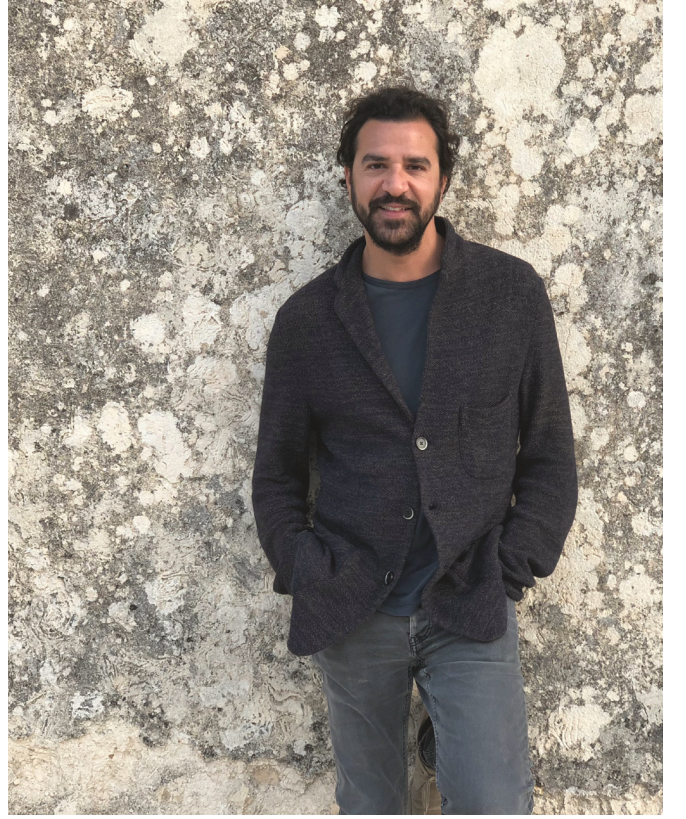
TEKNEYLE
YUNAN ADALARI

ANTARKTİKA'YA KENDİ
KULLANDIĞI UÇAKLA
GİDEN MACERACI ŞEF

LOKALE SAYGILI, SAKİN, YARATICI, YENİ SEYAHAT TOPLULUĞU

S L O W

Design Hotels 1993'te kurulduğunda sadece 10 üye otele sahipti. Bugün ise yüzlerce destinasyonda 400'den fazla tasarım otel topluluğun çatısı altında. Bağımsız otelcilerin orijinal deneyimlerini belli bir standarda oturtmaya çalışan, onlara konumlandırma konusunda rehberlik eden Design Hotels sayesinde hayatımıza 'tasarım otel' ve 'butik otel' kavramları girmişti. Hatırlarsınız, ikibinli yılların başlarında dünyadaki birçok otel artık butik ve tasarım otel olmak istiyordu. Çoğu zincir otel bile bu tarza yönelik yeni alt markalar yaratmaya başlamıştı.

Seyahat kültürünü bu denli etkileyip değiştiren Design Hotels'in üst kademe yönetiminde son 10 yıldır bir Türk'ün de imzası vardı: Serdar Kutucu.

2008 yılında İş Geliştirme Direktörü olarak şirkete katılan Kutucu, yıllar içinde markanın COO'luğuna kadar yükseldi ve birçok üye otelin konumlandırılmasına rehberlik etti.

Geçtiğimiz nisan ayında ise ortağı olduğu 'Slow'un CEO'su olarak karşımıza çıktı. Berlin'de yaşayan Serdar Kutucu'yla çok merak ettiğim yeni markası Slow'u tüm detaylarıyla konuştuk.

Kutucu'nun konuşmamızın bir yerinde dediği gibi, umarım artık daha kolektif bir kültüre doğru yol alırız. Çünkü başka kurtuluşumuz yok!

İLK OTELLER LA GRANJA VE TULUM TREEHOUSE

Tam da pandeminin ortasında yeni markanız Slow'la karşımıza çıktınız. Slow'la yapmak istediğiniz tam olarak nedir?

Son on yıldır Design Hotels bünyesinde birçok otelin konumlandırılması ya da yeniden konumlandırılması konusunda yol gösterdim. Ama otellerin gelişimine kısıtlı katkılar sunabiliyorduk. Bu nedenle ortağım Claus Sendlinger'le yeni nesil otelcilik ve benzer düşünen topluluklar için mekanlar düzenleme üzerine epeydir konuşuyorduk. Sonunda beş yıl önce Slow macerasını başlattık. Ben de nisan ayında Slow'a CEO olarak katıldım.

Slow kısaca şu: Çalışma şekline, etkileşime, daha doğrusu tüm yaşama farklı açılardan bakan mekan, proje ve insan topluluğu. Amacımız lokal ve köklü mekanları alıp zanaat, tarım, tasarım ve şifa aracılığıyla keşfetmek. Her mekanı ayrı bir söylemle inşa etmek ve bu yaratılan mekanların her birini benzer düşünen topluluklar için buluşma yeri haline getirmek...

Aslında bu yeni hedef grubu için ilk girişimi Design Hotels bünyesindeyken gerçekleştirmiştik: 2012 yılında yeniden tasarlayarak açtığımız San Giorgio Mykonos'la. Biliyorsunuz, geçen yaz orayı Soho House satın almıştı.

Slow olarak ilk mekanınız İbiza'daki La Granja Oteli değil mi?

Evet. La Granja İbiza organik tarımı ve sürdürülebilirliği destekleyen bir çiftlik aynı zamanda. Bu otelin ardından Tulum Treehouse'u açtık. Zanaatkarlar, şefler, sanatçılar ve tasarımcıların bulunduğu, Meksika geleneklerini korumayı ve geliştirmeyi amaçlayan, bu konudaki fikir alışverişlerini kolaylaştıran bir otel Tulum Treehouse.

‘HIZ İYİDİR’ KAVRAMINA KARŞI KÜLTÜREL BİR DEVRİM

Slow’un felsefesini biraz daha açar mısınız?

Konaklama anlayışının değişmesi ve yeni konseptlerin ortaya çıkışıyla seyahatin geleceği büyük zorluklarla yüzleşecek. Oteller artık kütüphaneden tutun da sağlık kliniğine kadar her şeyi sağlayan, hem misafirler hem de bölgede yaşayanların etkileşimiyle yeni topluluk merkezleri haline gelecek.

Biz de Slow olarak geleceğin gezginlerinin ihtiyaçlarını düşünüyoruz. Hedefimiz misafir deneyimini bütün haline getirerek bir değer yaratmak. Kültürel, sosyal etkileşimi, mimari ve tasarımı kapsayan, sürdürülebilirliği destekleyen yerel bir yaklaşımla...

Kendimizi yavaş yaşama akımının bir parçası sayıyoruz. Nasıl yaşadığımız, ne yediğimizle ilgili daha bilinçli olmak, geleneklerin, doğal dünyanın ve bilginin korunmasına yönelik yöntemleri vurgulamak da bir parçamız.

Bu aynı zamanda “Hız her zaman daha iyidir” kavramına karşı kültürel bir devrim. Ama şu yanlış anlaşılıyor: Yavaşlık felsefesi her şeyi bir salyangoz hızında yapmak anlamına gelmiyor. Aksine her şeyi doğru ve uygun şekilde yapmanın hızını aramak.

ESKİ DÜNYANIN KURALLARI ARTIK YETERLİ DEĞİL

Design Hotels bünyesinde çalışmak size neler kattı? O dünyada neler öğrendiniz?

Design Hotels’e 2008 yılında kendi otellerimizi yönetme ve geliştirme amacıyla katılmıştım. Ancak 2008 krizinden dolayı o yolda devam edemedik. Sonrasında Design Hotels’in global iş gelişimini ve birkaç yıl sonra da genel marka stratejisini üstlendim. Sanırım bu işin bana kattığı en önemli şey dünyanın birçok bölgesinde tanışma fırsatı bulduğum ilginç insanlar, vizyon sahibi iş insanları, sıra dışı düşünürler, tutkulu ve yaratıcı topluluklar. Herhangi bir kitapta bulamayacağınız ham bilgiler bir şekilde şu an yaptığım işin ilham kaynağını oluşturuyor.

Tasarım otel kavramı on yıl önce ne ifade ediyordu şimdi ne ifade ediyor? Neler değişti ya da bu kavram nereye doğru evrildi?

80’lerin sonuna doğru Studio 54’ün yaratıcısı Ian Schrager, Royalton ve Paramount otellerinin iç dizaynını yapması için tasarımcı Philippe Starck’ı görevlendirmişti. Böylece butik otel kavramı ortaya çıkmaya başladı. Tasarım, mimari, müzik, sanat ve kültürel olarak aynı çatı altında toplanmış yeni seyahat topluluklarını buluşturan oteller...

Sonraki yıllarda Design Hotels olarak konaklama sektörünün tanımlanmasına ve yön verilmesine yardımcı olduk. Ama 11 Eylül saldırısı ve 2008 finansal kriziyle beraber gördük ki, eski dünyanın kuralları artık işe yaramıyor. Bu nedenle Papaya Playa Tulum, San Giorgio Mykonos ve La Granja İbiza projeleriyle yeni bir konaklama modelini test etmeye başladık. Tamamen alternatif, kentsel yaşam izdihamından uzak, sürdürülebilir alanı olan oteller bunlar.

Şimdilerde ise tasarım artık alışılmışın dışında birşey değil. Tasarımcılar herhangi bir proje ya da herhangi bir konaklama markası için çalışabiliyor.

HİÇBİRİ GERÇEK BUTİK OTEL KAVRAMINI YANSITMIYOR

Tasarım otellerini pandemiden sonra bekleyen krizler neler olabilir?

Pandemi gibi krizler dünyayı bir anda değiştirmiyor. Ama uzun zamandır ihtiyaç duyulan değerlerin gelişimini hızlandırıyor. Şunu söyleyebilirim: Birçok yeni düşüncenin ortaya çıkışını göreceğiz. Bunların kısa süre içinde hayata geçmesini beklemiyorum. Çünkü seyahat etmeye hazırlanan insanlar şu anda öncelikle nasıl yolculuk yapacaklarını, nereye gideceklerini ve gittikleri yerde ne kadar kalacaklarını düşünüyor. Alışkanlıklarımız ve bütçemiz değişecek. Dolayısıyla işimizi nasıl yaptığımız da...

Her otelin 'butik' ve 'tasarım' olma tutkusu var. Sizce 'butik otel' olmanın yolu nelerden geçiyor? Yoksa bu tanım da artık kolay kaçmanın yeni yollarından biri mi oldu?

Butik otel fikri son yıllarda ticarileşti. Otellerin seyahat ve konaklama segmenti son yıllarda o kadar hızlı gelişti ki, şimdi her otel 'butik', her otel 'dizayn'. Hatta zincir markalar bile bu tarz konseptler için birden fazla marka yarattı: Autograph, Curio ve Unbound gibi.

Hepsi aynı şeyleri söyleyip aynı şeyi vaat ediyor. Ama aslında hiçbiri gerçek butik otel kavramını yansıtıyor. Bunlar yalnızca farklı görünmeye çalışan, büyüme odaklı zincirleme markalar. Şu an yaşadığımız kriz seyahat edeceklerin zihinlerinin açılmasına ve daha mantıklı kararlar almalarına yardımcı olacak. Bu da gerçekten özgün olan yerlerin kopyalarından ayrılmasını sağlayacak. Böyle olmasını ümit ediyorum. Sonuçta kavramlar, pazarlama ve iletişim gerçek ilgi ve etkiyi yaratmıyor. Vaat ettiğimizi gerçekleştirebilmeliyiz. Konaklama misafirle ilgilidir ve odağımızı artık tamamen oraya çevirmeliyiz.

Pandemiyle beraber seyahat kültüründe gerçekten kökten bir değişim olur mu?

Yaptığımız her şeyde daha derin bir bilinç duygusuna sahip olmamızı gerektiren yeni bir geleceğe başlıyoruz. Rekabeti artık işbirliği olarak tanımlamamız için bir fırsat bu! Son yıllarda bencil bir topluma dönüşmüştük ve bu oldukça endişe vericiydi. Daha kolektif bir kültüre doğru yol alacağız ve bu iyi bir şey.

Cretan Malia Park

GİRİT'TEKİ CRETAN MALIA PARK ETKİLEYİCİ

Çok sayıda otelde konaklamış biri olarak mutlaka favorileriniz vardır. Farklı şehirlerden favorilerinizi sıralarsanız?

Bir oteli favori olarak nitelendirmem oldukça zor. Çünkü favorilerim seyahatimin temasına, otellerin bazı spesifik özelliklerine göre değişkenlik gösterebiliyor.

Örneğin Puglia'da, Gabriele Salini'nin Palazzo Daniele Oteli ya da Lizbon'da Joao Rodrigues'in Santa Clara Oteli'nde kalırken hissettiğim şey, sanki bir arkadaşımın evinde kalıyormuşum hissi.

Girit Adası'ndaki Cretan Malia Park Resort çok etkileyici. Costantza ve Agapi Sbokou kız kardeşlerin detaylara gösterdiği ilgi şahane. Otel büyük olmasına rağmen kendine ait bir çiftliğe ve özgünlüğe sahip.

New York'taki Gramercy Park Otel'e ise ortamı için gitmeyi seviyorum. Tabii ki evimde gibi hissettiğim yeni mekanımız İbiza'daki La Granja da favorim.

Berlin'de yaşıyorsunuz. Berlin'e dair mekan favorilerinizi de merak ettim...

Favori restoranım Paris Bar. Çok kültürlü bir buluşma yeri. Mimari açıdan David Chipperfield'ın Neue Müzesi ve Mies van der Rohe tarafından tasarlanmış Neue Nationalgalerie Pavillon favorim. Alışveriş için ise tek adresim var, Andreas Murkudis'in mağazası.

KUZEY EGE'DE BİR ÇİFTLİK EVİ PROJESİ OLABİLİR

Türkiye'de Slow'un bir ayağı olacak mı? İstanbul ya da güneye dair projeler var mı?

Türkiye tabii ki stratejik büyüme haritamızın içerisinde. Kuzey Ege'de bir çiftlik evi projesi ya da Likya sahilindeki ıssız bir plajda proje mesela. Global düşünen, ama yereli temsil eden bir çiftlik evi projesi bulmak için sabırsızlanıyorum. Umarım yakında olur.

Gezi Otel'i'nin sahibi Can Atay'la beraber 2021'de hayata geçireceğiniz projeye ilgili detay verebilir misiniz?

Can Atay sadece iyi bir arkadaşım değil, aynı zamanda yeni tecrübeler için sınırları zorlayan bir otel işletmecisi. Evet, bugünlerde güneydeki bir noktada yapacağımız işbirliği üzerine konuşuyoruz. Ama henüz bu konuda fazla ayrıntı veremem.

Türkiye'de tasarım açısından en zevkli bulduğunuz oteller hangileri?

Bodrum Maçakızı fanıyım. Bunca yıl istikrarlı olmalarının ardında servisin kaliteli oluşu, rahat atmosfer ve çekici tasarımın payı var diye düşünüyorum. İstanbul'a gittiğim zamanlarda ise Gezi Bosphorus Otel'de kalmayı seviyorum. Türkiye'ye bu tarz daha fazla otel gerekiyor. Hem kırsal hem de sahil bölgelerinde.

Son olarak, şu anda dünya üzerinde açılmasını merakla beklediğiniz bir otel var mı?

Bir sonraki girişimimiz olan Casa Noble Otel! 2022'de açmayı planlıyoruz. Lizbon'un Graça Mahallesi'nde, üç farklı yüzyıldan kalma üç ayrı binanın yeniden tasarlanmış hali olacak Casa Noble.

fotoğraflar
Özlem Avcıoğlu & Julian de Salaberry
& Domi Chung & Boris Ulzibat

MİSTİK BİR KAPALI KUTU: MYANMAR

Asya'nın kapalı kutusu Myanmar, İnsani Gelişme Endeksi'ne göre hayli alt sıralarda, oldukça fakir bir ülke. Buna rağmen enerjisi çok yüksek. Ruhani, mistik ve büyülü.

60 milyon nüfusuyla güneydoğu Asya'nın en büyük ikinci ülkesi olan Myanmar'ı zengin doğal kaynaklarına rağmen fakirleştiren olay ise 1962'den 2011'e kadar askeri rejimle yönetilmesi olmuş.

Bu yüzden Tayland, Vietnam, Kamboçya, Endonezya gibi ülkelerdeki lüks oteller, kafeler, dükkanlar, lokantalar çok fazla yok Myanmar'da. 2011 yılından bu yana sivil hükümetin idaresi başlamış Myanmar'da. Ancak halen yönetimin önemli bir kısmı eski askerlerden oluşuyor.

HEM SAĞDAN HEM SOLDAN TRAFİK

Ülkede internet bağlantısı büyük otel ve lokantalarda çalışsa da, yer yer kesintiye uğruyor. Kredi kartı (sadece Visa ve Mastercard) otel ve bazı lokantalarda geçiyor. Ama nakit dolar her kapıyı açıyor. O da yeni ve kırışksız olursa! Yoksa hemen geri veriyorlar! Zaten birçok yerde fiyatlar dolar üzerinden. Diğer Asya ülkelerine göre fiyatlar oldukça pahalı. Çünkü neredeyse rekabet yok.

Trafik ise bizdeki gibi sağdan akıyor. Ama buna rağmen yolda sağdan direksiyonlu birçok araç görebiliyorsunuz. Hatta Heho gibi şehirlerde hem sağdan hem soldan akabiliyor trafik!

ALTIN VE ELMASLA KAPLI: SHWEDAGON

Myanmar gezime Bangkok'tan direk uçuşum için eski başkent ve ülkenin en büyük şehri olan Yangon'dan başladım. Şehirde birkaç otel var. Ama 1920'lerden kalma kolonyal bir yapıdan dönüştürülmüş, tropikal dev bir bahçe içindeki havuz ve ufak binalardan oluşan Belmont Governor's Residence, benim size önereceğim tek otel. Sütleri ferah, bahçesi ve barı çok güzel. Spa'sı iyi. Otelde İngiliz sömürge döneminden kalma 'High Tea', beş çayını mutlaka denemenizi öneririm. Yangon'a esas geliş nedenim şehrin ortasında yükselen 110 metrelik dev altın kaplama stupası ile Myanmar'ın en görkemli 'pagoda'sı (*) Shwedagon'u ziyaret etmek.

2500 yıllık bu pagoda Myanmar'ın en kutsal yeri. Girdiğiniz andan itibaren sizi etkisi altına alan dev bir kompleks. Unutmadan: Diğer budist tapınaklarında olduğu gibi burada da pagodalara girerken ayakkabı ve çoraplarınızı çıkartmanız gerekiyor. Bastığınız yerin mermer, fayans, toprak olması bir şey farketmiyor.

Shwedagon kimi elmas kimi altından kaplı yüzlerce tapınaktan oluşuyor. Meditasyon yapan keşişleri, kendini yere atıp dua edenleri, ellerindeki telefonla fotoğraf çeken budist rahipleri ve yerleri süpüren gönüllüleriyle bambaşka bir dünya. Burada birkaç saat geçirip hepsi birbirinden farklı tüm binaları dolaşmanızı, akşam hava kararırken de binlerce mumdan oluşan manzaraya bakarak dileklerinizi dileyip öyle dönmenizi tavsiye ederim.

YUZU

ALIŞVERİŞ HAYAL KIRIKLIĞI

Myanmar'da hemen hemen alışveriş yok denebilir. Yangon'un en büyük yerel çarşısı Scot Market oldukça küçük ve renksiz. Buradan tek aldığım şey kadife parmak arası yerel terlikler oldu. Rangoon Tea House'un hemen üst katında bulunan Hla Day ise şehrin tek çağdaş yerel tasarım ürünleri satan konsept dükkanı.

İNLE GÖLÜNDEKİ BALIKÇILAR

Yangon'da iki gece kaldıktan sonra üçüncü günün sabahı ünlü Inle Lake'e ulaşmak için Heho şehrine uçtum. Kısa bir uçuşun ardından indiğim şehirde önce 'parasol' yani Myanmar'ın ünlü şemsiyelerinin yapıldığı bir atölyeyi ziyaret ettim. Ardından gittiğim 130 yıllık tahta bir binanın içindeki rahip okulu 'Shwe Yan Pyay Monastery'de yetişen gençleri gözlemlemek de çok etkileyiciydi.

Inle, Nyaungshwe kentinde bulunan bir tatlı su gölü. Myanmar'daki en büyük göl olmasının yanı sıra gölün içerisinde birçok insan sırtıklar üzerinde kurulmuş evlerde yaşıyor. Göl içerisinde Myanmar'a özgü geleneksel balıkçılık yapıyorlar. Göl üstünde nefis bir restoran olan Inle Heritage House'a ikişer kişilik yerel teknelerle ulaştım. Yoldayken buranın sembolü olan balıkçılar inanılmaz akrobatik hareketler yaparak bol bol fotoğraf karesi verdiler bana.

GÖL KENARINDAKİ ŞAHANE OTEL

Öğleden sonra tekrar tekneye binerek suda yüzen lotus tarlası içinden yol alarak kalacağım otel Villa Inle Boutique Resort'a ulaştım. Hayatımda gördüğüm en muhteşem, renkli ve egzotik karşılamayla otelin iskelesine çıktım. Unutmadan: Inle'de Aureum Palace Hotel&Resort, Inle Prices Resort ve Inle Resort and Spa gibi konaklamak için 5-6 tane daha iyi seçenek var. Benim otelim Villa Inle Boutique Resort'taki villalar göl kenarındaydı. Bahçesi, villaları, yüzme havuzuyla Myanmar standartlarında mükemmel iki gece geçirdim.

1500 CİVARINDA TAPINAK: SHWE INDEIN PAGODA

Bu bölgenin başka bir özelliği de yaşayan çok sayıda kabile olması. Sekiz ana etnik grubun (Bamar, Karen, Karenni, Shan, Mon, Kachin, Chin ve Rakhayn) bulunduğu Myanmar'da, anayasa tarafından tanınan yaklaşık 135 etnik grup bulunuyor. İkinci günün sabahında tekneyle bu etnik grupların yerel pazarından başladık. Daha sonra benim dünyada gördüğüm en etkileyici yerlerden biri olan Shwe Insein Pagoda'yı ziyaret ettik. Nehir kenarından bir yolla ulaşılan bu tepede 1500 civarında, 8. yüzyıl ile 18. yüzyıl arası yapılmış tapınak ve stupa var. Hiçbiri birbirine benzemiyor. Aralarında gezinmek, o taşlara dokunmak beni adeta büyüledi. Ayrılmak istemedim.

VE BAGAN...

9 ile 13. yüzyıl arası Pagan Krallığı zamanında Myanmar'ın eski kraliyet şehri Bagan'a sabah erken bir uçakla vardım. Zamanında 10 binden fazla inşa edilmiş tapınaklardan beş bine yakını günümüze kadar ulaşmış olan bu görkemli başkentte kalmak için tavsiye edeceğim tek bir otel var. O da tarihi sit alanının içinde bulunan Aureum Palace Hotel.

Otel büyük bir alana yayılmış, çevresi tarihi tapınaklarla dolu ve yüzme havuzu tapınakların tam önünde! Hele villanız göl kenarında ise sabah gün doğarken 9. yüzyıldan kalma tapınakların üstünden yükselen balonların manzarasına uyanıyorsunuz, ki bu gerçekten paha biçilmez bir deneyim! Bu tarihi kent sadece Myanmar'ın değil, dünyanın en mistik yerlerinden biri.

Bagan'da mutlaka yapmanız gereken iki şey var. İlki, tarihi tapınakların üstünden balon ile sabah gün doğarken uçmak. İkincisi ise gün batımına yakın tapınakların arasından at arabasıyla geçmek ya da bisiklet kiralayarak gezmek. Her gittiğiniz tapınak yeni bir keşif, yeni bir deneyim olacak. Bagan'ın en ünlü tapınağı ise Ananda Temple. İçinde dört adet devasa altın Buda heykeli var. Buraya kadar gitmişken hemen yakındaki Bambu Kasabası'na uğramayı ihmal etmeyin.

NEHİR GEMİSİ: ANANDA SANCTUARY

Bagan'dan Mandalay'a lüks bir nehir gemisi olan Ananda Sanctuary ile ulaştım. Ama uçmak ya da beş saatlik karayolu yolculuğu gibi seçenekleriniz de var.

Ananda Sanctuary 21 lüks kabini olan, içinde güneşlenme alanı, ufak bir havuzu ve spa'sı olan bir nehir gemisi. Servis ve yemekler oldukça iyi, ancak yolculuk boyunca Mandalay'a ulaşana kadar neredeyse hiç manzara görmüyorsunuz.

DÜNYANIN EN UZUN TAHTA KÖPRÜSÜ: U-BEIN

Mandalay şehrinde lüks konaklama seçeneği yok. Bu yüzden otel yerine nehir gemisinde konaklamayı tercih ettim. Ananda Sanctuary ikinci gün Mandalay'a varıyor. Varır varmaz da önce Mandalay tepesine çıkıp oradaki pagodaları ziyaret ettim. Sonrasında ünlü U- Bein köprüsünde günü batırmak üzere iki kişilik yerel kayıklarla gezintiye çıktım. U-Bein, dünyanın en uzun tahta köprüsü olma özelliğini taşıyor. Köprü'nün üstünde yürüyen insanlar özellikle gün batımında harika bir manzara oluşturuyor.

BEMBeyAZ HSINBYUME

Myanmar'daki son günümü gemiden indikten sonra bir buçuk saat mesafedeki tarihi Mingun şehrine giderek geçirmek istedim. Birçok Myanmar fotoğraflarında görülen bembeyaz Hsinbyume pagodası ilk durağım oldu.

1816 yılında inşa edilmiş bu pagodanın terasları arasında kaybolmanızı ve bol bol fotoğraf çekmenizi öneririm.

İkinci durağım yine Mingun'da iki ton ağırlığıyla dünyanın kullanılan en büyük çanı olma özelliğini taşıyan 'The Great Bell of Mingun' oldu.

Akşamüstü Myanmar'daki son durağım Mandalay'dan Bangkok'a uçarak gezimi tamamladım. Kapılarını turizme açtıktan sonra hızla değişen ve gelişen bir Myanmar var. Fazla değişmeden, doğal ve güzel haliyle bu mistik ülkeyi görmek istiyorsanız bir an önce seyahat listenize alın derim!

(*) Pagoda: Uzakdoğu ülkelerinde, genellikle çokgen planlı kuleler biçiminde olan tapınaklara verilen ad.

SPETSES'TEN TSIPOURO İÇMEDEN DÖNÜLMEZ

Atina'nın 50 mil güneyinde, sessiz sakin ama tüm asaletiyle yaşayan Spetses Adası'nın ismini hayatımda ilk kez on yıl önce Mikonos'a yaptığımız bir çekimde duymuştum. Orada tanıştığım restoran danışmanı, "Esas gitmeniz gereken yer Spetses Adası. Yunan Adaları'nın en güzelidir!" demişti. Bu konuşmadan kısa bir süre sonra internette de hakkında fazla bilgi edinemediğim Spetses'te buldum kendimi.

Atina'daki Pire limanından Flying Dolphin feribotuyla iki saatte varılıyor Spetses'e. Adaya varınca at arabaları karşılıyor sizi. Adada ulaşım faytonlar ya da motosikletlerle sağlanıyor. Araba ise tek tük.

Sadece etrafı 22.5 km olan ada çam ağaçlarıyla kaplı ve inanılmaz hoş bir kokusu var. Bu koku çeşitli edebiyatçılar ve resamlara ilham olmuş defalarca.

Spetses'in en önemli özelliği, tüm güzelliğine rağmen büyük turist turlarının istilasına uğramamış olması. Üstelik hiç bozulmamış, sakin, şık ve A plus kalitede.

Bizim pek bilmediğimiz bir ada olmasına rağmen, Avrupa jetset'inin çok yakından takip edip ziyaret ettiği bir ada burası.

Asil, köklü ve zengin Yunan ailelerinin yazlık malikanelerinin bulunduğu adada bugünün armatörlerinin evleri de mevcut. Ada sadece çam ve zeytin kaplı doğasıyla değil, tipik mimarisini yansıtan 17. ve 20. yüzyılın değişik stillerdeki beyaza boyanmış evleri, neo-klasik villalarıyla da dikkat çekiyor. Dapia'daki çarşısında dolaşırken dere taşlarıyla mozaik döşenmiş sokakları ve evlerin iç avluları şahane.

Adada taşkın, uçuk, vur patlasın çal oynasın şeklinde bir eğlence söz konusu değil. Harika yemeklerin yenildiği, çeşitli meze ve balık restoranlarının yanı sıra sadece birkaç tane kafe ve bar var. Bunlardan en ünlüsü ve en özeli çocukluğundan beri ailecek adada yaşayan, adanın en samimi ve güler yüzlü insanı Christos Orloff'a ait olan eski limandaki Orloff Restoran.

Burada ne yediysem, hepsi birbirinden lezzetliydi. Ahtapotundan risottosuna, musakkasından sardalyasına, cheesecake'inden mastikalı yani damla sakızlı milföyüne kadar. Bu yemeklerle şarabın yanı sıra Ouzo çok iyi gidiyor, ama Ouzo'nun tatlı oluşundan hoşlanmayanlara, ki bunlardan biri benim, anasonu ve şekeri az Tsipouro'yu tavsiye ederim. Hatta Ouzo bardağında soğuk ve sek, buzsuz ve susuz içilen Tsipouro'yu içmeden dönmeyin!

Orloff 'tan sonra geceye devam etmek isteyenler olursa diye Throubi, Bikini, Balkoni, La Luz, Votsalo ve Guzel adlı barları tavsiye edebilirim. Müzik güzel, insanlar güzel... Herkes mutlu, kendisiyle barışık ve rahat...

50'li yılların başında Spetses'te İngilizce öğretmeni olarak çalışmış, Büyücü adlı romanın yazarı John Fowles ada hakkında şu sözleri söylemiş:

“Venüs'ün altında, kırmızımsı mavi gece denizinde, görkemli siyah bir balina gibi ilk defa gördüğümde nefesim kesilmişti. Şu an gözlerimi kapadığımda halen nefesimi kesebiliyor ve onu hatırlayabiliyorum. Bu güzelliği tüm Ege'de bile görmek nadirdir”.

Fowles'a katılmamak mümkün mü?

Adadan ayrılırken Christos Orloff ve kardeşi Vassilis'in “Sen artık burada turist değil, ziyaretçisin. Yakında geri geleceğini biliyoruz ve seni bekliyoruz” demesi çok hoştu. İstanbul'a geri döner dönmez, “Acaba ne zaman ve nasıl tekrar geri gidebilirim?” diye planlar yapmaya başlamıştım. Aradan geçen on yıl içinde Spetses'e sık sık gider oldum.

BUNLARI NOT EDİN

- Flying Dolphin feribot biletini Hellenic Seaways'in web sitesinden ayırın. Biletin print halini Pire Limanı'ndaki ofise gidip alın.
- Motosiklet kiralayıp adayı mutlaka gezin.
- Adanın etrafında bizim guletlere benzeyen 'Kaiki'lerle turlayın.
- Denizden deniz kestanesi toplayın ve bıçak yardımıyla temizleyip limon sıkarak yumurtalarını yiyin.
- Çarşıdaki sokak arası dükkanları dolaşın. Palissandros Era, Nord, The Closet, On the Deck ve Ratih gibi.

- Dapia'daki meşhur otel Poseidonion Grace'in bahçesinde kahve molası verin.
- Adaya has badem ezmeli un kurabiyesinden tadın.
- Geceleri açık olan, sahildeki minik kilise Agios Mamas'da mum yakıp bir dilek tutun.
- Bu plajlara gidin: Kaiki, Paradise, Vrelos, Xylokerisa, Zogeria, Agia Paraskeyi ve ünlü Bekiris mağarasının bulunduğu Agioi Anargyroi.
- Orloff Resort ya da Klimis Otel'de konaklayın.
- Orloff Restoran dışında Tarsanas, Ombra, The Olive Press, Liotriivi, Mourayo ve Vinoterra'ya gidin.

HYDRA'DA HERKES BİR ROMAN KARAKTERİ GİBİ

Motorlu araç yok, fayton da. Her yere yürümek zorundasın. Ya da küçük teknelere binip gideceğin koya denizden varabilirsin. Öyle çılgın eğlence de yok. Çoğu plajında müzik çalmıyor bile. Rüzgarı dinleyebilirsin en fazla. Ya da dalga sesini filan. Sakinliğin dibi yani.

Bahsettiğim ada, feribotla Atina'ya bir buçuk saat uzaklıktaki Hydra. 1960'larda bir süre burada yaşamış Leonard Cohen'le beraber şöhreti daha çok katlanmış Hydra, uzun süredir merak ettiğim bir adayı. Sonunda geçen yaz gidebilmiştim. Vardığım sonuç şu: Hydra'da başka bir şey var!

Normalde iki gün sonra her yerden sıkılan ben, Hydra'da kalmak istedim. Peki buranın alamet-i farikası nedir? Bir kere duyan herkesi etkileyen nefis bir aşk hikâyesine, ilerleyen satırlarda bahsedeceğim Marianne ve Leonard'ın aşkına mekan olmuşluğu var. En başta saydığım özellikleri var. Bir de şunu ekleyebilirim: Sanki adadaki herkes bir romandan fırlamış gibi! Altını çizip unutamayacağın karakterler olur ya, onlar gibi... Artık adanın verdiği "Burada zaman durur" hissiyatından mı yoksa havasından suyundan mı bilmiyorum. Ayrıca çık çık bitmeyen daracık, bol merdivenli sokakları ve hem sofistike hem alabildiğine rahat/basit yeme-içme noktaları var Hydra'nın. Günlerce kalsanız da her gün yeni bir yer keşfetmek mümkün adada...

ADADA BAŞLAYAN O UNUTULMAZ AŞK

Şimdi sıra o aşk hikâyesinde... Yıl 2016. 81 yaşındaki Marianne eline ulaşan mektubu büyük bir mutlulukla okur. Mektupta şu satırlar yazmaktadır: “Sende neyi sevdiğimi hep bildin; güzellik ve bilgelik. Fakat bundan fazlasını söylemeye ihtiyaç duymuyorum, zaten sen de biliyorsun. Şimdi sana güzel bir yolculuk dilemek istiyorum. Hoşçakal eski dostum. Sonsuz aşkla, yakında görüşürüz”. Marianne bu mektubu okuduktan iki gün sonra son nefesini verir. Mektubu yollayan Leonard Cohen de üç ay sonra...

SO LONG, MARIANNE

Geçmişe dönelim. İki eski sevgilinin yollarının kesiştiği 1960'lar Hydra'sına... Norveçli Marianne Ihlen, ailesinin tüm karşı çıkışlarına rağmen yazar sevgilişi Axel'le evlenmiş, çocuğu olmuştur. Bir süre sonra kendini dönemin bohem adası Hydra'da bulur. Kocasının aniden onu terketmesinin ardından suyu, elektriği olmayan bu küçük adada çocuğuyla beraber tek başına kalır.

YUZU

Bir gün, babasının ismini yaşatan çocuğu Axel'e süt almak için bakkala inen Marianne hayatının aşkıyla tanışır: Leonard Cohen'le... Bundan sonrası şahane gelişir: Kalabalık yemekler, şarkılar, şiirler, her gün tazelenen bir aşk... İkilinin efsane aşkları kısa sürede Cohen'e nefis şarkılar da yazdırır: *So Long Marianne, Hey, That's No Way to Say Goodbye, Bird on the Wire...*

Yedi yıl süren bu aşk, hayatların farklı yönleri akmasıyla kesintiye uğrayıp biter ama Cohen'in yolladığı son mektuptan da anlaşıldığı üzere aslında hiçbir zaman tam olarak bitmez ve unutulmaz.

BU AŞKIN BELGESELİ DE VAR

Marianne ve Leonard'ın yaşadığı aşkı anlatan bir belgesel de var: “Marianne & Leonard: Words of Love”.

İşin ilginç yanı, belgeseli çeken yönetmen, yani Nick Broomfield hem bu aşka tanıklık etmiş hem de Leonard gittikten sonra kısa süre Marianne'le çıkmış biri...

HYDRA TOP 10

1. Hydronetta: Günbatımı nefis. Denize gir, sonra tekrar ıslak ıslak kokteylini yudumla.
2. Techne: İyi yemek, iyi manzara, şahane kitle.
3. Spilia: Ahşap şezlonglarına kurul, liman manzarasına karşı kitabını oku, sakinleş.
4. Four Seasons: Öğle yemeği için en ideal seçim. Adanın en taze deniz ürünleri orada.
5. İl Casta: Makarnaları için saatlerce beklemeye değer. Özellikle limonlu zencefilli olan için.
6. Xeri Elia Douskos: Küçük bir meydanda, mütevazı bir taverna.
7. Veranda: Romantizm barı. Akşamüstü için enfes.
8. Amalour: Adanın sosyalleşme barı.
9. Cool Mule: Meşhur ev yapımı dondurmacı.
10. Bisti ve Agios Nikolaos plajları: Adanın öteki tarafındaki en güzel plajlar.

İNZİVA OTELLERİ ARTIK DAHA POPÜLER

İnsanlardan, medeniyetten uzakta, ıssız doğanın gerçek anlamda tam ortasında, konfor dozu yüksek ve bir o kadar da tasarım bir otelde kalmak! Salgından önce bu trend hali hazırda vardı. Hatta gün geçtikçe bu otellere bir yenisi ekleniyordu. Ama salgından sonra bu tarz otellere ilginin daha çok artacağına kesin gözüyle bakılıyor. Çünkü hem izolasyon ruhuna alıştık hem de salgının öyle bir günde sona ermeyeceği anlaşıldı.

O zaman, dünyanın farklı yerlerinden 10 inziva otelini tanıtacağımız listemize hoş geldiniz! İşte radarımıza takılanlar. Bir gün belki bu otellerin birinde rastlaşırsız, belli mi olur?

1. WILLOW HOUSE / TEKSAS

Teksa'sta, ıssızlığın gerçekten de tam orta yerinde, Şık ama doğayla dost bir otelde kalmak ister misiniz? Big Bend Ulusal Parkı'na çok yakın mesafede konuŐlanmıŐ Willow House. Geçen yılın son demlerinde açılan otel, son dönemin gözde kavramlarını dibine kadar uyguluyor: Doğayla tamamen uyumlu, sade ama aynı zamanda gerektiği kadar konforlu...

2. THE ARCTIC HIDEAWAY / NORVEÇ

Norveç'in kuzeyindeki Bodo kasabası açıklarında 360'a yakın küçük adadan oluşan Fleinvær takım adaları var. İşte o adalardan birinde yer alıyor ıssız otel The Arctic Hideaway. Adada otelden başka bir şey yok! Ulaşım Bodo'dan kalkan (o da her gün değil tabii) ferry ya da özel teknelerle. İzolasyonun zirve noktası diyebileceğimiz bu otel, elbette en çok kuzey ışıklarının görüldüğü ocak ve mart ayları arasında tercih ediliyor. Yaz aylarında ise muhteşem doğası için... Şık ve konforlu kabinlerinde 8 kişiye kadar konaklamaya da izin veriyorlar.

3. &BEYOND SOSSUSVLEI DESERT LODGE / NAMİBYA

İşte en çok ilgi gören ıssız otellerden biri! Dünyanın en eski çölü Namib'te yer alan otel sadece 10 odadan oluşuyor. Tüm odalar taş ve camdan yapılmış. Çölde yapılan yürüyüşler ve geceleri gökyüzünde yıldızları incelemek için kurulmuş dev teleskop; otelin diğer seksi yanları... Tam anlamıyla dünyadan kopmak ve inzivaya çekilmek için en uygun yerlerden biri. Unutmadan: Namibya vizesi pek kolay alınmıyor. Gitmeden çok önce başvurmanız gerekiyor. Çünkü prosedürler çok uzun sürüyor.

4. ECOCAMP PATAGONIA / Şili

Şili'deki Torres del Paine Ulusal Parkı'nın içinde 2001 yılında açılan EcoCamp, dünyanın ilk jeodezik kubbe oteli. Jeodezik kubbenin anlamı şu: Büyük dairelerin kesişmesi sonucunda oluşan çokgenler ızgarası. Bu otellere kısaca "bubble dome" da deniliyor. Gelelim EcoCamp'ın esas şahane özelliklerine... Burada konaklarken Patagonya'nın temiz havası ve dağların büyüleyici manzarası eşliğinde trekking yapabilir, ata binip gezintiye çıkabilirsiniz. Ya da bir gün rafting yapıp bir başka gün şarap turuna dahil olabilirsiniz. Hiçbir şey yapmayı sadece manzaraya bakarak sessizlik meditasyonu yapmanız da mümkün tabii.

5. SIX SENSES SHAHARUT / İsrail

Spa marifetleriyle meşhur Six Senses grubunun son harikası, İsrail'in güneyindeki Negev Çölü'nde açılan Shaharut. Otelin en büyük artısı, tabii ki grubun ustalaştığı masaj dünyası. Gün boyu çöle karşı yeşil çay yudumlayıp masajla kendinden geçmek isteyenler için birbir burası! Otelin 58 süiti var. Bazılarının yapımı hala devam ediyor. Mimarı ise Daniella Plesner.

6. ANANTARA TOZEUR RESORT / Tunus

Sahra ölu'nün kıyısındaki otel geleneksel Tunus mimari- siyle güncel olanı birleştirmiş. Ortaya çıkan sentez harika! Özellikle gün batarken çölde yemek yiyip bir kadeh kırmızı şarap içmek gibi keyifli fantezileriniz varsa bu otelde mutlaka kalmanız gerekiyor.

7. POSADA BY THE JOSHUA TREE HOUSE / Arizona

Saguaro Ulusal Parkı'nda, bir kaktüs cennetinin ortasında yer alan Posada'nın sadece 5 süit odası var! Hepsı birbirinden farklı ve şık. Odalar aynı zamanda kiralanabiliyor da... Bir mutlu çiftin, Sara ve Rich Combs'un eseri Posada. Yavaş yaşama felsefesini benimsedikten sonra çölün ortasında bu oteli kurmuşlar. Yani burası aynı zamanda evleri. Posada'ya ulaşım için en yakın havalimanı Tucson Havalimanı. Los Angeles ya da Las Vegas'tan buraya uçakla gelmek mümkün. Kaktüs ve çöl sevenler için ideal ıssızlıkta. Dahası, yemekleriyle iddialılar.

8. TREE HOTEL / İsveç

Önce Stokholm'e uçuyorsunuz. Oradan da İsveç'in kuzey kutbu çizgisine yakın şehri Lulea'ya. İndiğinizde Tree Hotel'ciler sizi transfer araçlarıyla aldırıyor. Çünkü ormanın içinde Tree Hotel! Dahası, hepsi birbirinden farklı tasarımdaki kabinler yüksek ağaçların üzerine kondurulmuş. Bizim favorimiz "The UFO" ve "Mirrorcube" kabinleri. Hem yaz hem de kışları çok yoğun oluyor Tree Hotel. Çok önceden rezervasyon yaptırmakta fayda var.

9. AIRE DE BARDENAS / İspanya

İspanya'da, Navarra bölgesindeki Bardenas Ulusal parkı içindeki otel hem tasarım sütleri hem de 'bubble' seçenekleriyle göz kamaştırıyor. Mimari açıdan bol ödüllü otelin sundukları aslında tüm ıssız otellerle aynı: Işığın hiç olmaması nedeniyle gökyüzündeki yıldızları net olarak görebilme imkanı ve uçsuz bucaksız bir doğa...

10. BUUBLE / İzlanda

Sloganları şu: "Beş milyon yıldızlı otele hol geldiniz!" Haksız da değil. Bu listedeki otellerden farklı olarak doğal ortamlarınızda sadece incecik bir kumaş parçası var. Çünkü balon kabinleri tamamen şeffaf. Ormanın içinde uyuyor gibi hissediyorsunuz. Kışın ayrı yazın ayrı zevki var bu otelde konaklamanın.

BONUS OTEL: Amangiri

Aman grubunun en gözde ıssız otellerinden biri Amangiri. Hatta bu ıssız otel akımını başlatanlardan. En yakın kasabaya (Page) 25 dakika uzaklıktaki Amangiri, filmlerde gördüğümüz o şahane kanyonların tam da dibinde... Bu yüzden tırmanış, yürüyüş yapmak için en ideal ıssız otellerden biri burası. Sütlerin yanı sıra Amangiri'nin Camp Sarika adı altında 'glamping' çadırları da açıldı. Sütlere beş dakika uzaklıktaki bu çadırlar doğayla daha çok baş başa kalmak isteyenler için tasarlanmış. Amangiri'yle ilgili daha fazla ayrıntı okumak isterseniz Özlem Avcıoğlu'nun Amangiri'deki konaklama deneyimini anlattığı yuzumagazine.com'daki yazıya mutlaka GÖZ ATIN...

TEKNEYLE YUNAN ADALARI

Yunan Adaları'na yıllardır tekneyle gittiğim için en önemli kuralı artık biliyorum: Durman ve durmaman gereken koylar! Çünkü duracağınız koy tatilinizin mükemmel geçmesini de sağlayabilir, gittiğiniz adadan hiç hoşlanmamanızı da...

Karada olduğunuz zaman gidip sevdiğiniz plajlar tekneyle durmaya hiç elverişli olmazken, karadan ulaşamayacağınız turkuaz renkli sularda tekne sayesinde yüzebilir, uyanır uyanmaz suya atlayıp denizin üstünde olma keyfini çıkarabilirsiniz.

O zaman hazırsanız tekneyle Yunan Adaları turuna çıkalım. Ne de olsa bu yaz tekneyle açılmak en popüler tatillerden biri.

LEROS'TA PANTELİ KOYU

Türkiye'ye yakınlığı ve ünlü Mylos restoranının harika lezzetleri yüzünden sıkça gidilen bir ada Leros. Lakki bölgesinde bulunan limanda denize girmeniz imkansız. Benim tercihim adanın Panteli Koyu'nda kıçtan kara yaparak durmak. Deniz serin ve tertemiz. Deniz kenarında birçok taverna var, ama en iyisi Zorba. Buradan ada manzaralı Dimitri restorana yürüyerek ulaşmak sadece birkaç dakika. Agia Marina koyunda bulunan Mylos'a yürümek ise 20 dakika. Yürümek istemeyenler için taksi de var.

ARKİ ADASINDA TİGANAKAI

Patmos'un doğusunda, Lipsi'nin kuzeyinde yer alan küçük bir ada Arki (Arkoi). "Blue Lagoon" diye de bilinen, nefis turkuaz suyu olan Tiganakai Beach tekne ile durulacak en ideal yer. Burada kıçtan kara yaptığımızda Patmos'tan günlük gelen teknelere maruz kalmadan muhteşem denize girebiliyorsunuz. Yemek için 'tender boat'unuzla Marathi Adası'nın ünlü restoranı Pantelis'e geçmenizi öneririm.

LİPSİ'NİN GÜNEYİNDEKİ MAKRONİSİ

Lipsi adasının güneyinde bulunan Makronisi kayalıklarına sadece tekneyle ulaşmak mümkün. Bu kayalıklar Lipsi'nin güneybatısında altı küçük adacıktan oluşuyor. Suyun rengi neredeyse tüm tonlarda kendini gösteriyor. Kayaların arasındaki bir mağaradan yüzerek turkuaz bir 'lagoon'a çıkılıyor. İşte oranın denizi ve doğası büyüleyici..

PATMOS'TA MUTLAKA: PSİLİ AMMOS

Patmos'u zamana karşı duran karakteri nedeniyle çok seviyorum. Son 10 yıldır her yıl gidiyorum ve Patmos hep aynı: Zaman burada 15. yüzyılda durmuş gibi. Kuvvetli bir çekim merkezi olma özelliğini hem mimarisinden hem plajlarından hem de Hıristiyan alemleri için öneminden alıyor.

Dört İncil'den biri olan Yahya (St. John) İncili bu adada yazılmış. Bu nedenle Chora'daki manastır koyu Hıristiyanlar için önemli bir hac merkezi. Hatta bu nedenle 70'li yıllara kadar adada müzikli eğlenceye izin verilmemiş.

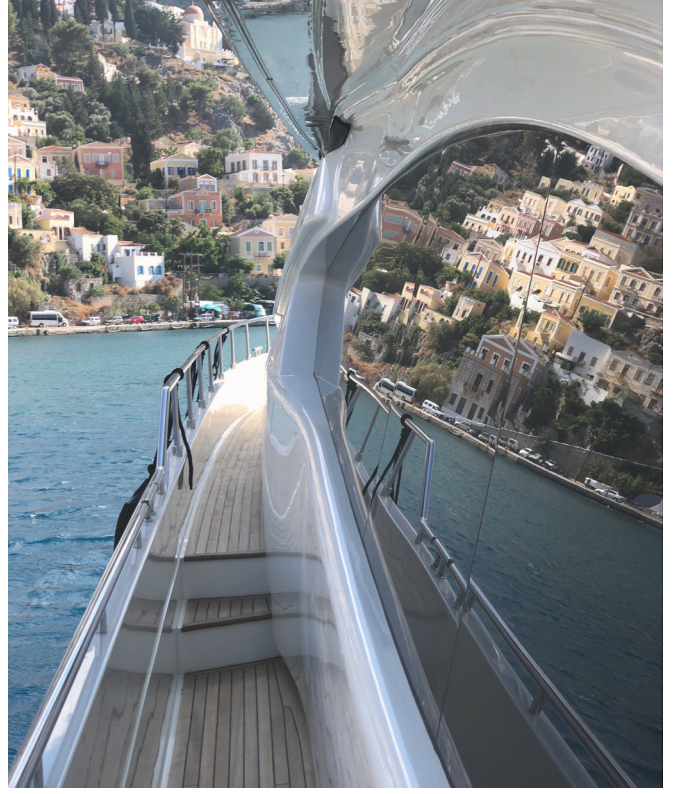
Patmos'a tekne ile vardığımızda ilk durduğumuz yer Petra Beach'in devamı olan Grikos. Burada adanın en iyi oteli olan deniz kıyısındaki Aktis'in tavernasında yemek yiyebilir, Aktis Oteli'den taksi çağırarak istediğiniz yere gidebilirsiniz.

Patmos'ta birçok plaj var. Bunlardan biri Kampos. Ama buraya tekne yerine araba veya motosiklet kiralayıp gitmek daha doğru. Bir başka güzel plaj, Psili Ammos. Konum olarak Patmos'un aşağı ucundaki yarımada üzerinde. Buraya ulaşmak için To Diakofti taverna yolunun sonuna kadar araçla gidin. Orada parketmiş birçok araba ve plaja giden patikayı göreceksiniz. Yürüyüş 1.5 kilometre kadar, yani yaklaşık 30 dakikada Psili'ye varmış olacaksınız.

Tekne ile kalabileceğiniz bir başka koy ise adanın en güzel lokantalarından biri olan To Kyma ve Skala'ya yürüme mesafesinde olan Meloi. Burada alargada durup denize girebilir veya sahile çıkabilirsiniz.

Şezlong yok, ama erken giderseniz bir sürü zeytin gölgesi var. Koyun küçük iskele tarafında bulunan To Meloi Taverna ise öğle yemeği için ideal. Bu koyun bir diğer özelliği fazla rüzgar almaması...

SİMİ'DE AGİA MARİNA

Simi Adası tekneyle durmak için dünyanın en güzel limanlarından birine sahip. Yamaç üzerine kurulmuş Simi kasabasının neoklasik evleri günün her saatinde büyüleyici. Ama tabii ki buradan denize girmek zor.

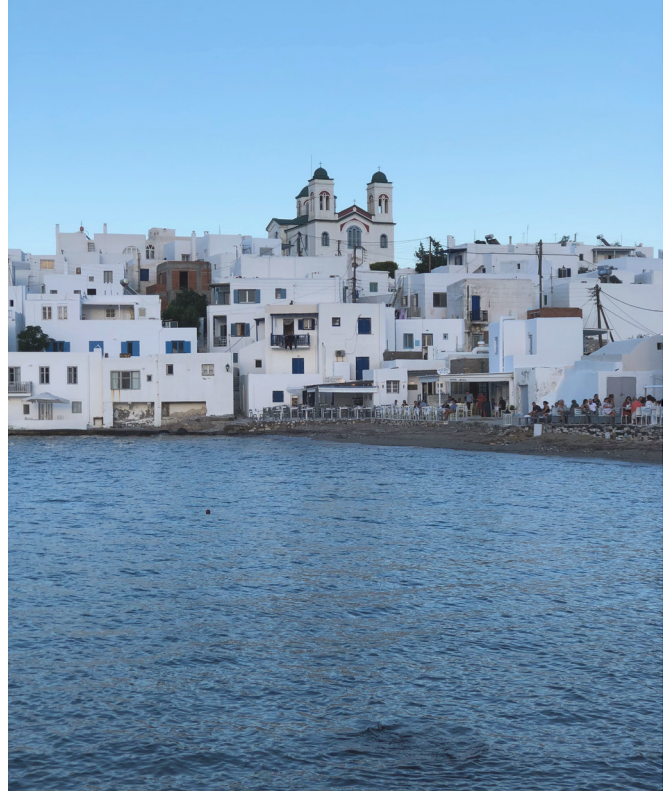
Adanın tekneyle gidilecek en güzel koyu, girişinde ufak bir kiliseyle sizi karşılayan Agia Marina. Ancak bu koy rüzgara açık olduğu için sakın bir havada daha ideal. O nedenle sabah erken gidip kalabalık olmadan kıçtan kara yapacak yer bulmanız lazım. Koyda bulunan taverna ise öğle yemeği için iyi bir seçenek.

Simi'nin bir başka koyu ise yamaçtan aşağıya dümdüz inen kayalıkları ve derin lacivert deniziyle St. George. Ancak bu koyda herhangi bir taverna yok.

PAROS VE ANTİPAROS

En sevdiğim Yunan adalarından biri olan Paros bana göre Kikladlar'ın en şık adası. Naoussa, Paros Adası'nın en baştan çıkarıcı yerlerinden. Hangi yöne baksanız içinizden fotoğraf çekmek geliyor: Beyaz badanalı evlerin arasında mavi, pembe, kırmızı iskemleli şirin mi şirin kafeler, restoranlar, taş döşeli dar sokaklar, begonviller, Barbarossa gibi adanın en iyi lokantaları ve şık butikleri burada... Naoussa'da bulunan ufak limanda tekne ile durmak mümkün. Ancak denize girmek için granit heykelsi taşlarıyla ünlü Kolymbithres plajının da içinde olduğu Plastira koyuna gitmeli ve orada alargada kalarak durmalı.

Antiparos'a ise tekne yerine araba ya da motor kiralayıp feribotla geçmenizi öneririm. Antiparos'ta bulunan en güzel gün geçirme noktası Beach House Antiparos. Hem yemekleri iyi hem de denizi nefis.

KOUFONISIA'DA PORİ BEACH

Kiklad Adaları'nda bulunan Koufonisia 90'lı yıllarda kimseye görünmeden tatil yapmak isteyen varlıklı Yunanlılar'ın geldiği, ancak son yıllarda oldukça popüler olan bir ada. Çünkü denizi mükemmel. Gece sürekli esen Kiklad Adaları'nın meşhur rüzgârı dolayısıyla limanda durmak zorunda olsanız da, gündüz bembeyaz kumu ve turkuaz suyuyla dünyanın en güzel denizine sahip Pori Beach'e gitmelisiniz. Burada alarga durmak zorundasınız. Zira bağlanacak bir yer yok.

Bu beach'te bulunan Kalofego restoran hem çok şık hem de yemekleri çok lezzetli. Akşam ise limandan yürüyerek gidebileceğiniz, deniz kenarında bulunan Sorokos Bar'da kokteyl içebilir, daha sonra Mylos restoranda yemek yiyerek günü şahane bir şekilde bitirebilirsiniz.

ANTARKTİKA'YA KENDİ KULLANDIĞI UÇAKLA GİDEN MACERACI ŞEF

Yeme içme dünyasına hakim olanlar şef Melih Demireli Nişantaşı'ndaki Frankie'den hemen anımsayacaktır. Frankie'den önce de kendi restoranı Tabla'dan. Gayet net hatırlıyorum; Nu Pera içinde 2014'te açılan Tabla hayli başarılıydı, ama ülkenin içinde bulunduğu türlü talihsiz durumlar nedeniyle bu restoran da kapanmak zorunda kalmıştı.

Melih'in şeflik geçmişi Türkiye'yle sınırlı değil: Gramercy Tavern, French Laundry, Noma ve Narisawa gibi ünlü restoranlarda da çalışmışlığı var. Şu anda d.ream grubunun marka şefi olan Melih'in parlak kariyeri elbette şahane ama onu şahane kılan, daha doğrusu diğer şeflerden ayrılmasını sağlayan başka bir özelliği daha var: Bir anda karar verip yollara düşmesi!

Zaten onunla konuşmak istememin sebebi de bu. Geçen yıl yaptığı 97 günlük Latin Amerika seyahati. Bu seyahatin neden sıradışı olduğunu okuyunca anlayacaksınız...

Melih seninki sıradan bir seyahat değildi. Bildiğim kadarıyla gittiğin şehirlerde, hatta kasabalarda bir süre yaşadın ve oraların restoranlarında çalıştın...

Evet, gastronomik açıdan zengin her yerde bir süre kaldım. Mesela Kolombiya gastronomik açıdan çok zengin değildi. Ama Arjantin gezip keşfettikçe daha çok şey sunmaya başladı ve yolculuğumun seyri bu zenginliklere göre değişti.

Başa dönelim. Nasıl karar verdin seyahate? Neydi seni yola çıkartan?

Tamamen plansız ve spontane bir karardı. İstanbul'daki ofiste bunalmış bir şekilde yorucu bir maliyet toplantısından çıkmıştım. Bilgisayara oturdum ve altı gün sonra tek yön bir Lima bileti satın aldım! İnsan Kaynakları'na gidip ücretsiz izin formu doldurdum. Patrona bir mail attım ve sırt çantamı hazırladım!

Çok iyi! Neden Güney Amerika?

Gastronomik zenginliği ilgimi çekiyordu. Dahası, St. Pellegrino gibi uluslararası Top 50 değerlendirme ölçütlerinde Güney Amerika'dan çok fazla ülke yer edinmeye başlamıştı. Bir de kendimi donatmayı, farklı kültürler görüp bizim mutfağımızla kıyaslamayı çok seviyorum. Sonuçta biz şefler tecrübemizi tabaklarımızla misafirlerimize iletiyoruz.

Ayrıca bu seyahatlerin mutfak milliyetçiliği tarafı da var. Duyduğumuz bu öncü mutfaklar neyi iyi yapmış? Yaptıklarını nasıl duyurmuş ve pazarlamış? Bizden daha iyi hangi ürünleri var? Bu dürtülerin tamamı beni yola çıkartan sebepler oldu.

KİMİ DELİ MUAMELESİ YAPTI KİMİSİYLE DE DOST OLDUK

Gitmeden önce çalışacağın restoranların şefleriyle yazıştın mı? Yoksa her şey yolda mı gelişti?

Hiç hazırlık yapmadım! Hayatım boyunca planlı yaşamadım ki! Biz şefler bu konuda şanslıyız sanırım. Bıçak çantanızı alırsınız, bir şefin kapısını çalarsınız ve sahne sizindir. Girer 3-4 gün çalışır ve kendinizi göstermek için sanatınızı icra edersiniz. Şef sizin çalışmanızı beğenir, restoran çalışanlarıyla da enerjiniz tutarsa orada kalırsınız. Benim için bu hep böyle oldu.

Restoranlar günde 14-17 saat boyunca zaman geçirdiğimiz yerler. Dışardan gözükmez ama mutfak çok iyi yağlanmış bir makine gibidir. Uyum çok önemlidir. İyi bir şef bu uyumu yakalayacağı elemanı ilk 10 dakikada anlar. Benim işe alımlarım da bu sebepten dolayı çok sürmez.

Yola çıktıktan sonra merak ettiğim, yıllardır ilgimi çeken ve mutfak dünyasında yer edinmiş adamların kapısını çaldım. Kimisi içeri sokmadı, kimisi deli muamelesi yaptı! Kimi ile yakın dost olduk. 97 günlük gezinin tamamı böyle geçti.

Sırasıyla nerelerde kaldın ve yaşadın?

Önce Lima, sonra sırasıyla Iquitos, Bogota, Medellin, Guatepe, Cartagena, Santa Marta, San Andres, Lima, Cusco, Arequia, Puno, Copacabana, La Paz, Uyuni, San Pedro Atacama, Santiago, Mendoza, Salta, Buenos Aires, Mar del Plata, Puerto Madryn, El Calafate, Ushuaia, Montevideo, Asuncion, Sao Paulo, Rio de Janeiro, Belem ve son durak olarak New York.

Peki nerelerde çalıştın?

Lima'da Mo Bistro'da, Mercado Numero Trez diye bir pazardaki yerel bir ceviche dükkanında, ayrıca Maido restoranın sushi barında çalıştım.

Arequipa'da İspanyollar öncesi Aymara kültürünü çok iyi korumuş yerel bir restoranda çalıştım.

Buenos Aires'te ise 'charcuterie' yapan küçük bir aile işletmesinde kısa bir süre. Son olarak da NY'ta uzun zamandır hayran olduğum Ignacio Mattos ile uzun bir zaman geçirdim.

BOLİVYA'DA ÇOK ZORLANDIM

Yemek açısından seni en çok etkileyen yer neresi oldu?

En zayıfı tartışmasız Kolombiya'ydı. En çok etkileyen ise çeşitlilik açısından Peru oldu. Kalite açısından ise Arjantin. Buenos Aires benim için en büyük gastronomik sürprizlerden biri bu gezide.

Peki en çok zorlayan restoran ya da mutfak?

Bolivya mutfağı. Ülke o kadar fakir ki... Paranızla bile keyifli yiyecek bulamıyorsunuz. Sabah kahvaltısında sıcak suya bayat ekme banıyorlar. Ben de sıcak kahveye bayat poğaçaya banmıştım! Baharat o yükseklikte sıfır. Benim için zor birkaç gün olmuştu.)

Çalıştığın restoranlarda farklı olarak neler gördün?

13 yıllık kariyerimde 47 ülke gezdim. Altı ülkede uzun süreli çalıştım. Ne kadar gezersem gezeyim, farklı gördüğüm tek şey ürün. Şaşırtıcı bir şekilde tüm dünyada kullanılan birkaç çeşit teknik her yerde karşımıza çıkıyor. Aslında toplumlar yıllarca benzer tekniklerle ellerindeki ürünü değerlendirmiş. Bu tekniklerin yüzde sekseni Mezopotamya'dan dünyaya yayılmış. Geriye kalan yüzde 20 teknik ise Latin Amerika topraklarından...

Mesela Amazonlar'da fermente edilen meyve suları çok ilginçti. Meyveyi çiğ yiyemiyorsunuz, ama farklı yaprak ve enzimlerle fermente ettiklerinde içmeye doymadığınızı bir şey ortaya çıkıyor.

Ya da mısır o kadar fazla ki, bu mısır çeşitliliğinden yapılan, bizim turşu suyuna benzeyen 'chicha' dedikleri bir içecek var. Yine ormanlardan toplanan, yendiğinde öldürecek kadar acı biberleri meyvelerle uzun süre bekletip korkunç lezzetli soslar elde ediyorlar.

Umami Japonya'da çok baskın bir şekilde karşıma çıkmıştı. Bir de Amazon'larda! Dikkat et, ülke adı vermedim. Bu ormanlarda yenen yemeklerle şehirdeki yemeklerin hiç alakası yok.

Deneyim açısından bir de şunu farkettim: Yeniliğe çok açıktır. Nikkei dedikleri yeni bir mutfak kültürleri var: Japon + Peru. Peru, ciddi bir Japon göç dalgası almış. Onların kültürüyle kendi kültürlerinin benzerlik ve farklılığını sentezledikleri yeni bir mutfak ortaya çıkarmışlar. Buna sahip de çıkmışlar. Korumacı milliyetçi tavrımızdan ötürü Türk mutfağının dünyaya pazarlanamadığını düşünen biri olarak, mutfak evliliğinin bu kadar benimsendiği ve uygulandığı bir yapı görmek beni şaşırttı.

Ah, bir de tazelik... Bana deneyim açısından çok şey kattı. Biz tarladan sofraya diyoruz ya, çalıştığım mutfaklar bunu bir tık öteye taşımıştı. Her şey günlük ama pazarlar sabah 05'te kuruluyor. Çünkü soğutma sistemi yok. Pazarıcı sadece satabileceği kadar ürünü getiriyor. Sabah 10'da satış bitiyor ve bu ürünlerle yemek yapan restoranlar açılıyor.

BREZİLYA'DA KAHVALTIDA KURUTULMUŞ AT ETİ YEDİM!

Yediğin en ilginç yemek hangisiydi?

Kolombiya'da mango. İlginç değil, ama daha iyisini yemedim. Peru'da avokado. İlginç, çünkü en küçüğü hentbol topu kadardı ve anlatılamayacak kadar lezzetliydi. Arjantin'de La Brigada'da kaşıkla kesilen et nefisti.

Brezilya'da ise kurutulmuş at eti yedim! Kahvaltıda kızartıp ekmek arası yiyorlar! Paraguay'da çikolata... Dünya üzerindeki çikolatanın yüzde 80'i ticari hale getirilmiş, monocrop dediğimiz büyük çiftliklerden. Paraguay Amazonları'nın içindeki bir köyde en eski çikolata bitkilerinden yediğimiz taze kakaonun içi unutulmazdı...

Ağzım sulandı! Başka başka?

Bolivya'da dana burnu çorbası içtim. Ekvator'da ise domuz kanyla kavrulmuş akciğer yedim! Bana Gaziantep'te kahvaltıda yediğim ciğer kavurmasını çağrıştırdı.

ANTARKTİKA'YA PIRPIR UÇAK KULLANARAK GİTTİM!

Patagonya tarafına gittiğinde oldukça etkilenmiştin. Instagram takibinden hatırlıyorum. Neler yaşadın orada?

En çok etkilendiğim katil balinaların fok avlama süreciydi... Tam da mevsiminde oradaydım ve izlemesi üzücü olsa da, izlediğim belgeselleri çeken ekiplerle oturup onları izlemek unutamayacağım bir şeydi. Dünyanın en nadir yunusları olan siyah beyaz yunusları görmek de paha biçilmezdi.

Bir de dünyanın en hızlı eriyen buzullarını ziyaret etme şansını yakaladım. Bu hızla tüketmeye devam edersek 2035'de Patagonya'daki bu üç ana buzulun tamamen erimesi bekleniyor. Üzücüydü.

Unutmadan, Ushuaia'ya kadar inip orada bir pilotluk kursunu tamamladıktan sonra uçak kiralayıp Antartika'yı havadan gördüm! Bu hayalim de gerçek oldu!

Nasıl yani? O pırpır, 'Cessna' uçağı mı kullandın?

Evet. Ushuaia'da bir pilot kulübü var. Oraya gidip bir haftalık kursu tamamladım. Uçakla ilgili tüm teknik bilgileri öğretiyorlar. Kursun son günü de iniş kalkışı sana yaptırıyorlar. Hatta ben "Bu iş ne kadar kolaymış" diye düşündüm. Belgemi aldıktan sonra 600 dolar verip yanımdaki lisanslı pilotun kontrolünde, ki o da 20 yaşında filandı, Antartika'ya gidip geri geldim. 2.5 saat sürdü.

İniş yapmadınız?

Hayır, kışın gittiğimiz için iniş imkansızdı. Sadece havadan görüp geri döndük. Aslında Antartika'ya tekneyle gitmek istiyordum, ama hem maliyet hem de mevsim izin vermedi.

Yolculuğa daha devam eder miydin yoksa "Artık geri dönmem lazım" mı dedin?

Yolculuk boyunca geri dönmem gerek demedim:) Yola çıkarken yanıma aldığım bir bütçe vardı ve ona sadık kaldım. Param bitince de döndüm.

Every
season
is a good
season

clubmarvy.com

+90 232 520 22 33

[f clubmarvy](#) [@ clubmarvy](#) [▶ clubmarvy](#)

KESRE BAY / IZMIR / TURKEY

Club Marvy
MARVELLOUS RESORTS

Derin

JOLLY
Aziz Saryer

ATLANTİK MAVİSİNİN
SAFLIĞIYLA UYUMLU O EV

MURAT SÜTER'İN
'LACİVERT' SIRRI

UZAY GEMİSİ DEĞİL,
BİR KÜTÜPHANE

İSTANBULLU TILDA SWINTON'IN
'ATHLEISURE' TARZI

KÖPRÜ + HEYKEL + GALERİ:
THE TWİST

EDWINA SPONZA'NIN
STİL KODLARI

İKONİK MEKANDAN İLHAMLA
BARSELONALI KUZEYLİ: CREA-RE

ŞIK BİR 13 HAMLESİ: TREZZ

THE BEACH OF MOMO'NUN
'FUNK' YEMEK STİLİ

BU YAZIN BAŞROLÜNDE:
SOHO ROC HOUSE

yazı
Çiğdem Hasanoğlu

fotoğraflar
Fernando Guerra / FG+SG

ATLANTİK MAVİSİNİN SAFLIĞIYLA UYUMLU O EV

LOKASYON...

Grândola, Atlantik Okyanusu'nun hemen kıyısında konumlanmıyor ama onun rüzgârlarını direkt alacak kadar yakın bir mesafede yer alıyor. On beş bin civarındaki nüfusu ile sakin bir yaşam akıyor bu kasabada. Metrekareye düşen insan sayısının azlığı geniş arazilerin içinde konumlanan müstakil evler inşa etmeye elverişli. Grândola'da çok sayıda çiftlik evi yer alıyor. Lizbon merkezli mimarlık ofisi ColectivArquitectura imzasını taşıyan Sierra de Grândola'daki bu ev ise bir çiftlik evi değil. Burası, Grândola manzarasının tamamına hâkim bir arazide konumlanan, yeryüzünün saflığını coğrafyanın sessizliği ve doğa ile buluşturan ilham verici modern bir yaşam alanı.

TASARIMIN RUHU...

Evin iç mimari tasarımı projenin en başından beri evin konumlandığı yerin ruhunu yansıtacak şekilde dinginlik, saflık, doğallık ve konfor kavramları temel alınarak şekillendirilmiş. Sonuçta ortaya iç ve dış mekânın diyalog içinde olduğu, etrafını çevreleyen coğrafi özelliklerle uyumlu bir yapı çıkmış.

Mimar José Luís Barbosa evi anlatırken şöyle diyor: “Evin çevre mekânları beden ve zihni dinlendirmek için tıpkı bir tapınak gibi tasarlanmış. Evin iç ve dış bölümlerinde güçlü karaktere ve tutkuya sahip sanat eserleri ve objeler yer alıyor. Tıpkı ev sahipleri gibi”.

Ada ünitesi ve yemek terası ile birlikte tasarlanan mutfak, yapının çekim merkezi olarak belirlenmiş. Havuza ve manzaraya bakan evin salonu, bir şömine ile iki bölüme ayrılmış. Salonun küçük bölümünde televizyon izleme köşesi, siyah lake kaplama, bir kısmı duvara monte edilmiş ahşap kütüphaneyi de içeren kitap okuma köşesi yer alıyor. Salonun daha büyük bölümünde ise mekânın ebadına göre özel olarak tasarlanmış L kanepeler yer alıyor. Bu bölümdeki büyük pencereler havalarda ısındığında tamamen açılarak salonu havuz başı ve Grândola manzarası ile buluşturarak mekân kavramına

yeni bir boyut katıyor ve neredeyse bütün kasabayı evin uzantısına dönüştürüyor. İç mekânda kullanılan ahşap, çimento, taş, demir, pamuk, keten ve doğal fiber gibi malzemeler, evin kusursuz ve zarif beyaz duvarları ile birlikte evin modern mimarisini oluşturuyor. Hava açıkken gökyüzünün büründüğü mavi tonları ise bu evi ve konumlandığı araziye eşsiz kılıyor.

DIŞARDAN...

1. Düz hatlı ve yatay bir mimariye sahip Sierra de Grândola'daki bu evin mimari üslubu konumlandığı coğrafyanın yeryüzü şekilleri ve iklimiyle uyumlu...
2. Havuz başındaki dinlenme koltukları Alvor-Algarve'nin plajkoltuklarından esinlenerek yerel bir ustaya ürettirilmiş.

İÇERDEN...

1. Şömine ile büyük ve küçük olmak üzere iki alana ayrılan salonun büyük kısmında Jose Luis Barbosa tasarımı doğal keten kaplama bir kanepe yer alıyor. Şöminenin önünde Fransa'dan alınan 70'li yıllardan kalma tabureler var, yanındaki beyaz heykel ise John Galrão'ya ait.
2. Duvardaki Triptico çizimler Daniel Barroca'ya, siyah sütunun üzerindeki ahşap heykeller Alberto Carneiro'ya, şöminenin yanındaki beyaz heykeller John Galrão'ya, şömine bacasının üzerinde asılı duvar demir heykel Gonçalo Barreiros'ya ait.
3. Demir ayaklı orta sehpa Natural Slate'den seçilmiş. 60'lı yıllara ait vintage masa lambası Structure in Verga'dan alınmış. Yan sehpa da tıpkı kanepeler gibi Jose Luis Barbosa tarafından özel olarak tasarlanmış.
4. Yatak örtüleri Paris'teki Caravane and Merc'i'den alınmış. Dresuarın üzerinde 50'li yıllara ait vintage bir aydınlatma yer alıyor. Dresuarın ve yatağın yanındaki sehpanın tasarımı ise Jose Luis Barbosa imzalı.

MURAT SÜTER'İN 'LACİVERT' SIRRI

Stili üzerinde eğreti durmuyor. Birikim ve yaşanmışlık üzerine inşa edildiği hemen belli oluyor. Dahası, stili “Ben buradayım” diye bağırıyor. Sakin ve alçakgönüllü. İsveçlilerin ‘Lagom’ diye bir sözü vardır, “ne çok az ne çok fazla, tam kararında” manasında. Kreatif direktör Murat Süter’in stili de ‘lagom’ felsefesine cuk oturuyor.

İş hayatına Mudo’da başlayıp Network ve Fabrika markalarının oluşumunda yer alan Süter, Beymen Kreatif Direktörlüğü’nden hemen sonra kendi danışmanlık şirketini kurmuştu. Son projesi Shopi Go’yu en çok gurur duyduğu işlerden biri olarak gösteren Süter’le, laciverti baskın bir stil söyleşisi yaptık. Peki neden lacivert? Onu kendisi yanıtlasın...

Murat, şimdiye kadar en çok yatırım yaptığın, yani en çok aldığın kıyafet hangisi?

Lacivert basic parçalar: Lacivert t-shirt, lacivert bisiklet yaka triko, lacivert gömlek, lacivert polo yaka t-shirt ve triko. Bu listeyi istediğin kadar uzatabilirim. Hayatım boyunca sevdiğim renklere bağlı kaldım. Son 15 senedir favori rengim lacivert.

Neden lacivert? Sadece yakıştığı için mi?

Hayatımın belirli dönemlerinde tutkulu olduğum renkler oldu. Kahverengi, sonra gri ve tonları. Şimdi de lacivert. Lacivert sevgim griden fazlasıyla sıkıldığım bir dönemde başladı. Lacivert, bir ciddiliği olan ama aynı zamanda spor duran bir renk. Sanıyorum beni en çok bu gizli spor tarafı çekti.

Stilinin oturması, hatta tescilli bir stil sahibi oluşunda finansçı geçmişinin payı yüzde kaç?

Finansçı geçmişim okul hayatımla sınırlı. Dolayısıyla finansçı geçmişimin değil, ama okul geçmişimin stilimin oturmasında büyük payı olduğunu düşünüyorum. Önce Boğaziçi Üniversitesi, daha sonra master için gittiğim San Francisco sadece stilimin değil, genel olarak hayatımın şekillenmesinde önemli faktörler.

BİR YERDE BİR KUSUR OLMALI

Evdeki halin de jilet gibi mi?) Yoksa eve özel bir tarzın var mı?

Bu jilet gibi olma durumu sıkça duyduğum, ama aslında enteresan bir şekilde kafamdaki stilimle çelişen bir durum:) Giyimde muhakkak bir yerlerde bir kusur olması gerektiğini düşünüyorum. Her şeyin birbiriyle mükemmel uyumu ya da olması gereken her aksesuarın kusursuz bir şekilde kullanılması tüm sihri bozuyor. Tabii bu kusurun doğal gözüküyor olması önemli. Evde de şort, t-shirt, sweatshirt kombinlerimle kendime göre kusurları olan bir jilet hali yaratmaya çalışıyorum!

Peki karantina sürecinde evde en çok neyi giydin? Neyle rahat ettin?

Lacivert boxer, lacivert t-shirt, lacivert sweatshirt. Dolabımda en fazla stoğu olan kıyafetler:)

Bu süreçte online alışveriş yaptın mı?

Yaklaşık 10 senedir online alışveriş hayatımın olmazsa olmazı. Giyim dahil neredeyse her şeyi online alıyorum. Bu süreçte de bu alışkanlığım devam ediyor. Giyim alışverişim sınırlanırken, market/gıda/kozmetik alışverişim fazlalaştı. En son Petra Roasting Co.'dan kahve, ekmekek, granola ve zencefilli kek aldım.

“HİÇBİRİ” DERSEM KIRILIR MISIN?

Dolabından bir kıyafeti ödünç istesem hangisini asla vermezsin?

Birinden tüyo mu aldın bu soruyu sormak için? Kıyafetlerimin hepsine çok bağlıyım galiba:) Yanıtım “hiçbiri”. Umarım kırılmazsın bana. Çok yakın dostlarımdan en güldüğü alışkanlıklarından biridir bu. O yüzden şaşırdım bu soruya.

Valla tüyo almamıştım:) Peki hangi kokular seni kendinden geçirir? Kendine yakıştırdığın parfüm hangisi?

Koku konusunda çok hassasım. Parfüm kullanamıyorum, sürdüğüm anda kendimden kaçasım geliyor! Birkaç denemem oldu, ama maalesef başarılı olmadı bu denemeler.

Bir erkeğe tarz olarak neyi yakıştırmazsın?

Bu sorunun bir yanıtı olmadığını yıllar içinde öğrendim. “Bu kesinlikle olmaz” dediğim şeyin mükemmel olabileceğini gösteren çok fazla örnek gördüm hayatım boyunca. Bu yüzden tarzın ne olduğu değil, tarzı nasıl taşıdığım her şeyi belirliyor.

Dışardan kendine baktığında stiline kaç puan verirsin?

Utangaç ve alçakgönüllü bir insanım Onur:) Böyle bir soruya bir yanıtım olamayacağını sen de çok iyi biliyorsun:) Ancak bu soruyu ben sana sorabilirim utanarak, benim stilime kaç puan verirsin ve neden diye?

Bunu düşüneneceğim! Ama önce bir soru daha: Şu sıra hangi tasarımcıyı takiptesin?

Sorduğun anlamda tasarımcı takibini yıllar önce bıraktım. Endüstriyi tabii ki takip ediyorum. İş birebir tasarım yapmaktan çok bir dünya yaratmak artık. Bu dünyanın içinde ne kadar şaşırttığın ve diğerlerinden ne kadar farklı hissettirdiğin önemli. Bu söylediklerimi en son Londra’da tesadüfen girdiğim Loewe mağazasında hissettim. Uzun zamandır bir mağazada bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. İşte aslında bu his sana alışveriş yaptırıyor. Ben bir Loewe insanı mıyım? Hayır. Ama o gün orada heyecanlanarak alışveriş yaptım.

Stil de aslında kişinin hikayesinden, birikiminden izler taşır... Bu izlerin görünür olmasından mı yanasın yoksa görünmez mi?

Aslında bir bakıma stilin tanımını yapmışsın. Bu izler olmadan bir kişisel stili tanımlamak çok zor. Ben daha az görünür olmasından yanayım, ama bu biraz benim kişisel stilimle de alakalı.

YAŞAYACAĞIM TEK ŞEHİR TOKYO

Seyahatin de stili olur diye düşünüyorum. Senin seyahat stilin nasıl? Butik otelci misin beş yıldızlı lüks otelci mi? Kuzeyci misin güneyci mi? Deniz güneşçi misin yoksa kültürel aktiviteci mi?

Gideceğim yere göre kalacağım otelin nasıl olması gerektiğine karar veriyorum. Meksika'da Grupo Habita otellerine bayılıyorum. Mexico City'de Condesa DF, Oaxaca'da Escondido Oaxaca mesela. Küçük, ama yerel halkla sosyalleşebildiğin oteller. Benimle aynı dünya görüşüne sahipler. Ya da Brezilya bazlı Fasano Group. Rio De Janeiro'deki otelleri favorim.. Soho House otelleri de çok iyi.

“Seyahatlerde her şeyi yapmalıyım” modundan da biraz çıktım, deniz güneş seyahatiyse yaptığım sadece deniz güneş seyahati olmasına dikkat ediyorum. Eğer Tayland'a gideceksem muhakkak önce Bangkok'a uğramaya çalışıyorum ve yine sevdiğim otellerden Mandarin Oriental'de kalıyorum.

Tokyo'da ise durum daha farklı. Lokasyonundan dolayı Grand Hyatt'ta kalıyorum. Yerel hayatın akşam dahil sürekli devam ettiği bir mahallede olması ve yürüyerek bu hayatı deneyimlemek büyük avantaj sağlıyor. Tokyo aynı zamanda tam bir kültürel aktivite şehri. Her gittiğimde beni şaşırtacak yeni yerler keşfediyorum. Hep söylüyorum, İstanbul dışında yaşamak isteyeceğim ilk şehir Tokyo!

Son olarak; bu yazın hayalini, planını alayım...

Haziran sonu Balearic Adaları'ndan biri olan Menorca'da on gün geçirmeyi planlıyordum yakın dostlarımla. Ama içinden geçtiğimiz süreç artık plan yapmayı imkansız kılıyor. O yüzden hayalim şu: Sevdiklerim ve beni sevenlerle beraberim; deniz ve kumun olduğu yakınlarda bir yerlerde. Bodrum, Patmos veya Marathi'de. Sadece mayo ve t-shirtle...

ŞIK BİR 13 HAMLESİ: TREZZ

Rezzan Benardete'nin son numarası, yakın arkadaşı mimar Tayfun Mumcu ile beraber kurduğu Trezz adlı mobilya markası.

Benardete'ye, "Mobilya mı yoksa kıyafet tasarımı mı ağır basıyor?" diye soruyoruz. Yanıtı şöyle oluyor:

"Galiba dekorasyon ve mobilya ağır basıyor. Çünkü dışarı çıkarken üzerimdekilere bazen özenmeyebiliyorum. Ama evdeki her şeyin özenli ve şık oluşu benim için her zaman daha önemli. Hatta eve bir misafir geldiğinde kendimi her şeyi düzeltirken bulduğum oluyor".

Kadife puflar, patine yüzeyli sehpa, bronz detaylarla zenginleştirilmiş mobilyalar ve lake gövdeli abajurlarla geniş bir ürün seçeneğine sahip olan Trezz'deki tüm detaylar ince işçilikle de benzerlerinden ayrışıyor.

TREZZ'İN ANLAMINI NE?

Rezzan ve Tayfun markanın isim hikayesini şöyle anlatıyor: "Fransızca 13 anlamına geliyor Trezz. Bir evde 13 parça mobilyanın bir araya gelmesi ile evin tamamlandığını düşünüyoruz. Yatak, komodin, abajur, şifonyer, kanepeler, yemek masası, orta sehpa, tekli koltuk, ayaklı lambader, yemek sandalyesi, büfe, dresuar ve ayna. Evi ev yapan bu 13 ürünü kişiye özel tasarımlarla sunmaya çalışıyoruz".

Bu son cümledeki "kişiye özel" in özellikle altını çiziyor Rezzan. Trezz'in mekana uygun olarak kişiselleştirilip özel üretim yapabileceğini anlatıyor.

Peki Trezz bir insan olsa nasıl bir karaktere sahip olurdu?

"Trezz güçlü, iddali ve şık biri bizim gözümüzde" diyor Rezzan. Şöyle devam ediyor:

"Bir döneme ait olmayan, tek bir anlayışla sınırlanmayan, birçok doku ve temadan beslenen tasarımlar var Trezz'de. Özgün ve yalınlığın yanı sıra eklektik ve şık mobilyalarla geniş bir yelpazeye hitap ediyoruz".

UZAY GEMİSİ DEĞİL, BİR KÜTÜPHANE

Günümüzde bir kütüphane bile artık sadece kütüphane değil! O havalı deyişle, en başta bir “çekim merkezi” olmalı. Mutlaka ama mutlaka şaşırtıcı bir tasarımla ön plana çıkmalı. Ayrıca büyük olmalı. Ve son olarak tabii ki instagramda herkes tarafından paylaşılmalı.

Hollandalı tasarım şirketi MVRDV'ye bağlı çalışan mimar Winy Maas'ın Çin'in Tianjin kentinde inşa ettiği, 1.2 milyon adet kitaba ev sahipliği yapan Tianjin Binhai Kütüphanesi, nam-ı diğer “The Eye” tam da böyle bir yer!

MVRDV'nin bugüne kadar gerçekleştirdiği en hızlı proje olan kütüphanenin yapımı sadece üç yılda tamamlanmış.

Aydınlık bir küresel oditoryuma, tavandan tabana basamaklı kitaplıklara sahip 33 bin 700 metrekairelik bu devasa kültür merkezi, bir süredir “Mutlaka görülmesi gerekenler” listelerinin en baş sıralarında.

İyi de, en üst raflardaki kitaplara nasıl ulaşıyorlar diyebilirsiniz. Onun için de çözüm bulmuşlar: Atriyumun arkasına yerleştirilen odalardan üst raflara erişiliyor.

Bu futuristic, uzay gemisini andıran kütüphane katedrale benzeyen tonozlu kemerlerle kaplı. Beş katlı binanın zemin katı ziyaretçiler, çocuklar ve yaşlılar için okuma alanlarına ayrılmış. Birinci ve ikinci katlar okuma odaları, kitaplar ve salonlardan oluşuyor. Üst katlarda ise toplantı odaları, ofisler, bilgisayar ve ses odaları bulunuyor.

Kütüphanenin tasarımcısı Maas şöyle diyor: “Her köşeden kitapların görüneceği ve aynı zamanda insanların ortama karışabileceği bir alan yaratmamı istediler. Bunun üzerine oditoryumu 7/24 çalışan bir motor gibi mekanın tam merkezine yerleştirdim. Onun etrafını da kolektif alanla çevreledim. Ziyaretçilerin yukarıdan aşağıya doğru kolayca yürüebilmeleri de önemliydi. Peki tüm bunlar işlevsel mi? Bence evet. Çünkü her katmandaki belirli kitapları bulabilmeniz için ardışık bir sistem var. Ayrıca her katmana bir isim verildi. Kitaplar ona göre sıraya yerleştiriliyor”.

İSTANBULLU TILDA SWINTON'IN 'ATHLEISURE' TARZI

Evet, İstanbullu Tilda Swinton desem asla yanlış bir tasvir olmaz Nazlı Berberoğlu için. Maskülen, abartısız, sade tarzı ve kısa saçlarıyla dolayısıyla... Kendisi, uzun 'title'ıyla, Coca Cola'nın Türkiye, Orta Asya ve Kafkaslar Medya ve Marka Deneyimi Müdürü. Kısaca, o bir 'pazarlama profesyoneli'. İşte Nazlı Berberoğlu'nun stil kodlarının deşifresi...

Nazlı, tarzının bir adı var mı?

Sanırım 'athleisure' kavramı tam olarak beni tanımlıyor! Neyin moda olup olmadığıyla ilgilenmiyorum. Önceliğim rahat olmak. Ofis hayatımda da ağırlıklı maskülen bir tarzım var. Genelde çok desenli ve renkli 'pant suit'leri tercih ediyorum. Bu arada stilimin en baskın öğesi saçlarım aslında! Diğer şeyler saçlarımın uygunluğuna göre şekilleniyor.

STAN SMITH KOLEKSİYONUM VAR

Kurumsal hayatta kariyer yapan biri olarak iki ay öncesine kadar sabahları uyanıp işe giderken şimdi toplantılarına ekran karşısından katılıyorsun. Kiyafet seçimlerin nasıl değişti?

Genel olarak evden çalışmayı sevdim. Verimli olduğuna inanıyorum. Toplantı aralarında vaktim olduğunda ya da ekrana bakmam gerekmeyen toplantılar esnasında kendimi bahçeye atıyorum. Görüşmeleri yürüyerek yapıyorum. Ofis ortamıyla karşılaştırıldığında bu harika oldu. Çünkü daha fazla hareket ediyorum ve eskiye oranla daha çok spor yapıyorum... Bununla bağlantılı olarak da her an gym'e gidecekmiş gibi giyiniyorum! Vazgeçemediğim yüksek bel taytlarım hep üstümdedir. Sanırım evde kalma durumumuz bitince hepsini atacağım:) Bir de yine favori parçam Stan Smith'lerim evdeyken de ayağımdan çıkmıyor. Ciddi bir Stan Smith koleksiyonum var. Kendimi Yeezy'ye alıştırmak için epeyce uğraştım. Ama olmuyor, yine Stan Smith'e dönüş yapıyorum.

Bana kalırsa bir duruş olmadıktan sonra stil sahibi olmak imkansız. Sen bu duruşu neye bağlıyorsun?

Ayna karşısında çok fazla zaman geçirmeyişime... Bir de, "Acaba dışarıdan nasıl görünüyorum?" sorusuna yanıt aramayışıma. Bazen eski fotoğraflara bakıp "Off, n'apmışım o zamanlar!" dediğim de oluyor tabii!

ABARTILI, BAĞIRAN TASARIMLARI TERCİH ETMEM

Bir kıyafeti alırken neye göre seçiyorsun? Önceliğin kumaş mı, renk mi, tasarım mı?

Kumaş önemli aslında. Kumaşın bana verdiği hissiyat çok önemli. Tenime değmesinden rahatsız olacağım hiçbir şeyi giymeyi tercih etmem. Renk konusunda maalesef cesur davranmıyorum. Genelde kendimi siyah renkleri tercih ederken buluyorum. Abartılı, bağiran tasarımları tercih etmiyorum. Benim için tasarım detayda gizli.

O PARÇALAR DOLAPTA NÖBET TUTUYOR!

Asla dediğin parçalar var mı?

Asla çok seksi giyinemiyorum! Bazen deniyorum, hatta kendimi zorlayıp aldığım parçalar var. Ama dolapta nöbet tutmanın ötesine geçemiyorlar:) Gece dışarı çıkarken mesela genelde onlarla bir kombin yaparak başlıyorum ve kapıdan çıkarken hep disco pants ve siyah t-shirt'te karar kılmış oluyorum. Tabii ki ayağымda Stan Smith'lerim:)) Aslında topuklu ayakkabı da 'asla' dediklerim arasındaydı, ancak birkaç senedir onu hayatıma az da olsa katmayı başardım.

JACQUEMUS'UN O ÇANTASI TAM 'SUMMER DREAMING'

Bu yaz kalbine düşmüş birkaç tasarım parçası söyle desem, neler olurdu?

Alexander Wang'ın asimetrik elbiselerine bayıldım. Zaten genel olarak da sevdiğim bir tasarımcı. Bir de umarım plaj hayallerimiz suya düşmez. Çünkü Jacquemus'un Le Grand Bacı Raffia Bag dedikleri plaj çantası başlı başına 'summer dreaming'... Bir de ATP Atelier'nin deri terlikleri hep aklımda. Tabii onda da tercihim siyah büyük tokalı olanlar.

Alexander Wang

Robert Longo

Çantadaki olmaz olmazların?

Çanta kullanmayı çok sevmem. Mümkünse az eşya ve minik çantayla dışarı çıkarım. Kredi kartı ve eğer unutmamışsam telefonum. Ama 'lip balm'ım için mutlaka yer bulurum.

Sanata olan düşkünlüğün bir dönem Fransız galerisi Carre D'Artistes'in franchise'ını alarak İstanbul'a getirmenle taçlanmıştı. Şu sıra sanatla aran nasıl?

Artsy App vazgeçemediklerimden. Yine de instagram hesabına app'den daha çok bakıyor olabilirim. Oradan fiyat araştırması yapmak, yeni neler geldi diye bakmak çok hoşuma gidiyor... Bir de online müzayedeleri takip etmeyi seviyorum. Sanırım sanatın sadece sanat tarafını değil, business tarafını da sevdiğim için piyasayı takip etmek hobim haline geldi...

BİR ROBERT LONGO ALABİLMİYİ ÇOK İSTERİM

Bir gün eserlerine mutlaka sahip olmak isteyeceğin sanatçılar kimler?

80'ler pop-art dönemi koleksiyonerlerinin de koleksiyonlarına ufak ufak alarak başladıklarını okuduktan sonra inanılmaz motiveyim. Şu an ilk hedefim bir Miss Van almak, uzun vadede ise bir Robert Longo (orijinal charcoal) ya da Yoshitomo Nara alabilmeyi çok isterim. Hedefler büyük yani!

KÖPRÜ + HEYKEL + GALERİ: THE TWIST

BIG Kopenhag; New York, Londra ve Barselona merkezli mimar, tasarımcı, şehir planlamacısı, peyzaj profesyoneli, iç mimar, ürün tasarımcısı ve araştırmacılarından oluşan bir grup. Şu anda Avrupa, Kuzey Amerika, Asya ve Orta Asya'da çok sayıda projeye dahiller.

BIG'nin mimari anlayışı günlük hayattaki sürekli değişimin dikkatli bir analizinden ortaya çıkıyor. Çok kültürlü alışverişin, küresel ekonomik akışın ve tümüyle yeni mimari yolları gerektiren iletişim teknolojilerinin etkisiyle yeni sentezler yaratmak BIG'nin en büyük heveslerinden.

Dahası; BIG'ciler günümüzün zorluklarıyla başa çıkmak için mimarinin kârlı bir şekilde büyük ölçüde keşfedilmemiş bir alana taşınabileceğine de inanıyor. Hatta bunu 'pragmatik bir ütopya mimarisi' diye tanımlıyorlar: "Bir tür programatik siyaha gibi. Yaşamak, boş vakit geçirmek, çalışmak, parketmek ve alışveriş yapmak gibi geleneksel malzemeleri karıştırarak bir mimari yaratıyoruz".

NEFİS HEYKEL PARKINI GEÇTİKTEN SONRA...

Norveç'teki The Twist adlı proje de BIG'nin misyonunun en spesifik örneği. Oslo'ya yarım saat uzaklıkta, Randselva Nehri'nin etrafındaki eski bir kâğıt fabrikasının müzeye dönüştürülmüş hali olan Kistefos'un içinde yer alıyor The Twist.

Hem köprü hem heykel hem de galeri. Kısacası The Twist hepsi birden!

Kistefos Müzesi'ndeki 45 parçalık nefis heykel parkını gezdikten sonra geçiliyor The Twist'e. Heykel parkı demişken es geçmeyelim: Parkta şu ünlü sanatçıların da işleri yer alıyor: Anish Kapoor, Olafur Eliasson, Lynda Benglis, Yayoi Kusama, Jeppe Hein ve Fernando Botero.

BİR KAMERA DEKLANŞÖRÜNDE GEZİNİR GİBİ...

Randselva nehrini tamamen kaplayan The Twist'in heykelsi bir form oluşturmasının nedeni ise ortasına doğru 90 derece eğilmiş bir giriş şeklinde tasarlanması. Yapının hacmindeki basit bükülme, köprünün güneydeki kıyısından kuzeydeki yamaç alanına kadar yükselmesini sağlıyor.

The Twist'in çift eğri geometrisi bir kitap yığını gibi düzenlenmiş 40 cm genişliğindeki dik alüminyum panellerden oluşuyor ve yelpaze gibi açılarak şeklini değiştiriyor. Böylece ziyaretçiler her iki yönden de bükülmüş yapıyı bir kamera deklanşöründe yürüyormuş gibi deneyimliyorlar.

Unutmadan; The Twist üç adet galeri barındırıyor içinde:

Kuzey tarafında panoramik manzaraya sahip geniş, doğal ışıkla aydınlatılmış Panorama Galeri. Güney tarafında yapay aydınlatmalı uzun, karanlık bir galeri: Closed Galeri. Ve arada, bükülmüş bir çatıda ışık şeridine sahip heykelsi bir alan: Twist Galeri.

EDWINA SPONZA'NIN STİL KODLARI

Zarif, kendine özgü, trendlerden bağımsız, duru ve en önemlisi: Rahat. Stilinin kodları üzerinden bir Edwina Sponza portresi...

KOKU

Hangi kokular seni heyecanlandırır?

İncir ve yasemin kokusu!

Sürekli kullandığın parfüm hangisi?

Miller&Harris Fig.

BAKIŞ

Evine girdiğinde ilk baktığın şey?

Bitkilerim! İyi durumdalar mı, suları var mı, solmuşlar mı diye mutlaka bakarım.

Aynada kendine baktığında ilk gördüğün şey?

Göz çizgilerim! Çok mimikliyim ve çok var diye:))

HAREKET

Yapmaktan sıkılmayacağın egzersiz?

Yoga.

Hareket ederken tercih ettiğin spor ayakkabısı?

Brooks.

SOKAK

Sokağa çıkarken olmazsa olmazın? Mesela hangi çantayı alırsın ve içine neler koyarsın?

Olmazsa olmazım şal! Çanta genelde Louis Vuitton Sofia'yı alırım. İçinde mutlaka dudak nemlendiricim, cüzdanım, burun damlam ve el kremim olur.

Sokakta dışardan kendine baktığını düşün. Stiline kaç puan ve hangi ismi verirsin?

Stilime az puan veririm:) İsim olarak da "rahat".

DÜKKAN

Bebek'teki dükkanın Jaune sence hangi şehirlerin ruhunu taşıyor?

Marakeş ve Paris. Yani bohem.

ŞEHİR

Hangi şehrin stili tam senlik, hangisi değil?

New York tam benlik. Londra değil mesela.

KARŞI CİNS

Erkek stili olarak hangisi önce dikkatini çeker: Ayakkabısı mı yoksa saç sakalı mı?

Ayakkabısı!

TARZ

Kendinde değiştirmek istediğin bir şey var mı? Giyim ya da saç tarzı olarak?

Tarz sürekli değişmese de olabilir benim için. Ama saçıma daha modern bir şekil vermek isterdim.

YAZLIK

Yazın günbatımı mı gündeğümü mü?

Günbatımı!

Bu yaz nerede izleyeceksin günbatımını ve elinde hangi kokteyl olacak?

Çeşme Before Sunset. Elimde de margarita!

İKONİK MEKANDAN İLHAMLA

İşlerini yakından takip ettiğimiz İngiliz tasarım stüdyosu Sella Concept ilk mobilya koleksiyonunu çıkardı. "Ladies Pond" adını verdikleri mobilyanın ilham kaynağı ilginç. Hampstead'de, tamamen kadınların yüzmesi için açılmış ufak bir göl ve onun yanı başında ikonik bir mekan varmış:

1925'te açılan Hampstead Heath's Ladies Pond.

Bu ikonik mekan bir dönem öyle meşhur olmuş ki, ünlülerin de uğrak yeri olmuş. İşte buranın soyunma odaları Sella Concept'e ilham vermiş. Yaptıkları bu şahane pufun kıvrımları oradan esinlenme.

www.sella-concept.com

BARSELONALI KUZEYLİ: CREA-RE

Uzaktan Crea-Re'nin aydınlatmalarına bakınca taştan ya da seramikten olduğunu düşünüyor ve haliyle "Kim bilir ne kadar ağırdır?" diye geçiriyorsunuz aklınızdan.

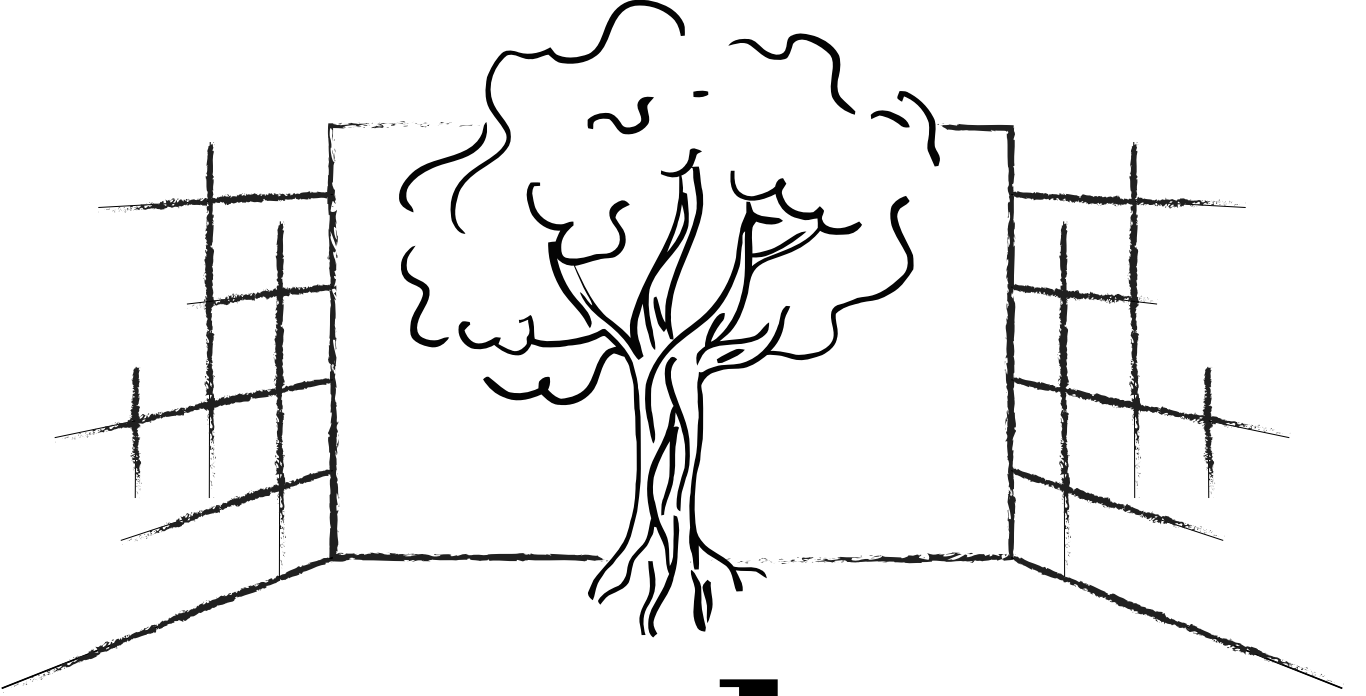
Ama durum hiç öyle değil. Crea-Re'nin aydınlatmaları tamamen atık kağıtlardan yapılıyor! Bu tatlı ve çevre dostu gerçeği ancak aydınlatmalara dokununca anlıyorsunuz.

Eğer her yerde birbirinin benzeri kuzey stili aydınlatmalardan size de gına geldiyse Crea-Re'nin tasarımlarını aklınızda bulundurun. Crea-Re hem kuzey stiline göz kırıyor hem de bazı renkleriyle eğlenceli bir Almodovar dünyasına da sahip.

www.crea-re.com

SPACE + IDEAS + ART + BOTANIC

avlu

Avlu Bebek

Instagram: @avlubebek

Pazartesi - Cumartesi / 11:00 - 19:00

İnşirah Sokağı, No:25/1 Bebek, 34342 Beşiktaş İstanbul

THE BEACH OF MOMO'NUN 'FUNK' YEMEK STİLİ

Dalyan'daki The Beach of Momo'nun etnik bohem stili kadar yemek stili de aklımıza kazınmış durumda. Beklenmedik yemeklerle bizi şaşırtıyorlar. İşte o yemeklerden iki tanesi.

KARPUZLU MANTI

Bu kadar geleneksel ve herkesin iştahla yediği yüzlerce yıllık bir yemeğe buz gibi karpuz koymak kimin aklına gelirdi? Momo'nun mutfak şefleri Carlo Bernardini ve Emek Demirtaş'ın aklına gelmiş. İyi ki böyle basit ama etkili bir sentez gerçekleştirmişler. Çünkü Momo'da en çok ilgi gören yemekler arasında yer alıyor karpuzlu mantı. Nasıl mı yapılıyor? Uzun pişmiş kaburganın suyu ve taze Çeşme domatesleriyle birleşen sosun içinde mantı pişiyor. Sonra sıcak mantının üzerine süzme yoğurt, onun da üzerine kütür karpuz ve taze nane ilave ediliyor. Uzun süre güneşlenip sonra denize koşmak gibi bir his yani. Momo'nun ruhu gibi funk!

EIGHT FOOD & HUMMUS

Momo'cular deniz ürünlerini üç sezondur aynı balıkçıdan her sabah kendi elleriyle gidip seçiyor. Ahtapotu da öyle. Ahtapotu önce şarapta pişirip sonra tereyağında cızırdatıyorlar. Ahtapotun bir kolunu Ortadoğu mutfağından humusla diğer kolunu ise limonda marine kaya kuruğu ve ızgara zeytinle bir araya getiriyorlar. İşte size Eight Food & Hummus!

BU YAZIN BAŞROLÜNDE: SOHO ROC HOUSE

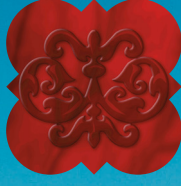
Bu yaz Mykonos'ta konuşulacak tek bir yer var. O da Soho Roc House.

Hatırlatalım: Soho House grubu geçtiğimiz yıl adanın ünlü plaj restoran ve barı Scorpios'la yeni bir ortaklığa imza atacağını duyurmuştu. O işbirliğinin sonucunda adada Soho House'un tarzını yansıtan bir otel açılacağı biliniyordu. Ve işte bahsi geçen otel bu yaz açılıyor. 45 odalı Soho Roc House böylece Yunanistan'ın ilk Soho House'u olacak.

Paradise ve Paraga plajları arasına konuşlanan Soho Roc House'dan Scorpios'a yürüyerek gidilebiliyor. Soho House üyeleri ve otelde kalan misafirlere Scorpios'ta rezervasyon ve giriş önceliği tanınacağını da belirtelim.

YOUR SAFE HAVEN
GÜVENLİ LİMANINIZ

CASA DELL'ARTE
— Luxury Collection —

30 gün ve üzeri konaklamalarda size özel fırsatlarımızı bize ulaşarak öğrenebilirsiniz.

reservation@casadellartebodrum.com

www.casadellartebodrum.com

[@casadellarte](https://www.instagram.com/casadellarte)

İÇİNDEN
AMAN STİLİ GEÇEN
BİR RÜYA

BİR EDITION ÜÇLÜSÜ:
SANAT, PARTİ VE İYİ YEMEK

BODRUM'DAKİ O EV:
TROPİKAL, BOHEM, TERTİPLİ
VE NOSTALJİK

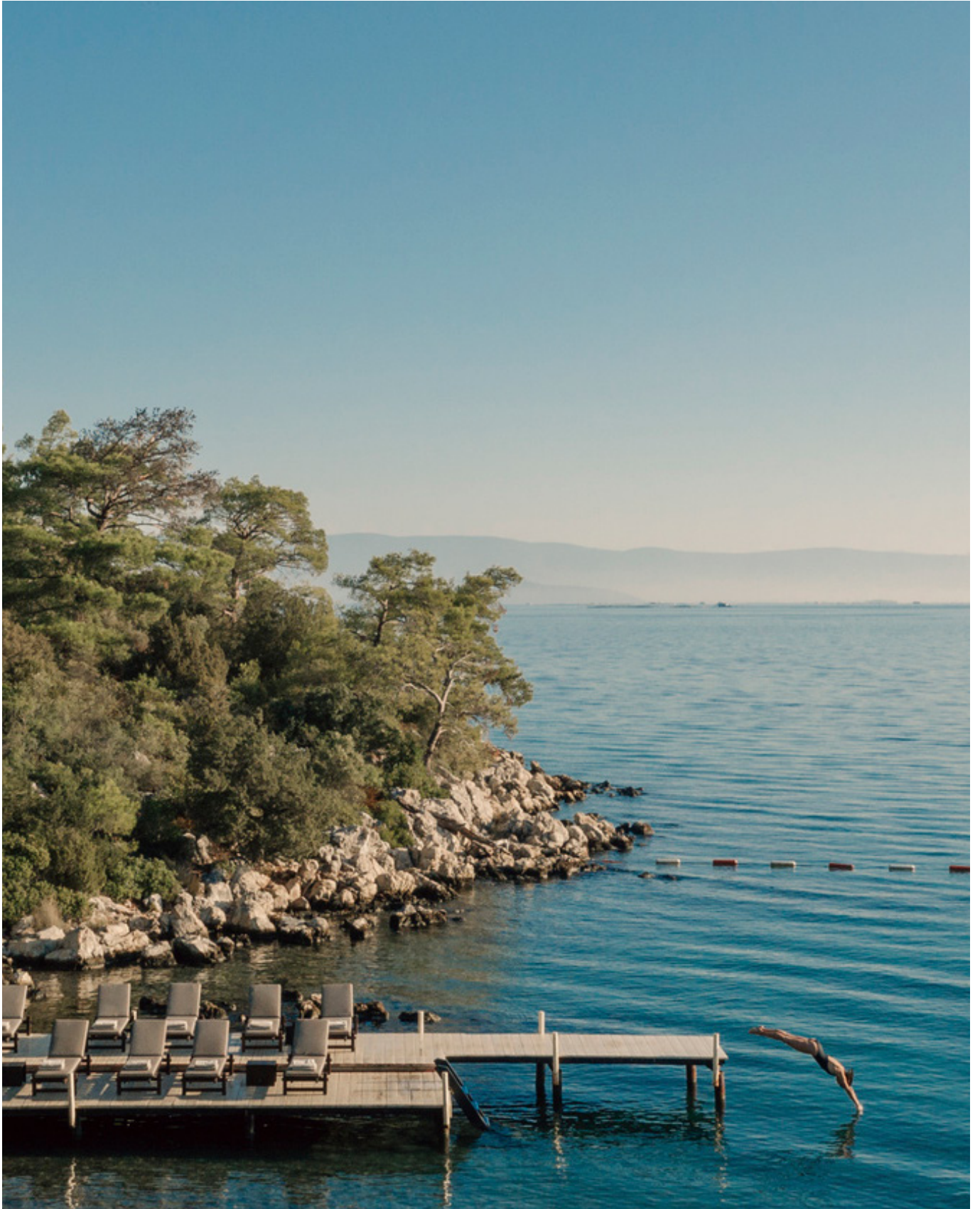
KAVANOZ'DAKİ 'SARIŞIN'
BİZİ BEKLER

AMAN DA BRAVO

BODRUM'A SÜRPRİZ:
DIORIVIERA POP-UP

BODRURLU UZAKDOĞULU:
LELEG LIVING

BU YAZ ÖĞLEDEN SONRA
'POWER LUNCH'TAYIZ

İÇİNDEN AMAN STİLİ GEÇEN BİR RÜYA

Yıl 1988. Endonezyalı otelci Adrian Zecha artık farklı bir şey yapmak ister ve Phuket'e yaptığı bir seyahat sonrası o farklı şeyi hindistan cevizi ağaçları arasına gizlenmiş Pansea plajındaki bir villada bulur: Aman.

Sonradan büyük bir zincir ve havalı, ikonik bir otel markası durumuna gelecek Aman'ın felsefesi o zamanlar ortaya çıkar: Büyük ve geniş alanlar. Bağırıp çağırmayan bir lüks anlayışı. Gelen misafirin kendini özel ve huzurlu hissedeceği, unutamayacağı bir deneyim yaşayacağı ortam... Alabildiğine yalın ve doğanın önüne geçmeyen bir tasarım...

Zecha'nın Phuket'teki ilk Aman'ı, yani Amanpuri açıldığında kimseler bu geniş alanlı otel fikrinin uzun vadeli olacağına inanıp Zecha'ya yatırım yapmaz. Ama tam aksi olur. Zecha'nın Aman'ı yavaş yavaş büyümeye başlar. Sankritçe'de "barış ve huzur" anlamına gelen Aman'ın şu an 20 ülkede 31 oteli mevcut.

Hatta öyle ki Aman tarzını sevenlerin ve tatillerini sadece Aman'larda geçiren insanların oluşturduğu bir "AmanJunkies" grubu bile var.

PEKİ ZECHA'YA NE OLDU?

Zecha, bir süre önce Aman zincirini Rus iş insanı Vladislav Doronin'e sattı. Bu değişiklik beraberinde Aman'da yeni bir açılımı da beraberinde getirdi. Aman'lar büyük şehirlere de girmeye başladı. Önce Tokyo'ya bir otel açıldı. Daha sonra New York Manhattan'ın göbeğindeki Crown Building hayli pahalı bir rezidans/otele dönüştürüldü. Onun açılışı bu yıl içinde planlanıyordu ama şimdilik net tarih belli değil...

Peki Zecha ne yapıyor? Sıfırdan yeni bir marka yarattı: Azeria. İlk otelini Vietnam'a açan Azeria, ilhamını bizim için çok tanıdık olan bir şeyden alıyor: Kervansaraylar. Zecha, yabancıların "caravanserai" diye bildiği kervansaraylardaki gibi "büyük bir han" yaratmış Azeria markasıyla. Ama felsefesi yine Aman'ın tarzına çok yakın...

HERKES KAPANDI SANIYORDU

Aman zincirinin Türkiye üzerindeki tek şubesi ise Bodrum'daki Amanruya. Demir Evleri'nin bulunduğu koya konuşlanan Amanruya 2012'de açıldı. 2017 yazında ise bir sezonluğuna açılmayınca tamamen kapandığı düşünülürdü. 2018'le beraber Amanruya yeniden atağa geçti. Hatta Carla Bruni ve Nicolas Sarkozy çiftininin o yaz otelde konaklaması bir hayli konuşuldu.

ÖĞÜN ÇİFTİNİN TASARIMI

36 villadan oluşan Amanruya'nın mimarı Emine- Mehmet Öğün çifti öyle doğaya saygılı (tek bir ağacı bile yerinden sökmemişler) bir yer yapmışlar ki, insan Amanruya'nın içinden çıkıp Bodrum'un kaosuna karışmak istemiyor bile.

Öte yandan Ege yerel mimarisi ve Osmanlı mimarlık birikiminin şık bir karışımı Amanruya. Bu yüzden tasarımı özgün ve sahici.

Ayrıca her şey arazinin doğal, jeolojik, topoğrafik verileri göz önüne alarak yapılmış. Kullanılan her bir taş o araziye ait, her birinin ayrı bir nedeni/hikayesi var.

Amanruya'yı aynı kategorideki otellerden ayıran diğer özellikleri şöyle sıralayabilirim:

- Hiçbir villanın birbirini görmemesi, dolayısıyla sonuna kadar özgür olmanız.
- Şarap ve puro salonu.
- Üç katlı, manzarası da nefis kütüphane.
- Sanat galerisi.
- Ve Antalya'dan getirilen yeşil ve turkuaz mermerlerle üretilmiş 50 metrelik sonsuzluk havuzu...

BİR EDITION ÜÇLÜSÜ: SANAT, PARTİ VE İYİ YEMEK

İki yaz önce sezonun tam da ortasında açılmıştı The Bodrum Edition. Sezonu geç yakalamasına rağmen lüks segment rakipleri arasında öne geçmiş, özellikle Perulu ünlü 'göçebe' şef Diego Munoz'un açtığı Brava adlı restoran dolup taşmıştı.

Edition'ın bu kadar ilgi görmesinin ardında 'eski toprak' bir isim, efsanevi Studio 54'ün yaratıcısı Ian Schrager'ın bizzat oteli tasarlamış olması da elbette önemli nedenlerden biri olmuştu.

Nitekim Edition kısa sürede yabancı konuklarıyla ön plana çıkan, eğlencesi ve yemekleri beğenilen bir cazibe merkezi haline geldi. Özellikle geçen yazın başında, Edition'ların uluslararası marka başkanı Ben Pundole'nin geleneksel doğum günü partisi için burayı seçmesi, onunla beraber otele akın eden cool yaratıcı yabancı insanlar, Edition'ı farklı bir noktaya taşımıştı.

NASIL BİR YER?

Peki Edition nasıl bir yer? Otelde bu sezon neler olacak? Hemen anlatayım: Girişinde, tıpkı Miami Edition'da olduğu gibi beyaz ve ahşap ağırlıklı dekorasyon dikkat çekiyor. Büyük beyaz küpler içine yerleştirilmiş bitkiler, rahat bir oturma grubu, küçük bir bar... Doğrusu bu 'spa' tavrıyla resepsiyonun o resmi tavrını kırmış Edition.

Ana binadan çıkıp ilerlediğinizde ise mimari aşağıya doğru kat kat, taraçalar şeklinde, doğal bir amfi tiyatro tadında ilerliyor. Ta ki plaja kadar... Elbette bu kat kat durum, çok fazla alan olmadığından, yani mecburiyetten gerçekleşmiş. Çünkü Edition'ın iki yanı sağlı sollu, pek çoğu da zevksiz Yalıkavak siteleriyle dolu. Yine de bu sıkışmışlık halini iyi fikirlerle çözmeye çalışmışlar. Çok fazla dinlenme ve boş alan koyarak...

YALIKAVAK SÜİTİNDEKİ O DETAY

Odalara gelince: Benim kaldığım Yalıkavak süitinin en dikkat çekici yanı, laf olsun diye konulmuş bir objeye dahi rastlamamış olmamdı. Bazı otel odalarında sırf tasarım olsun diye konulan ama odanın ruhuyla bağlantısız objeler vardır ya, Edition buna hiç gerek koymamış. Onun yerine son derece zevkli, gayet Türkiye'de üretilmiş tekstil ürünlerini saçmışlar odanın gerekli köşelerine. Mesela terasta, akşam üşüdüğünüzde üzerine geçireceğiniz tatlı/tarz nevresim gibi...

BRAVA'NIN KARDEŞİ MORENA

Edition'ın alamet-i farikası Brava Restoran'ın bir de 'kardeş' mekanı var: Morena. Öğlenleri yemek servisi veren Morena yine Diego Munoz yönetiminde. Ama Türk işi dokunuşlar ağırlıkta. Mesela olmazsa olmaz, kuşbaşılısı makbul plaj pidesi...

SEZON SÜRPRİZİ: SEDEF GALİ

Edition'da bu yazın sürprizi ise ressam ve aynı zamanda dj'liğini de çok beğendiğim Sedef Gali. Otelin kültür ve eğlence direktörlüğünü üstlenen, aynı zamanda kendi markası Arthouse'da özel etkinlikler yapacak olan Gali sezon için heyecanlı: "Arthouse'da hem sergiler hem de 'artist residency'ler olacak. Ayrıca live painting'ler, renklere göre kürasyonu yapılacak yemek davetleri ve daha önce W Otel'de yaptığım Drink&Draw burada yapacağım etkinlikler arasında".

Velhasılı kelim, Ian Schrager dokunuşlu The Bodrum Edition, küçük plajına rağmen sunduğu beyaz ve sade lüks dünyayla özellikle bu tarzı sevenlerin fazlasıyla ilgisini çekecek bu yaz da. Orası kesin.

Unutmadan:

1. Otel ekibinin -en son Hillside'larda gördüğümüze benzer- cana yakın ve profesyonel ilgili tavrı da buranın daha çok sevilmesine yol açıyor.
2. Virüs önlemleri çoğu otel gibi burada da sıkı bir şekilde uygulanıyor. Nano teknolojiye sahip sertifikalı anti bakteriyel Clean Seal temizlik ürünleri kullanılıyor. Ayrıca odalar bir sonraki misafirlere teslim edilmeden önce 24 saat bekleniyor.

BODRUM'DAKİ O EV: TROPİKAL, BOHEM, TERTİPLİ VE NOSTALJİK

İç mimar Mehmet Öksüz doğma büyüme Bodrumlu. 2010 yılında üniversite eğitimi için geldiği İstanbul'da bile çok fazla kalmamış, mezun olur olmaz soluğu yeniden Bodrum'da almış. O günden beri de kendi şehrinde profesyonel olarak mesleğini sürdürüyor. Son aylarda ise onu popüler kılan bir şey var: Bodrum'daki evi!

YouTube kanalı ve instagram hesabında yaşadığı evin tasarım çözümleri ve mobilyalarına sıkça yer veren Mehmet, yedi aydır yaşadığı bu evle çoğu insana ilham kaynağı oldu. Bana da öyle!

ÇOCUKLUĞUMDAN BERİ GÖZÜM BU EVDE

O evin Mehmet için romantik bir mazisi var: "Okul servisiyle her önünden geçtiğimde bu eve bakardım. Dolayısıyla çocukluğumdan beri gözüm var bu evde! Kendi kendime 'Bir gün yaşayacağım burada' diye iç geçirirdim. Geçtiğimiz yılın ekim ayında yine bir gün önünden geçerken bir baktım, hayalimdeki ev kiralık! Hemen tuttum tabii. Tesadüfe bakın ki, bir önceki evimden de çıkmak üzereydim. Denk gelmiş oldu".

FERAH VE ESNEK BİR AÇIK ALANA SAHİP

Peki evde neleri değiştirmiş ya da hangi noktaları aynı bırakmış? Şöyle yanıtıyor Mehmet: “30 yıl önce yapılmış bir ev bu. Evin içine girdiğimde ferah ve esnek bir açık plana sahip olması, geniş balkonu ve kapı pencereleriyle beni tam kalbimden vurmuştu. Bu nedenle yapısal ya da mekânsal bir değişikliğe gitmedim. Kapısından ilk girdiğimde gördüğüm hali bana oldukça hitap ediyordu. Sadece beyaz boyayla duvarlara temiz bir badana ve mutfak dolaplarını beyaza çevirmek bile yetti. Onun dışında bir de pencere, kapı ve bazı malzemelerin bakımını yaptım”.

MEKAN TASARLARKEN VERDİĞİM HİS: SAMİMİYET

Evin dekorasyon ve tasarım anlayışında ise beğendiği birkaç stili bir araya getirmiş Mehmet. “Her zaman doğru bir harman yapmaktan yanayım. Gözümün gördüğü her mekanı ve köşeyi şahsına münhasır, ama bir o kadar da dengeli ve bütünlük içerisinde tutmaya çalışıyorum” diyor.

Evin tarzını “Tropikal, tertipli, bohem ve belki biraz da nostaljik” diye tanımlıyor. En sevdiği cümlesi ise şu: “Egeliyim ve mekan tasarlarken vermeye çalıştığım his kesinlikle samimiyetten ve insanı kucaklamaktan yola çıkıyor”.

MOBİLYALARIN ÇOĞU HAM:M'DEN

Mehmet'in evindeki mobilya ve aydınlatmaların çoğu Ham:m'den. Çünkü üç yıl boyunca bu markanın Bodrum bayiliğini yapmış. Mağazacılık döneminde kendi evine de sevdiği markadan alışveriş yapmayı ihmal etmemiş.

BALKONDAKİ MUTFAĞIN HİKAYESİ

Yerleştiği her eve mutlaka bir dış mekan mutfağı yaptığımı söylüyor Mehmet. Bu evde de balkona mutfak yapmış. Üstelik pratik bir çözümle. Onun ağzından dinleyelim: "Bir yapı marketi dolaşırken karşıma çıkan bu güzel figürlü polyester kabuk, bu mutfağı tasarken beni çok motive etti. Bir ürünün malzeme ve fonksiyonundan önce kullanıcı ile olan ilişkisini kurguluyorum. Üstünde pişireceğimiz güzel yemekleri, kuracağımız güzel sofraları hayal edip sonra bunu nasıl yapabilirim sürecine giriyorum. Tasarıma başlamak için sanki en doğru yol bu. Neyse ki bu sefer portatif oldu ve taşınacağım her eve benimle birlikte gelecek!"

HAZERANLI ÜRÜNLER ÇOĞALACAK

Mehmet'in evinde en sevdiğim unsurlardan biri de hazeran kullanımı oldu. "Hazeran ya da örgü hasır gibi malzemeleri işlemek oldukça narin bir iş" diyor Mehmet ve bu iş için çalışan ustaların giderek azalmasına değiniyor: "Geleneksel, nostaljik ve çok kıymetli hazeran. Küçük ama önemli detayları var. Bu mobilyaları işleyen deneyimli ustaların sayısı oldukça azaldı. Nedeni ise bugün trend olmadan önce çok talep yoktu bu malzemeye. Talep olmayınca ustalar bu malzemeyi kullanarak bir ürün yapmaz. Artık yeniden popüler olması ile sanıyorum yakında bu malzmeden yapılmış güzel ürünler görmeye başlayacağız".

BODRUM'DA YAŞAMANIN VERDİĞİ HİS...

Youtube kanalı ve instagram paylaşımlarını da geliştirmeyi hedefliyor Mehmet. "Oldukça ilgi gören ev turu serisinin yanı sıra dekorasyon fikirleri, lezzetli olduğuna inandığım ve kendine has püf noktaları olan yemekler, yapması oldukça kolay kendin yap içerikleri ve Bodrum'da yaşamının verdiği his, deneyim ve duyguları anlattığım paylaşımlarım zaman içerisinde evrilecek ve zenginleşecek".

YENİ İŞ MODELİ: GİBİ BODRUM

Bir de "Gibi Bodrum" adlı bir hesabı ve markası var Mehmet'in. Yaklaşık beş yıldır üzerinde çalıştığı yeni bir iş modeli. "Bir hizmet ya da bir ürünün satışını yapmaktan çok daha fazlası. Özenle kurgulanmış bir duyguyu vererek doğru pazarlama ile bu satışı yapmayı hedefliyor. Sevdiklerimin ya da kendimin ürettiği, tüketicinin hayatına katma değer katacağına inandığım ürün ve hizmetleri kapsayan bir platform olmasını hayal ediyorum".

KAVANOZ'DAKİ 'SARIŞIN' BİZİ BEKLER

Yalıkavak'ta günbatımını en iyi gören tepelerden birinde konuşlanan Kavanoz, Yuzu'nun favori mekanlarından. Burası kendi halinde bir kokteyl bar: Sade, sakın, samimi, Egeli, yer yer etnik bohem... Saat 18.00 dolaylarından gidin mekana. Fondaki etnik house müzikler ve nefis kokteyller eşliğinde günbatımını izleyin. Gitmeden önce de eşiyile birlikte mekanın sahibi olan Eda Sılay Aysel'e kulak verin...

Günbatımı saatlerinde en çok ilgi gören kokteyl hangisi?

İstanbul'daki mekanımızda çok sevilen; gin, taze salatalık suyu ve kendi yaptığımız kavun şurubu karışımı olan Yeşil Ördek kokteyli. Bir de Bodrum mandalinalı, taze kekikli ve gin'le yapılan Sarışın kokteyli!

En çok sevilen atıştırmalığınız?

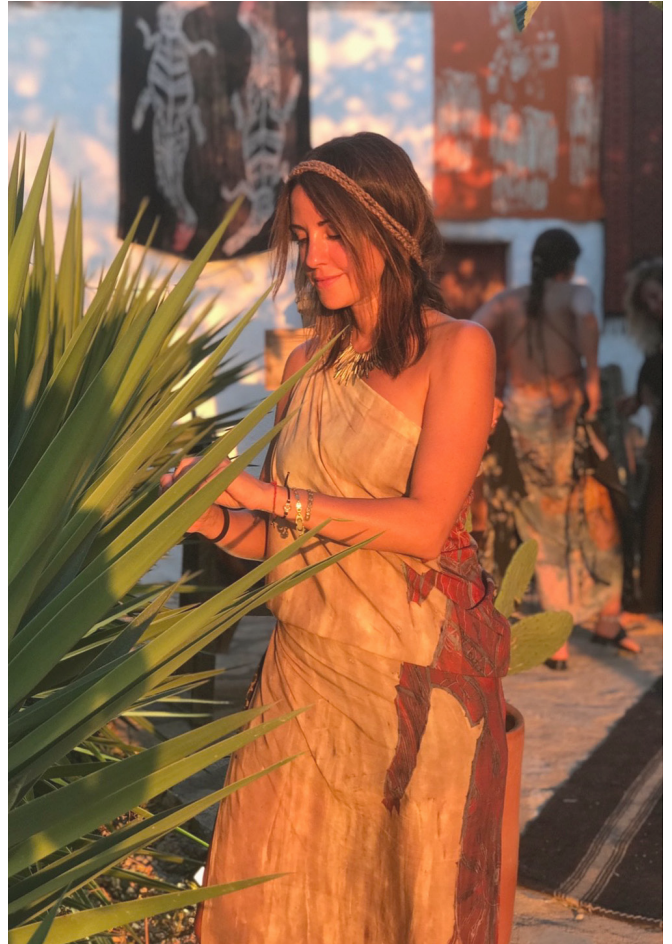
Menümüz Ege mutfağının farklı yorumlanmış yalın hali. İçeriği günlük değişen Ege tepsisi çok seviliyor. Kırmızı karidesli trio domates ve çıtır deniz mahsülleri de en beğenilen atıştırmalıklar arasında.

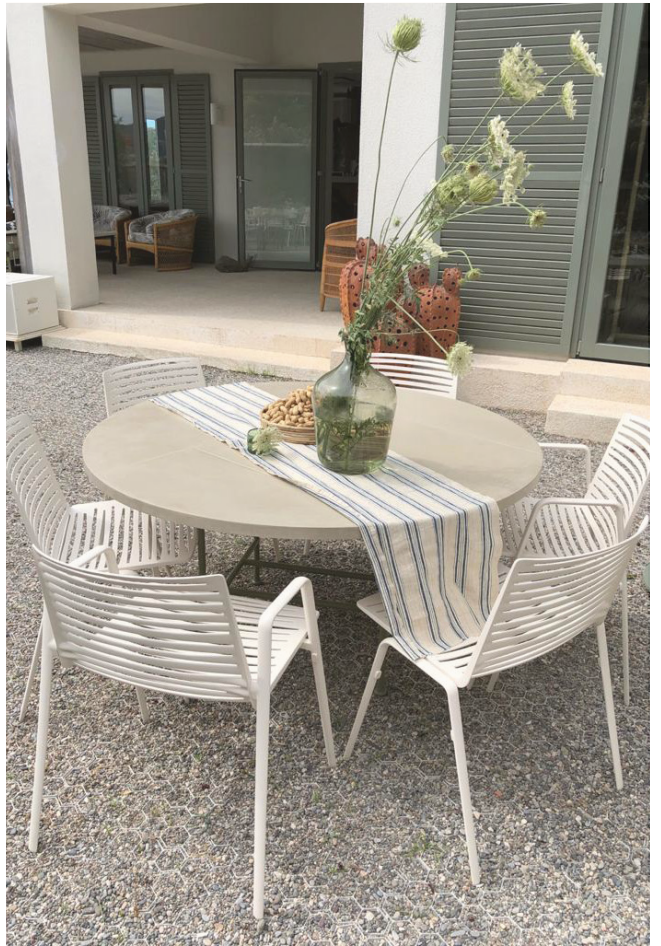
Günbatımı playlist'iniz var mı?

Belirli bir playlist yok. Birçok insan farkında değil, ama gizli bir dj'imiz var! Ortama, misafirlerin ve güneşin enerjisine göre değişiyor müzikler. Ama Pacifico'nun "History of Colour"ı, Tummetott&Oscar B'nin "Gnosienne" parçası en çok çaldığımız iki günbatımı şarkısı.

En güzel günbatımı hangi ayda gerçekleşiyor?

Temmuzda! Tam ortadan battığı için...

AMAN DA BRAVO

İyi yemek için şehrin en ücra noktasına bile gidilir. İstanbul'un Reşitpaşa'sında açılan Aman da Bravo bu tezi ilk kanıtlayan restoranlardan biri oldu. Açıldıktan kısa süre sonra hem yemekleri hem de Londra'nın Shoreditch'i ya da New York'un Williamsburg'ündeki cool bir restoran gibi, yormayan/samimi dekorasyonu ile gönüllere girmişti Aman da Bravo. Bu haklı popülerlik sayesinde öğle yemeği servisinden sonra haftanın bazı akşamları akşam yemeğine de geçtiler.

Geçtiğimiz yaz ise mekanın yaratıcıları Melis Korkud ve İnanç Çelengil hoş bir sürpriz yapıp Bodrum Yalıkavak'ta da bir Aman da Bravo açmıştı. Boho Oteli'nin bahçesinde. Bu yaz yine aynı yerde olacak Aman da Bravo.

Nefis günbatımı manzarası olan mekanın yemek stiline de hayran olduğumuzdan şöyle bir hatırlatma yapalım dedik ve Melis Korkud'u arayıp mini bir yemek sohbetine daldık.

BAMYA SEVMEYENE BİLE BAMYA SEVDİRDİK

Melis geçen yaz menüdeki hangi tabaklar ilgi gördü?

İlki, dana ragu pappardelle. Çünkü pappardelle ev yapımıydı. Ragu ise kıyma değil, uzun pişmiş gerdandı ve hafifti.

İkincisi tahinli yoğurtlu fırın paprika. Herkes bamyaya ile uğraşmak istemez. Restoranlarda da fazla bulunmaz. "Bu işin içinde bir iş var" diye yenmiş bile olabilir! Bamyaya sevmeyene bile bamyayı sevdirdik.

Bu yaz menüye eklenecek yeni tabak var mı?

Var, mürekkepli ahtapotlu makarnayı şimdiden söyleyebilirim.

Aman da Bravo'nun yazlık mekanı için Boho'yu seçme nedeniniz neydi?

Aynı lisanı konuştuğumuz, güvendiğimiz, birlikte olmaktan keyif aldığımız, iş ahlakına önem veren sahipleri en önemli nedendi. Ayrıca Boho'nun mimarisini, konumunu, detaylarını, genişliğini, rafine şıklığını, "mutlu" duruşunu çok sevdim. Kendimize benzettik!

KAPRİSSİZ BİR YAZ OLACAK

Öngörülemez bir yaz geliyoruz. Yazaya dair beklentileriniz?

Geçen yazaya göre daha sakin, kaprissiz, dolayısıyla daha keyifli bir yaz olacağını düşünüyorum. Hem otel hem restoranda taviz verilmeyecek önlemler alındı. Daha az müşteriye servis vereceğiz belki, ama herkesi hijyen açısından doğru yerde olduklarına ikna etmek zorundayız. Alınan tüm önlemler, bizim ve personelimizin için rahat olması açısından şart.

Peki bu yaz nelerin peşinde sürükleneceğiz?

Aklı olan hijyeninden emin olduğu yerlere gidecek! Ben de şahsen küçük yerleri tercih edeceğim. Devletin zorunlu kıldığı önlemler ve işletmelerin öngördüğü ekstra önlemlerin uygulandığından emin olduğum, güvendiğim yerlere gitmek isterim. Bu dönemde zaman ve para ön planda diye düşünüyorum. Dolayısıyla yemeği lezzetli, personeli pırıl, mekanı ve ekipmanlarının hijyenik olduğunu düşündüğüm yerleri tercih ederim.

BODRUM'A SÜRPRİZ: DIORIVIERA POP-UP

Bodrum'da bu yazın ilk sürprizi Dior'un yazlık pop-up mağazası Dioriviera. Forte dei Marmi, İbiza, Capri ve Cortina'da açılan pop up'lar gibi planlanan Bodrum Dioriviera, Yalıkavak Marina'da açılacak.

Mağazada sadece Dioriviera 2020 koleksiyonu değil, bu mağazaya özel seçilen Bodrum baskılı çanta, mayo, bluz ve bileklikler de yer alacak.

Peki Dioriviera koleksiyonu nasıl?

Tabii ki olay markanın ilk kadın kreatif direktörü Maria Grazia Chiuri'de kilitleniyor. Dior'a ilk geldiği dönemde büyük altından söylenen "Ama Dior feminen" sözleriyle sıkça karşılaştığını söyleyen feminist Chiuri, sonradan "Hepimiz feminist olmalıyız" yazılı bir tişörtle dahi yürütmüştü mankenlerini.

Bir feministin neye benzediği ya da benzemediğiyle ilgilenmediğini söyleyen Chiuri'nin konuyla ilgili şu cümlesi de meşhur: "Feminist olmanın bir yolu olduğunu düşünmüyorum".

Doğal olarak Dioriviera koleksiyonu da Chiuri'nin fikir dünyasının etkilerini taşıyor. Öncelikle tasarımlarda başrol desenlerde. Mesela bir Dior klasiğine dönüşen "Toile de Jouy" deseni. Ürünlerin hepsinde farklı şekil ve renklerde yorumlanıyor. Koleksiyonda her şey yaz esintisine uygun, ama toplamda çizilen profilin ana damarı şu: Sonuna kadar özgür bir kadın.

Unutmadan: Mayo, pareo, espadril, terlik ve D-Connect sneaker'lara ek olarak Dior Book Tote, Saddle ve Diorcamp çantalar da koleksiyonun en yeni "özgür kadın" parçaları arasında.

BODRURLU UZAKDOĞULU: LELEG LIVING

Merve Tatarı Arıkan ve Özgür Arıkan tarafından bu yıl kurulan Leleg Living bir Bodrum markası. İlk showroom'unu Bodrum Dereköy'de açan marka, Türkiye'de eksikliği hep hissedilen, belli başlı markalar dışında bulunması hayli zor olan etnik bohem stilde üretilmiş mobilya ve ev aksesuarlarına yer veriyor koleksiyonunda.

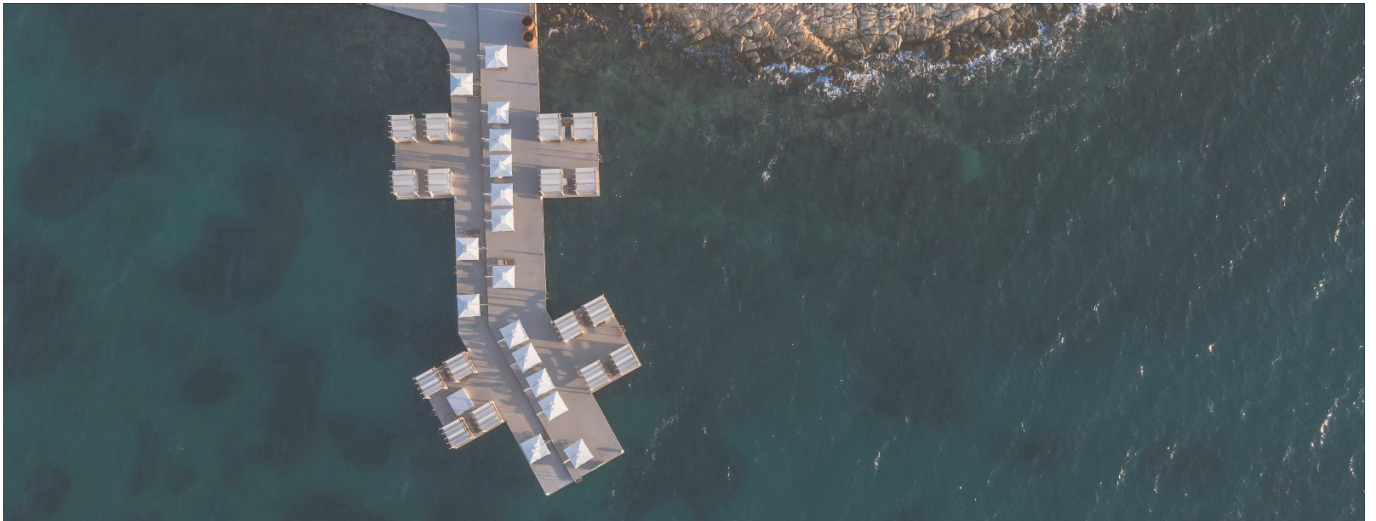
Rattan'dan yapılan el yapımı koleksiyon hakkında Leleg Living'in kurucularına kulak verelim: "Ürünlerimizin hepsi el yapımı ve küçük üreticiler tarafından üretiliyor. Çoğu Türkiye'de yapılıyor ama Fas ve Endonezya'dan ithal ettiğimiz ürünler de var.

Küçük üreticiyi desteklemeyi çok önemsiyoruz. Hem daha kaliteli işçilikle ürünler üretiyoruz hem de zanaatkarları desteklemiş oluyoruz.

İlk mağazamız Bodrum Dereköy'de açıldı. Bodrum markası olduğumuz için Bodrum ve Ege'nin dokusuna uygun, doğallığı ve sadeliği ile öne çıkan bohem ürünler tasarlayıp üretiyoruz.

Ülkemizde standartlaşan mobilya ve dekorasyon ürünlerine alternatif ürünler üretmeyi hedefliyoruz.

Ayrıca dekorasyon ve iç mimari hizmet veren bir tasarım ofisiyiz. Kişi ve kurumlara özel üretim ürünler tasarlıyoruz".

BU YAZ ÖĞLEDEN SONRA 'POWER LUNCH'TAYIZ

Nişantaşı Frankie'nin sahibi Kaya Demirer bu yaz mekanını Bodrum'a da taşıyor. Frankie Beach Club, Bodrum'un yeni oteli Susona LXR Oteli'nin içinde açılacak. Susona LXR, Hilton zincirinin lüks kategorisindeki yeni otel markası. Torba'da, eski Nikki Beach'in olduğu yere açılıyorlar.

Frankie Beach Club'un Bodrum için en farklı özelliği saat 14.00 sularında başlayacak "Power Lunch" konsepti. Kaya Demirer, Power Lunch'in detaylarını şöyle anlatıyor.

Yunanlılar, Fransızlar ve İspanyollar uzun öğle yemeklerine alışkın. Nedense bizde bu eğilim pek yoktur. Power Lunch konsepti bunu kırabilir mi?

Evet, amacım bu. Bizde bu eğilim belki de gerçek anlamıyla sunulmadığı için tam olmadı. Bence gizli saklı bekliyor bir yerde. Böyle düşünmemin iki nedeni var: Birincisi; meze-balık-rakı kültürünü, yani büyük masalarda uzun saatler boyunca sohbet etme alışkanlığını seviyoruz. Üstelik bu işi biraz da keyifli bir müzikle yapınca artık eğlenmek için geceyarısını beklemenin zorunluluğu ortadan kalkacak. Orta yaş grubunun 15.00 ile 20.00 saatleri arasında bu tarz uzun masalarda, dostlarla, büyük şişe şaraplar, güzel yemek ve hareketli müzik konseptine sıcak bakacağını hissediyorum.

İkincisi ise yıllardır yurtdışına yaptığım seyahatlerde bu tür yerlerde denk geldiğim Türkler'in tüketim ve keyif alma noktasında en ön sıralarda olması. Üstelik Covid-19 döneminde kendi özel grubunla birlikte mesafeli eğlence ve kaliteli ortamdaki daha iyi ne olabilir ki?

İŞLETMELER RAKI İÇİLMESİNE SICAK BAKMAZDI

Özellikle son yıllarda en kaliteli plaj restoranını bile ele geçiren bir pide olayı var. Neden plajlarda öğle yemeği pideye teslimdir?

Bu biraz abartılı bir tespit. Ama evet, Maça Kızı'nda lahmacun yiyerek tüketici, "En lüks, en hip yerde en sevdiğimi yerim, bunda utanılacak ne var" mesajını verdi. İyi de yaptı.

Diğer taraftan 2000'li yıllarda (2015'lere kadar sanırım) fine dining tabir edilen rafine atmosferli yerlerde işletmeler rakı içilmesine sıcak bakmaz, birçoğu rakı bulundurmazdı bile. Ama durum değişiyor. Müşteri, istediğim atmosferde bana istediğimi veriyor. Önemli olan o lahmacunu, pideyi kim yiyor, rakıyı şarap yerine kim yudumluyor ve ortamın estetiğine olumsuz bir görüntü veriyor mu vermiyor mu?

Ben şahane bir kadının plajda bikinisıyla ısıra ısıra lahmacunu hüpletmesinden hiç rahatsız olmuyorum. Ya da Frankie'ye gelen dört kadın arkadaş grubunun içimi hafif bir şişe rakı açtırması bir yerde ekstra hoşuma gidiyor. Yerli ve milli.)

MENÜDE 'POKE BOWL'LAR DA OLACAK

Power Lunch'in bir diğer unsuru da masada otururken ufak ufak eğlenceye başlamak. Nammos, Scorpios ve Le club 55 ve çoğu ünlü plaj restoranı bunun üzerine kurulu. Ama nasıl bir müzik olacak, detay var mı?

Tarz olarak bir şey söylemek zor. Çünkü 25 yıldır bu işin içindeyim ve müziği tarz üzerine kurgulamanın yanlış olduğuna inandım. Belki çok ufak kuralları olabilir. Ama ben dj'lerime güveniyorum. Saat 14.00 gibi ufak ufak, "Bugün burada güzel ve hareketli saatler geçireceksiniz" mesajını veren kıpırdanma olacak müzikte. Saat 16:00'da bir tık daha hareket ve ritim olacak. 18:00 sularında ise happy hour saati başlayacak ama bu eskiden bildiğimiz ayakta, stand başında durmak gibi değil. Masada yemek üzeri devam eden, arada havuza ya da denize atlanıp geri dönülen bir tarz...

Power Lunch'in menü stili paella'lar, büyük balıklar, büyük etler üzerine kurulu. Her şey paylaşım mı?

Bu ağırların yanı sıra yerel yerel ürünlerle küçük paylaşım tabaklarımız ve soğuk servis edilen oldukça az işlenmiş sebzelerimiz de olacak. Yanı sıra deniz ürünleri de.,Salataların envai çeşidi, her boyda olacak. Ayrıca 'poke bowl'lar. Son dönemin gözdesi.

MAKUL LÜKS FİYATLAR

Peki menü fiyatı ne kadar? Çok pahalı mı?

Frankie Beach Club'un açılacağı Susona LXR, dünyada dördüncüsü açılacak LXR. Hilton'un üzerine titrediği bir lüks kategorisi. Maliyetli standartları var. Dolayısıyla tüm bu anlattıklarımın bir bedeli olacak. Ama bu yaz Covid yaz sezonu. Her açıdan ulaşılabilir olmak, kasıntı mekan ve itici fiyat politikası gütmek doğru değil. Lüks bir deneyimi olabildiğince "makul lüks" fiyatlarla sunmak ana strateji diyebilirim.

Yeni
Nesil
İş
Hanı

HANSPACES

HAN Levent
Nispetiye Caddesi
No 24 Beşiktaş
www.hanspaces.com

CANSU DERE
'YOLDAYKEN HAYATIMDAN
GEREKSİZ YÜKLERİ ÇIKARTTIM'

GSA'YLA KUANTUM DOZU BOL KONUŞMA:
'HAYAT İKNA OLDUĞUN ŞEYE DÖNÜŞÜYOR'

AKYAKA'DAKİ "İNSAN CANLISI"
ÇOCUĞUN HİKAYESİ

'NORMAL' DEĞİLİZ
HİÇBİRİMİZ

MANASTIRDAN
ONLINE YOGA
YILDIZLIĞINA

HAYAT, MUTFAĞA KAPANIP
MÜKEMMELİN PEŞİNDE
KOŞMAK DEĞİL

CANSU DERE

‘YOLDAYKEN HAYATIMDAN GEREKSİZ YÜKLERİ ÇIKARTTIM’

Oyuncululuęu kadar bildik ünlülerden olmamasını da seviyorum. Çünkü onu kategorize edemiyorsun. Yaşam tarzı kendi istediği gibi: Özgür ve özgün. Dahası, bunun için çabalamıyor. Doğalı bu. Geldiği gibi yaşıyor. Bu yüzden setlere üç yıl ara verip yollara düşmesine, bol bol seyahat etmesine şaşırılmasına şaşıyor. O benim için her şeyden öte bir ‘seyahat insanı’. O yüzden yolda olmayı konuştuk. Her yönüyle. Çünkü çoktan ‘yoldan çıkmıştık’...

Yola çıkmak, yolda olmak... Sana neler hissettiriyor?

Özgürlük ve yenilenme! Özellikle ilk kez gittiğim yerlerde her seferinde farklı bir hayata uyanıyormuşum gibi hissediyorum.

Yolda neler öğrendin? Nelerden vazgeçtin? Hayatından neyi çıkardın ve neyi hayatına ekledin?

Yolculuklarda tanıştığım insanların hayatlarına şahitlik ettikçe hoşgörüyü ve hayatın çeşitliliğini daha çok farkettim. Beni üzmüş olan şeylerden vazgeçtiğimi gördüm. Hayatımdan gereksiz yükleri çıkarttım ve farklı bakış açıları ekledim. En güzel kısmı da şu: Yeni mutluluklar ve mutlu edecek sebepler ekledim.

Gezen tozunu seven/anlayan bir kültürden gelmiyoruz. Hayata "Çalışmak, mal mülk edinmek ve emeklilik" üçgeninde bakan bir kültürün çocuklarıyız. Hepimiz az çok böyle yargularla yetiştik. Ama son dönemde bakış açıları değişmeye başladı. Hatta buna instagramın da katkısı oldu sanki. Ne dersin?

Neye yatırım yapmak istediği insanın kendi tercihi. Ben kendime yatırım yapmayı tercih ettim. Ev almayı anlıyorum, ama bir sürü ev alabilmek için insanın bu deneyimden vazgeçmesini pek anlayamıyorum. Dediğim gibi, her şey tercih meselesi.

Aslında benim ailem de bana öyle öğretmedi. Çünkü onlar da öyle öğrenmemiş. Biz bir 'yerli' değiliz. Dedelerimin bir konağı ya da köyü yok. Herkes başka ülkede, başka şehirde doğmuş. Hayat kurduğu yer onun evi olmuş. Anne tarafımda annesiyle aynı şehirde doğan bile yok. Annem İzmir doğumlu, anneannem İstanbul, onun annesi Selanik, onun annesi başka yerden gelmiş. Babam zaten Bulgaristan doğumlu. 'Hiçbir yerli' olmama hali sınırlı mülkiyet duygusunu destekleyip besliyor.

Evet, dediğin gibi instagramın katkısı oldu. Amaç biraz değişmiş olabilir, ama bu bile hep aynı yerde olmaktan iyidir. Ne olursa olsun, seyahatleyken farkında olmadan çok şey öğrenirsiniz.

İNSAN KENDİSİNİ BİLE SEYAHATTE TANIYOR

Seyahat tutkun hep var mıydı yoksa yıllar içinde gelişti mi?

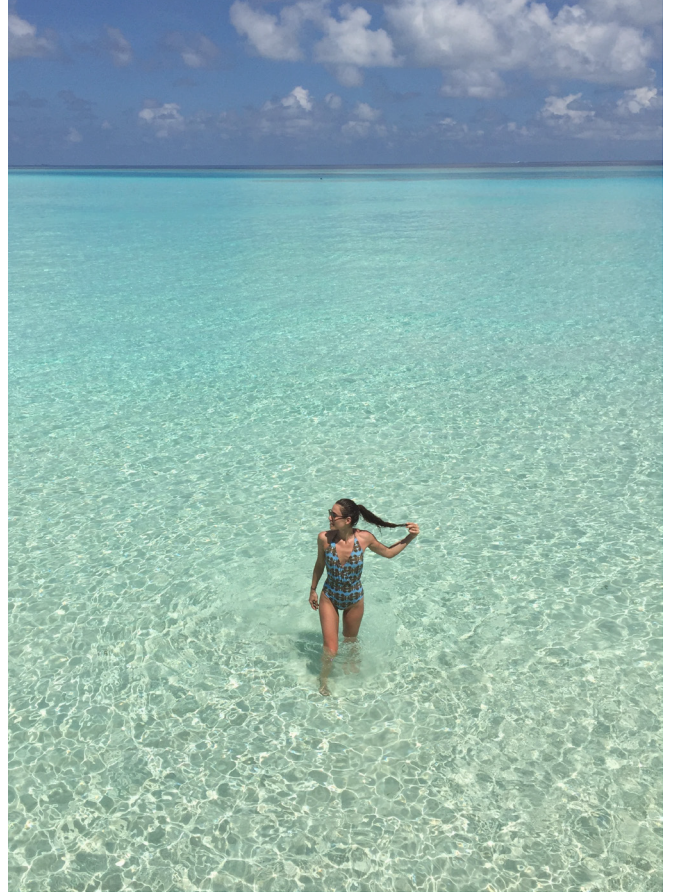
Merak en baştan beri vardı. Farklı yerleri, hayatları, yaşam biçimlerini, yabancı kültürleri hep merak etmişimdir. Tutku kısmı sonradan gelişti. Deneyimledikçe arttı, hatta evrildi. "İnsan yakınıni en iyi seyahatte tanır" derler. Bana göre insan kendisini bile seyahatte tanımaya başlayabiliyor. Yıllar içinde gezip gördüğüm yerlerle birlikte hoşlandığım, beğendiğim ya da beğenmediğim şeyler de değişti.

Çocukken en heyecanlandığım hediye dünya küresiydi. Kardeşimle ülkeleri bulma yarışması yapardık. Coğrafyayla hep çok ilgiliydim, sonra buna bir de dünya tarihi eklendi. 18 yaşımdan itibaren, özellikle modellik yaparken o kadar çok seyahat ettim ve farklı kültürlerden insanlarla tanışıp çalıştım ki, güzellik tanımım bile değişti.

Seyahatte rakamcılardan mısın? Şu kadar ülke bu kadar şehir gezdim diyenlerden?

Bir hedef belirlemek, hedefe ulaşmak için bir şeyler yapmak hayat görüşüme uygun bir durum değil. Şu kadar yer göreceğim ya da şu kadar ülke gezeceğim diye düşünmek, bunu sadece bir hedef olarak görmek, bir amaç için gerçekleştirmek demek. Bana göre seyahat etmek tam aksine hayatın düzenli akışının dışına çıkmak, zorunluluklardan, görevlerden uzaklaşmak, kısaca özgürleşmek demek. Bu yüzden hiç ülke/şehir saymadım. Hedef belirlemek ve ulaşmaya çabalamak için harcanacak vakti o anları, o yerleri yaşayarak doldurdum.

İLK AKLIMA GELEN KARAYİPLER

Seyahat anlayışın nasıl? Konforlu mu yoksa daha mı bohem mi takılmayı tercih ediyorsun? Doğa mı seviyorsun kültür mü? Ayrıca neye göre belirliyorsun gideceğin yerleri? Önceliğin merak mı?

Seyahatin rotası, şekli ya da konsepti konusunda kesin yargılarım hiç olmadı. O an kendimi bulmak istediğim yer ya da görmek istediğim şey ne ise ona göre plan yapıyorum. Bazen değişik bir şehir görmek ve kültürü tanımak istiyorum, bazen de sadece sakinlik, dinginlik arıyorum. O zaman doğayla daha iç içe, daha bohem yerler tercih ediyorum. Tercihim bunlardan hangisi olursa olsun kaldığım yerin temiz ve konforlu olması önemli. Son yıllarda özellikle sevdiğim bir otel yoksa o şehrin duygusunu taşıyan bir ev kiralamak da keyif vermeye başladı.

Tekrar tekrar gitmekten sıkılmayacağın yer neresi? Ve "Bir kez gittim, yetti" dediğin yer?

Şimdi düşünmeden nereye giderim dediğim zaman ilk aklıma gelen Karayipler. Hem iklimi, doğası hem de birbirine yakın birçok farklı seçeneği barındırdığı için Karayipler'i çok seviyorum. "Bir kez gittim yetti" diyebileceğim bir yer yok. Çünkü yerden bağımsız olarak orada bulunduğunuz mevsimin ya da gittiğiniz kişilerin farklılaşması bile gidilen yeri bambaşka kılabilir. Yeni deneyimler yaşatabilir.

"Burada yaşarmışım ben" dediğin bir şehir var mı?

New York.

YUZU

O PERSONEL ODASINDAKİ GECEYİ UNUTAMAM

İz bırakmış bir seyahat anın var mı?

Katalonya seyahatimizin başlangıç noktası olarak seçtiğimiz Barcelona'da çok güzel bir ev kiralamıştık arkadaşım Deniz'le. Arabayla önce yakın kasabaları gezdik. Hatta içlerinden bir tanesini öyle beğendik ki, akşam geri dönmeyip orada beğendiğimiz otelde kaldık. Hafta sonu Valencia'ya devam edecektik, ama hem Barcelona'nın tadını yeterince çıkartamadığımız için hem de o an keyfimiz çok yerinde olduğundan vazgeçtik. Hafta sonunda da Barcelona'da kalmaya karar verdik. Tabii planlarımızı değiştirenince kaldığımız evi de değiştirmek zorundaydık. Çünkü bizden sonraki tarihler rezerve edilmişti.

Sabah evi boşaltmadan seyahat acentemizi arayıp otel rezervasyonu yapmalarını rica ettik. Bu sırada Barcelona'nın birbirinden güzel sokaklarını gezmeye başladık. Ama hem zamanı hem de akşam hâlâ gidecek bir otelimiz olmadığını unuttuk! İlgilendiğimiz tüm otellerin dolu olduğunu öğrendiğimizde ise biraz üzüldük ama keyfimiz yerinde olduğu için fazla takılmadık. Nasıl olsa koskoca şehirde kalacak bir yer buluruz diye düşündük. En kötü ne olabilirdi ki! Anın tadını çıkarmak ve şuursuzluk had safhada yani... Akşam olup artık yorulduğumuzda otel bulmaya karar verdik. Biz karar vermiştik ama şehir bizimle aynı fikirde değildi! Kalmayı tercih edeceğlerimiz bir yana "Burada kesinlikle kalamam" dediğimiz yerler bile doluydu! Tek bir oda yoktu koskoca şehirde.

Saat ilerliyordu ve biz bir arabayla sokakta kalmıştık. Çaresiz geceyi arabada geçireceğiz, hadi bakalım nasıl olacak derken yolda birisi yanıma gelip benimle fotoğraf çektirmek istediğini söyledi. Hiç yeri ve zamanı değildi, ama olur dedim. Sohbet sırasında Fas asıllı olduğunu ve Barcelona'da bir otel çalışanı olduğunu söyledi. Hayat işte... Tam o anki konunun insanıydı:) Durumu anlatıp tek bir oda bile bulamayacak kadar şehrin kalabalık olmasına şaşırıldığımızı söyleyince o da bize şaşırırdı. Hafta sonu bu sezonda Barcelona'da son dakika oda bulamamış olmamızın normal olduğunu dile getirdi.

Bütün iyi niyetiyle de çalıştığı otelde personele ayrılmış bir odayı ayarlayabileceğini söyledi. Kabul ettik. Otel çalışanlarının şaşkın suratlarını ve o personel odasında geçirdiğim geceyi hiç unutmam! O temiz kalpli ve yardımsever insanla iyi ki fotoğraf çektirmiştik. Kimin kime, ne zaman, nasıl yardım edeceği hiç belli olmuyor.

TANINMAKTAN ÖTE NASIL TANINDIĞIM ÖNEMLİ

Üç yıl boyunca gezdiğin bir dönem var. Başkası olsa bu kadar uzak kalmazdı şöhretinden. Sen aksini yaptın. O dönemki Cansu'da en çok neyi sevdin?

Bu hiç aklıma gelmeyen bir şeydir mesela. Dedim ya; hedefler, büyük ve uzun vadeli planlar yapan biri hiç olmadım. Şöhret dediğimiz durum çok genç yaşımdan beri hayatımda olan bir şey. Kazanmak için çaba harcadığım ya da planlar yaparak elde ettiğim bir şey olmadığı için sanırım kaybetmekten de korkmuyorum. Daha da önemlisi hayatımı şekillendirmesine müsaade etmiyorum. Tanınıyor olmak yaptığım işin doğal bir sonucu olarak gibi geliyor bana. Asıl önem verdiğim şey, tanınmaktan öte nasıl tanındığım.

Yanılmıyorsam tek başına yolculuğu daha çok seviyorsun. Tek başınalık seni ürkütüyor yani. Doğru mu?

Evet, tek başıma olmakla ilgili bir problemim yok. Ürkütücü bulmuyorum. Yolculuk, hayatımdaki herkesle yapabileceğim bir şey değil. Birine çok kıymet veriyor olmak birlikte iyi bir yolculuk yapabileceğiniz anlamına gelmiyor. Bu konuda biraz şanslıyım. Birlikte seyahat etmekten, anılar biriktirmekten keyif aldığım, bir aradayken tek başınaymışcasına özgür hissettiğim insanlar var.

En sevdiğin seyahat arkadaşın Ece Sükan olmalı. Arkadaşla çıkılan seyahatlerde kendiliğinden oluşan o 'gang' olma hali hoşuna gidiyor mu?

Ece'yle seyahatlerimize bayılıyorum. Zaten mükemmel yolculuklar yaptığım Ece ve Deniz var. İkiisi dışında kimseyle kıtalararası yolculuk yapmam. Çünkü seyahat ederken uyum önemli. Birlikte gülebilmek ve susabilmek, samimiyet, doğallık ve kendin olabilmek...

GSA'YLA KUANTUM DOZU BOL KONUŞMA: 'HAYAT İKNA OLDUĞUN ŞEYE DÖNÜŞÜYOR'

Gaye Su Akyol, dokuz Őarkıdan mütevellit Rakınrol Musiki Cemiyeti canlı kayıtlarıyla karantina günlerimin en parlak ışık hüzmelerinden biriydi. Kayıtlar kadar videoların havası suyu stili de doyurucuydu.

Gaye'nin tanımıyla, "Her parçada başka galaksilere ışınlandığın bir makrokozmos safarisi" olan bu kayıtları dinleyip harikalar diyarında gezinirken, haliyle ona sormak istediklerim de zihnimde birikti, taştı.

İşte GSA'yla tüm olasılık evrenlerini gözden geçirdiğimiz o sorular ve yanıtlar... Kuantum önünüze yeni olasılıklar sunmadan hemen okuyunuz...

DALGA GEÇEMEDİĞİN ŞEY, SENİ ELE GEÇİRİR

Karantinadaki ruh iklimin nasıldı? “Yaratım sürecine girdim, kendimi dinledim, çok iyi geldi” diyenlerden misin? Yoksa “Hiçbir şey yapmadım, saldım gitti, yaşasın aylıklık” diyenlerden mi? Ya da bunların dışında üçüncü yahut beşinci bir tanımda mısın?

Açık konuşacağım; galiba bu süreci hasretle ve yıllarca beklemişim! Kökünden ucuna kadar kokuşmuş bir organizmanın içinde yaşamaya benziyordu hayatta kalmak. Hastalıklı, habış, tıkanmış, hırslı ve dengesiz... Alıştığımız düzenin yıkılması, başka bir dünya ihtimali, tüketen, arsız, kibirli, obur insanın normal olamayacağı ve bu halde yola devam edemeyeceğimiz gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydık. Yüzleştik mi bilmiyorum... Ama şurası net: Ya bu deveyi güdeceğiz ya bu diyardan gideceğiz. Ya da uyum sağlayacağız!

Tüm bu fikirler başımda eserken çoğunlukla sakin, üreten, aylıklık eden, olup biten her mevzuyu başka bir gezegenden izleyen hikâye anlatıcısı gibi hissediyordum. Hikâyenin sonu nasıl istersem öyle bağlanacak gibi... Hayatın, elde avuçta yaşamaktan daha önemli hiçbir şey bırakmayan güçlü manevralarına bayılıyorum.

Bu dönemin yaptığın şarkılara nasıl bir yansıması oldu?

Bir sürü yeni şarkı yaptım. Notlar, altyapılar, dizeler... “Dalga geçemediğin şey, seni ele geçirir”; aklım şu sıra bu cümleyle kurcalanıyor. Turnusol kağıdı gibi her yere uyguluyorum.

Nereden çıktı bu cümle?

Bir yerlerde denk gelip çok sevdim. Dokunulmaz kıldığın ne varsa bir noktada sana dokunuyor. Canını ya sıkıyor ya da yakıyor. O günden sonra canımı her sıkın şeyde daha derine bakıyorum, “Gülüp geçemediğim ne var burada?” diye.

HEM MUCİZE HEM İŞKENCE GİBİYDİ

Salgın öncesi eski hayatımızda sen de sık sık turne sebebiyle seyahat ediyordun. Seyahati, başka ülkeleri/şehirleri özledin mi?

2019 hem mucize hem de işkence gibiydi! Dünyanın farklı yerlerinde 100’den fazla konser verdik. Aynı gün içinde 3 uçak 5 araba değiştirdiğimiz bile oldu. Bu sırada yıllardır uykuda olan migrenim uyandı. Baş ağrıları ve yorgunlukla, bir yandan heyecan ve tutkuyla akıp geçen turneye ayak uydurmaya çalışırken durmayı, evimde aylıklık etmeyi, işsiz, sorumluluksuz geçen günleri o kadar çok arzuladım ki...

2020 benim için genel olarak durmak, dinlenmek, kendimle sohbet etmek, ihtiyaçlarımı güncellemek ve evimde üretmek demektir. Salgınla birlikte bu mecburiyete dönüştü ama şikâyetçi değilim. Açıkçası evimi, eşimi dostumu ve en çok da kendimi o kadar çok özlemişim ki, henüz başka bir yer özlemedim, çok doymuşum. Özlemek için şu anki duruma doymam lazım ve henüz ona çok var.

256. GEZEGENDE YAŞIYOR OLMA OLASILIĞIM...

“Mr. Nobody” filmi seyrettin mi bilmiyorum. O film seçimler ve her seçim üzerinden birbiriyle aynı anda gerçekleşen paralel hayatları/evrenleri anlatıyordu. O zaman bir paralel evren ve kuantum sorusu sormak istiyorum: Geçmişte çok önemli bazı kararları vermeyip yoluna başka türlü devam etmiş paralel Gaye’ler olabilir mi şu anda? Eğer olduğuna inanırsan ve bir olanağın da olsa, hangi Gaye’nin hayatını merak edip takibe alırdın?

Kâinata klasik mekanik yerine kuantum mekaniğiyle baktığımızda, kuantum mekaniği bize hiçbir fiziksel olayın kesin ve ölçülebilir olmadığını, bildiğimiz her şeyin istatistiksel veriden ibaret olduğunu söyler.

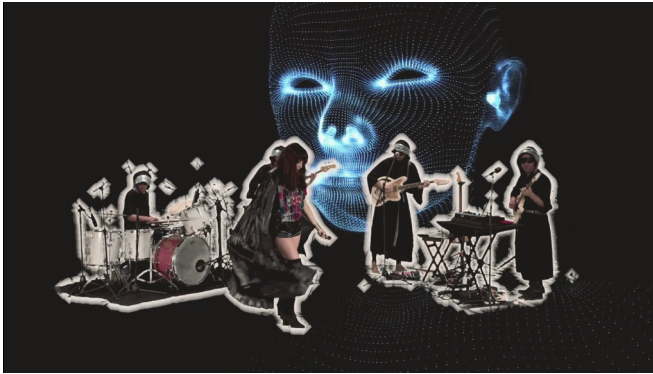
Biz henüz kuantum fiziğinin emekleme dönemindeyiz ve bildiklerimiz çok sınırlı ama şunu tüm atomlarımızla duyumsuyorum: Kâinat sonsuz olasılıklardan oluşuyor ve bir yerlerde paralel ‘ben’in olma olasılığı, 256. gezegende yaşıyor olma olasılığım, verdiğim her kararın, aklımdan geçen her düşüncenin yeni bir kâinat açma olasılığı, uzay denilen boşluğun, içinde yaşadığımız bir canlılığın iç organları olma olasılığı... Bunların hepsine eşit mesafedeyim! Herhangi birine ikna olmak zor. Yazılımda orayı bilerek flü ve bilinmez bırakmışlar. Hayat ikna olduğun şeye dönüşüyor. İşte bu yüzden neye ikna olduğun konusunda tetikte olmalısın.

Karantina sürecinde en çok içine düştüğümüz kuyu, “Gelecek nasıl olacak?” konuşmalarıydı. Bu kuyuya düştüğün oldu mu? Olmadaysa şimdi düşün ve bize geleceğe dair öngörü atışları yap lütfen...

Olmaz dediğimiz pek çok şeyin gönüllüsü olacağız. Mesela çip teknolojisi çok yakında bedenlerimize monte edilecek. Hastalıkları önden haber verme, sağlık, verimlilik, hafıza, gündelik hayatı kolaylaştırma ve benzeri sayısız avantajı var gibi görünse de mahremiyet yok olacak. Şehirler 3d printer’larla kurulacak. Organlar, uzuvlar yapay olarak 3d printer’da üretilip kolaylıkla vücuda eklenecek. Sevdiğin insanların birebir kopyaları üretilecek. Sosyal medyaya bıraktıkları izler sayesinde karakterleri de üzerlerine eklenip gerçeğinden ayırt edilemez hale gelecek. Uzay turizmi yaygınlaşacak. İnsanlar robotlar yüzünden işsiz kalacak ve daha binlerce şey...

TRT'İNİN 70'LERDEKİ STÜDYO HAVASI

Rakınrol Müsiki Cemiyeti canlı kayıtlarına gelelim... Ne vakit düştü bu fikir aklına?

Aslında tam bir yıl önce, 2019 mayısında çekmiş, iki ay içinde de yayına sokmayı planlamıştık. Çok uzadı, araya bitmeyen bir turne, başka videolar ve sergi projesi girdi. Son 8 aydır videolar hazır şekilde bekliyordu. Elden geçirip bu garip günlerde sonsuzluğa bırakmak istedik. Çok da iyi geldi...

Yeşil perdenin önünde çekmek, retro fütürist videolara dönüştürmek, biraz TRT'nin 70'lerdeki stüdyo havasını, henüz CGI yani bilgisayar bazlı efektlerin pek olmadığı günlerde yapılan filmlerdeki, video kliplerdeki genel havayı yakalamak ve o dünyadan ilham almak istedim.

Videolar İdil Ergün'ün eseri. Genel havayı ve videoların müzikle olabilecek bağlantılarını konuşmak dışında hiç müdahale olmadı. Özgürlüğün bu tür kolektif işlerin önemli parçalarından olduğunu düşünüyorum. Bazı videolarda Anadolu motifleri, sembolleri kullanıldı. Yoğun dokular, saykedelik ve gerçeküstü sahneler, anlar, paralel bir gerçeklikte geçen anılar yaratıldı.

Bir yandan bu kayıtlarla ilgili en çok duyduğum şey, "Gerçekten canlı mı söylüyor?" Bu şüpheliğe ne yanıt verirsiniz?

Kayıtlar canlı; aynı şarkıyı, elimizde farklı açılardan görüntüler ve performanslar olsun diye 4, bazen 5 kere çaldık. En iyi görüntüleri ve sesleri birbirleriyle kurguladık.

ÇILGIN GİBİ KOŞARAK KIRLARA UZANDIN MI HİÇ...

Aynı kayıtlarda “Bir İlkbahar Sabahı” adlı fantezi alaturka eseri söyleyerek bir kuşağın hisleriyle oynamış bulunuyorsun:) Neden bu eseri seçtin? Çocukluğunda nasıl yankılanmıştı bu eser iç dünyanda?

Synthesizer’ların devreye girmesiyle 80’lerin fantezi soslu TSM eserleri çok popüler olmuştu. Bu şarkı, muadili birkaç şarkıyla beraber o kadar fazla dönerdi ki televizyonda, her zerresini ezberlemiştim.

Dinlerken yaşadığım mutluluğun, içimin genişleyip arşa yükselişinin gizli marşları gibi o şarkılar! “Çılgın gibi koşarak kırlara uzandın mı hiç” derken Heidi gibi dağlarda koştuğumu, bir noktada ayaklarımın yerden kesildiğini, gökyüzüne süzülüğümü hayal ederdim.

Yıllarca bu şarkıyı içimden söyledim, türlü versiyonlarını dinledim ama tam istediğim gibi bir düzenlemeye denk gelemedim. İşte bu yüzden bir tür saygı duruşu, kayıp kıtayı yeniden keşif, geçmişime sarılma haliydi bu şarkıyı yeniden yorumlamak... Dinlemek istediğim şarkıları tam olarak dinlemek istediğim düzenlemelerle çalıp kaydetmeyi çok seviyorum.

ÇOK ZEHİRLİ ÇOK HÜZÜNLÜ, KIRIK DÖKÜK BİR HAL...

Ve tabii “Gamzedeyim Deva Bulmam”. Eser sahibi Tatyos Efendi’nin hayat hikâyesi de en az şarkı kadar hüznü. Bu eserin üzerine serpiştirdiği duygu molekülleri neler oldu? Geçmişten bugüne...

Bir yerde “Keşke ben yazsaydım dediğiniz şarkı var mı?” diye sorduklarında hiç düşünmeden dudaklarımdan bu şarkı dökülmüştü. Bir kerameti varmış. Yıllar önce duyduğumda ne hissediyorsam, aynı etki, aynı boşluk, aynı genişleyip yüksek bir yerden düşme hali... Çok zehirli, çok hüznü, kırık dökük bir hâl bırakıyor üstümde. Bu şarkıya dair kelimeyle anlatılacak tüm hikâyeler eksik kalır...

ARABADAN KONSER İZLENEN GÜNLER GELEBİLİR

Uzun süre konser verememek, yanı sıra müzisyenlerin zor durumda kalması gibi sektörü bekleyen sorunlar yumağı olacak salgın bitse de... Bu konuda kendi adına çözümlerin nedir?

Bütüncül bir sorunu parçalara ayırarak çözmek zor. Konu müzisyen, seççi, ışıkçı, vesairenden ibaret değil. Aynı anda onlarca sektörden milyonlarca insan işsiz kaldı. Görünmez bir gelecekte kulaç atmaya çalışıyoruz. Bireysel çabalarla bu işi çözmek bir yere kadar. Sosyal devlet ne için var, bunu konuşmak lazım. Kesilen vergiler nereye gidiyor? Almanya örneği müthiş. Sanatçılar için devletin ciddi bir para desteği var. “Siz yalnızca sağlığınıza düşünün” diye açıklama yaptılar üstüne...

Durum böyle devam ederse arabadan film izlediğimiz günler gibi, arabadan konser izlenen günler gelebilir. Sadece bilet alanların izleyebildiği online konserler düzenlenebilir. Ama konu çetrefilli ve biz hâlâ Covid krizinin ortasındayız.

En son neler izledin, okudun ve dinledin?

Bitirip bayıldığım diziler Normal People, Anne With An E, The Kominsky Method, The Marvelous Mrs. Maisel, Bosch ve Undone. Onun dışında “Miles Davis / Birth Of The Cool” filmi izledim. Spotify’da “GSA’yla Karantina Keyfs” diye bir liste yaptım, dinlediklerimin bir kısmını oraya ekliyorum... Allen Ginsberg’in “Kaddish”, Shunryu Suzuki’nin “Zen Zihni Başlangıç Zihnidir” ve Judith Butler’ın “Cinsiyet Belası” kitaplarını okudum.

yazı
Onur Baştürk

fotoğraflar
Erdem Şirin
Tolga Yılmaz

AKYAKA'DAKİ “İNSAN CANLISI” ÇOCUĞUN HİKAYESİ

Bazı mekanlar buldukları yere ruh verir, orayı daha da büyütüp geliştirir. Akyaka'daki No22 Riders'Inn öyle mekanlardan biri...

Mekanın yaratıcısı Doruk Tirman'la hem Riders'ın bugünlere gelişini hem de bu yazıya dair neler planladığını konuştuk. Ve konuşurken farkettim ki, yaz gecelerini ve Riders'taki o canlı performansları çok çok özlemişim!

Şimdi filmi başa saralım... Akyaka'ya ilk kez ne zaman geldin Doruk?

Akyaka aslında benim için Gökova. Gökova ile tanışıklığım, bu coğrafyaya hayranlığım ise 25 yıl önce ailemle çıktığım tatillerde başladı. 15 yaşında Sakar tepesindeki seyir terasından ovanın ve körfezin muhteşem görüntüsüne bakarken bile bir gün burada hayatımın bir bölümünü geçireceğimi hissetmişim!

İlk Gökova tecrübem bu olsa da, esas hikayem 2006 yılında kitesurf yapmak için Akyaka'ya gelişimle başlıyor. Ve o zaman bu coğrafyadaki hikâyenin sadece kitesurf olmadığını keşfettim. 2006-2011 yılları arasındaki tatillerimin çoğunluğu bu bölgeyi keşfederek, kite yaparak, motora binerek, bisiklet sürerek, denizin, ağacın, toprağın rüzgârın izini sürerek geçti. Bu süreçte de Gökova'ya olan hayranlığım aşka dönüştü. Zaten hayran olmadığın bir şeye ya da birisine aşık olmanın çok mümkün olmadığını düşünüyorum!

Katılıyorum! Peki Nozz Riders'Inn ve kite okulunun hikâyesi nedir?

2012'de doğdu işte o aşkın meyvesi: Nozz Riders'Inn... Tatlı, hareketli, yanık tenli, insan canlısı bir çocuk büyütme başladı o günden beri Gökova'nın başkenti Akyaka'da. Kite okulu ise aslında bu sporu bana aşılaman, öğretene ve öğretmemi sağlayan başta Yavuz Aksakal (Kite Akademi) ve harika bir ekibin içerisine düşmemle başladı... Bu yanık tenli çocuklar yılın yedi ayı rüzgarla, ağaçla, toprak ve denizle iç içe büyüyor. Onları ve Gökova'yı gerçekten çok seviyorum!

15 YIL ÖNCE BİR AVUÇ İNSANKEN...

Riders'ı açtıktan sonra olaylar nasıl gelişti? Akyaka bir anda nasıl popüler oldu böyle?

Tüm bu zaman dilimine baktığımda şunlar geçiyor gözümün önünden: En başta, kare barımızın etrafında Türkiye'nin ilk ve ikinci jenerasyon kite sörfçüleriyle (ki 50-60 kişidir sanırım) gülüşerek, spordan, hayattan, dünyadan laflayarak başladığımız hikâye. Bu süreçte kocaman bir komüniteye dönüşüldü...

Kite sahilinde 15 yıl önce bir avuç insanken şimdi bu spora gönül veren arkadaşlarımız, bize destek olan sponsorlar, belediye, valilik, federasyon sayesinde Akyaka dünyanın en önemli kite spotlarından biri haline geldi.

Nozz Riders'Inn ise bu spotta aynı sporu seven, eğlenmeyi bilen insanların bahçesi, atmosferi oldu... Tabii bizim çocuklar popülerleştikçe aslında kitesurf ile ilgisi olmayan insanlara da ilham oldular. Sadece geçen sene Kite Academy olarak 1000'den fazla insana kitesurf öğrettik, ki Akyaka kite plajında birbirinden iyi 6-7 okul var.

Riders'in en büyük özelliği nedir sence? Rahatlık mı? İnsanların "topluluk" ruhuna sahip olması mı?

Onur aslında hissetmişsin, ki bu çanak soruyu soruyorsun bana:) Evet doğru tespit, rahatlık. Az önce söylediğim gibi Nozz Riders Inn'i olabildiğince 'insan canlısı' büyütme çalışıyoruz. Emin ol çalışanlarımızı bile bu karakterde insanlardan seçiyoruz. Her markanın bir ruhu, karakteri olduğuna inanıyorum. Bu ruhu üfleyense o markanın içerisinde barındırdığı insan ögesi. Burada vaktini geçiren insanların da en çok sevdikleri özelliğin bu olduğunu düşünüyorum. İyi bir enerjinin parçası olmayı hangimiz istemeyiz?

BİR ZAMANLAR BEYAZ YAKALIYDIM!

Hayalinde böyle bir iş var mıydı peki? Yoksa bir anda mı düştü aklına?

Komik ama, her ne kadar şu anki yaşam tarzımın dışında olsa da bir zamanlar ben de beyaz yakalıydım! Konunun son tahlilde geldiği yeri çok hayal ettiğimi söyleyemem. Bildiğim birkaç şey vardı. O izleri takip ettim diyelim. Doğada olmak, spor yapabilmek, daha çok insanla tanışmak ve hepsinden bir şey öğrenmek en zevk aldığım şeyler. Akyaka'yı senenin 7-8 ayını geçirdiğim yer haline getirme hikâyesi de böyle gelişti. Yani önce tanıdım, sonra da oyun bahçemi bulduğumu anladım. Bunu anlamak uzun sürmedi, ama harekete geçmek için acele etmedim.

Kite senin için ne ifade ediyor? Her gün kite yapabiliyor musun Akyaka'dayken?

Kite bir spor disiplini olmasının yanında bir hayat tarzı. Böyle algılanmasını arzuluyorum... Akyaka hikâyemin majör 2-3 sebebinden biri benim için. Son iki senedir ne yazık ki nispeten daha az vakit ayırabildim. Ama bu sezon eskiye dönmekle alakalı hain planlarım var!

RAHATSIZ EDEN KISMI TÜKETİLMESİ

Kite'da benim en hasetle baktığım suyun üzerinde havalanıp bir de takla atanlar. Onun bir adı var mıydı? O seviyeye gelmek kolay mı zor mu?

Hasete gerek yok :) Hemen takla attıramasak da çok kısa sürede kendini suyun birkaç metre üzerinde süzülürken bulabilirsin. Hadi bunu bu sezon becerelim beraber! Kitesurf genel kanının aksine öğrenme süresi kısa, sadece eğitim süresince alışılması ve geçilmesi gereken bazı eşikleri olan bir spor. Bu eşikleri atlamak ve keyif alacağın noktaya gelmekse pek çok diğer disiplinden çok daha kısa... O hareketin ise bir ismi var, 'inverted' tricklerden biri o. O seviyeye gelmek için suda biraz mesai yapmak gerekiyor evet, ama bu sanırım her ne yapıyorsak geçerli değil mi?

Akyaka'nın popüler oluşundan rahatsız mısın? Başka yerde bir şey yapma gibi bir düşüncen var mı?

En zoru soru! Hayatın her alanında tüketmeden nasıl popüler olunur sorusu beni en zorlayan sorulardan biri... Akyaka (Gökova) dönemselsel olarak popüler olmaktan çok uzak bence... Çok kalıcı gerçekleri barındırıyor içinde; ağacı, taşı, toprağı, en önemlisi rüzgârı... Bu anlamda Akyaka'nın popüler olmasından rahatsız değilim, beni rahatsız eden kısmı tüketilmesi. Geri dönüşü nesillerce mümkün olmayan doğal güzelliklerin hırpalanması, talan edilmesi... No22 Riders'Inn atmosferinin ise her yerde karşılık bulacağına inancım var. Bunu birçok yerde yaptığımız organizasyonlarda doğrulama fırsatım oldu. Şu an spesifik bir yer olmasa da kafamda yurtdışından birkaç opsiyon var.

'TEK MASA' KONSEPTİ YARATTIK

Bu sezon ne gibi değişiklikler var? Bildiğim kadarıyla dış tarafı hayli yeniledin...

Bu yaz için ise özellikle dış ortam üzerinde çalıştık. Havuz tarafı ve büyük bahçemizde gündüz konforlu vakit geçirilecek, gölgelendirilmiş geniş alanlar yarattık. Çevreyi ve peyzajı tamamen yeniledik. Bu noktada sevgili mimarım Zeren Sağlamer'le frekanslarımızın tutması işimi oldukça kolay ve keyifli bir hale getirdi. Ayrıca lezzetli bir yemek menüsü eşliğinde, uzun ve güzel sohbetler yapacağımızı hayal ettiğim bir 'tek masa' konsepti yarattık. İçinde bulunduğumuz süreçte en çok özlediğimiz bu gibi anlar sanırım.

Canlı performanslar yine olacak mı?

Tabii ki... Hep konuştuğumuz yeni normal döneminde bu performansları hangi şartlarda yapabileceğimizi zaman gösterecek. Sürecin hepimiz için normale döndüğü durumda ise RidersInn Stage kaldığı yerden performanslarına devam edecek. İlk planda şu var: Daha erken saatlerde akustik sahnelere yönelebiliriz.

SARMAŞ DOLAŞ ANLARI DAHA AZ GÖRÜRÜZ

Yeni normale geçtiğimiz bu yaz insanlar nasıl sosyalleşecek? Gerçekten sosyal mesafenin korunacağına inanıyor musun?

Bu soru sanırım tüm sektörün kafasında büyük bir soru işareti. Keza benim de! Bu süreçte insanların eski sosyal alışkanlıklarından bir parça uzak duracağını düşünüyorum. Mesela gece hayatındaki o sarmaş dolaş anları daha az göreceğimizden eminim. Riders olarak üzerimize düşen, gerekli önlemleri almak ve misafirlere gerekli uyarıları yapmak.

Açılış partisini online yaptın. "Bu dönem bitsin dijitali unutmak istiyorum" diyor musun yoksa dijitale artık daha çok mu ağırlık vereceksin?

Dijitali biz unutsak, ne yapar eder hatırlatır kendini! Günümüzde ve gelecekte dijitalden kaçmak Covid-19'dan kaçmaktan daha zor. 2020 açılışını online'a taşımamızın sebebi tabii ki Covid. Diğer taraftan #ridersinnstage'in tüm performanslarını canlı olarak yayınlamak 2020 planlarımız içerisindeydi. Bu anlamda altyapı hazırlığını önceden yaptığımız için 1500 kişinin online olduğu, üç ayrı performansın yapıldığı, 35 dostumun konuşmacı olarak katıldığı 3,5 saatlik online bir açılışın altından kalkabildik.

Arda Önen'le beraber yeni bir oluşum içindesin. Neler yapacaksınız? Biraz anlatsana...

Bu proje aslında kendi çizgilerimizin ötesine geçme projesi. Riders 22 ve Sail Loft'un kabuğunun dışında, ama benzer bir ruhla olduğumuz zamanları insanlarla paylaşmanın bir yolu. İnsandan, doğadan ve yolda olmaktan beslenecek. Yurtiçi ve dışında tasarlanmış seyahat rotalarını içeren; spor, macera ve doğayı, sevdiğimiz yol arkadaşlarımızla harmanladığımız geziler hazırlayacağız. Rota ve aktiviteler konusunda uzun süredir çalışıyoruz Arda'yla.

Sol sayfa: Jabbar'ın performansı sırasında Doruk Tirman arkadaşlarıyla

Üstte: No22 RidersInn'den bir köşe

‘NORMAL’ DEĞİLİZ HIÇBİRİMİZ

Uzun, upuzun bir hikaye. Kısa, çok kısa bir yol. Ya da tam tersi. Hikaye kısa ama yol çok uzun. Kiminle çıktığınız ve nereye gittiğiniz önemli değil gibi görünse de, hayatınıza dokunan herkes kümülatif bir toplamın parçası aslında. Çocukken başlayan seyriniz türlü sebeplerden azaltır ya da çoğaltır benliği. Hayatın öylesine aktığını zannederken yediğiniz her darbe ve tattığınız her acıyla ortaya büyür, kocaman oluruz. İştitiğin her azarda, yediğin her tokatta, yok sayıldığın her durumda ve kapıldığın her aşta sensin yuvarlanan. Bunun yaşı yok, izahı da... Büyüdükçe anlıyorsun duyguların zamansızlığını. Geçmişte neyse seni üzen, büyüdüğünde de en çok onunla kırılıp dağılıyorsun. Tek fark, giderek körelen cesaretin. Ama kalbin hep bıraktığın o pencere kenarında. En ufak bir esintide savrulup gitmen ondan...

Ve bir bahar günü, tatlı bir öğleden sonra oturmuş, hafif esintinin şehvetiyle yine pencereden dışarı bakıyorsun. Bu kez ekran var arada. Yemyeşil bir yol, tatlı bir gençlik ateşi, sıradan aileler ve şahane müzikler eşliğinde iki tutkulu insan: Marianne ve Connell. Uzak bir coğrafyada ne kadar da biz, aslında hepimiz. Kayboldukları her an, birbirlerinin bakışlarında alev alan ikili. Hiçbiri sen değilsin ama her anı sana dair, hepimize dair izlerle dolu.

KAPANMAYAN DEFTERLER

Sally Rooney'nin kitabından uyarlanan "Normal People" için bu dokunaklı giriş... İrlanda'da aynı küçük şehirde, lise yıllarında başlayıp, üniversiteye uzanan iki gencin sarsıcı sahiliği. Müthiş incelikli ve şahane dinginlikteki ruhları paramparça eden "gençlik" hikayesi.

BBC ve Hulu ortaklığıyla çekilen dizi zirvede. Dijital platformlarda ilk haftada 17 milyon kişi tarafından izlenmesinin korona günlerinde eve hapsolmamızın etkisi var ama büyük övgüleri fazlasıyla hak ediyor.

Bitmeyen gelgitler, sürekli değişen güç dengeleri ve zengin ama ilgisiz bir ailenin, muhafazakâr baskısıyla gittikçe hırçınlaşan küçük Marianne'in zaferi. Hem aile hem erkekler hem sistem üzerine, ant içmişçesine hayata yüklenmesi. Küçükken dışlanınca gücü entelektüel sermayede buluyor ve asla bırakmıyor. Karşısına çıkan tutkulu Connell'ı da öyle.

Connell da hırpalanıyor. En çok da çevresiyle. Arkadaş baskısıyla (hangimiz yapmadık ki!) çok sevmesine rağmen sevdiğini yok sayıyor, ezilişini görmezden geliyor. Başarılı, gözde, yetenekli, edebiyat ve sanat düşkünü olması da buna engel olamıyor, ta ki azıcık büyüyene kadar... Ya da sahip olmak istediği insan güzelleşip, özgüven sahibi olana kadar.

12 bölüm boyunca hiç görünmeyen ama kızına uyguladığı şiddetle onun yapısal dönüşümüne etki eden babadan, kıskanç abiye, mutsuz anneden mutlu diğer anneye, kendin ol derken kendi olamayan varla yok arası sevgiliden, içinde büyüyen yargına dair tüm detaylar sanat eseri.

Avrupa'nın farklı kentlerine de taşan, en can alıcı yerini ise (bana göre) İtalya'da tamamlayan Normal People; senaryosu, oyunculukları, kurgusu, görselliği ve müzikleriyle usta işi bir seyirlik. Başrollerdeki Daisy Edgar-Jones ve Paul Mescal ise son yılların en iyi ikilisi! O kadar iyiler ki, ilk bölümden sonuna kadar aralarına karışıp, yaralarını sarmak istiyorsun. Üzülmesin, kırılıp incinmesinler diye. Bunu yapmak isterken, aslında kendi yaralarını da onarmak istiyorsun. Hala kapatamadığın, hala korkarak dokunduklarına dair...

SAHİCİLİĞİN BÜYÜSÜ

Hikâye böyle sürüp giderken, pencere kenarındaki büyümüş haliniz ergenliğinizi fazlasıyla alaya alabilir. Çünkü büyösen de hâlâ orada oturup bekleyen sensin. Bugün bile herkesin güç dengeleri, çevre baskıları, aşka tutunması ya da tutunamaması hep dış faktörlerle belirleniyor. Hiçbirimiz gerçek kendimiz, hiçbirimiz gerçek aşıklar olamıyoruz. Sürekli baskı altındayız ve büyüdükçe korkularımıza yenik düşüyoruz. Şimdi dönüp tüm yorumları okuduğumda herkesin oyunculuklar, müzikler ve çekimlere dair şahane tespitleri var. Bunca insan kendinde bir şeyler bulduysa dizinin gençlik dizisi olma ötesinde bir iddiası var: SAHİCİLİK! Hepimize dokunan ve iyi gelen asıl bu sahiçilik ve cesaret aslında. Özlemişiz abartısız bir hikayenin içine düşüp "normal" in gücüyle böylesine sarsılmayı.

SAHİ AŞK NEYDİ?

Kapatırken: Bir yaz vakti İtalya'nın tatlı bir köyünde dondurma yerken söylenen beylik bir cümle de, sarhoşken "Göz bebeklerimi görüyor musun? Seni görünce büyüyorlar" diyebilme cesaretini gösterdiğin o kutsal an da ilişkiyi aynı derecede kuvvetlendiriyor.

Farkında değilsindir ama, birlikte bir sanat eserine dakikalarca bakınca orada yakaladığın ahenk, aslında asıl özlediğin şeydir. Koynuna uzandığın o an başkası olsa da zihninden çıkmayandır gerçek sürgünün.

Ve işte o tutkuyla göz bebeklerinde büyüyen "sevgili". Aşk! sadece kalbe yormak büyük haksızlık.

Sahi aşk neydi?

MANASTIRDAN ONLINE YOGA YILDIZLIĞINA

Karantina sürecinin yükselen yıldızlarından biriydi yoga eğitmeni Çetin Çetintaş. Hali hazırda oldukça aktif olan Youtube kanalı ve Instagram hesabından yaptığı canlı yoga dersleriyle geniş kitlelere ulaştı.

Onun yoga hikâyesi birkaç kez alınan kurslardan sonra başlamış 'temelsiz' bir hikâye değil. Hayli sıkı ve ilham verici! Her şeyin başlangıcı dövüş sporlarıyla bağlantılı. Küçük yaşlarda başladığı dövüş sporlarını yaparken esnemek amacıyla tanışıyor yogayla Çetintaş. Ama yoganın esnemenin daha fazlası olduğunu anlamasıyla birlikte üniversite yıllarında hayatının en önemli parçası haline geliyor yoga: "Hani bazı şeyler vardır ya, yaptığımızda yaşamı iliklerinize kadar hissedersiniz ve kaderinizi gerçekleştiriyor olduğunuza dair zerre şüphe duymazsınız. İşte yoga yolculuğu benim için böyleydi. Bu yolda atmam gereken tüm adımları geleceğe karşı zerre endişe duymadan attım. Bunları yaparken de amacım yoga eğitmeni olmak değildi".

2008'den 2016'ya kadar sırasıyla Çin, Hindistan, Myanmar ve Tayland'da çeşitli manastırlarda kalıyor Çetintaş. Bu manastırlarda aylarca yoga pratiği yapıp ustalardan ders alıyor: "İnternet, telefon, hatta elektrik olmadan aylarımı sadece pratikle geçirdim. Tek bir kelime konuşmadan, sekiz metrekairelik odada yaşayarak, sadece pratik salonuna gidip geldim. Bu manastırların kapısı herkese açık. Ama bir kısmı mülakât tadında bir görüşme yapıyor gittiğinizde. Ne kadar süre kalabileceğinize karar vermek için".

Manastır deneyimi bitip Türkiye'ye döndükten sonra ondaki değişimi görenler, "Hadi bize de öğret" demeye başlıyor ve Çetintaş kendini bir anda onlarca kişiye ders verirken buluyor.

Peki yoganın değeri karantina sürecinde neden daha çok anlaşıldı?

Çetintaş'ın yanıtı net ve samimi: "Çünkü insanlar günlük yaşam koşturmacası içinde kendilerini sıkça unutuyor ve kendileriyle ilgilenmiyor. İnsanın kendisiyle gerçek anlamda ilgilenmesi yüzüne, eline krem sürmesi demek değil. Bedenini sağlıklı tutması, nefesini tüm coşkusuyla alması, zihnini sağlıklı tutması demek! Türk insanı maalesef çok özverili değil. Kendi sağlığı çoğu zaman arka planda kalıyor. Bunun refah seviyesiyle de alakası yok. Kendine verdiği değerle alakası var. Karantina sürecinde herkes kendisiyle kaldığı için değer verilmesi gereken ilk şeyi, yani kendini yeniden keşfedebildi".

Unutmadan: Çetintaş, YogaKioo Cadde ve Beylikdüzü şubelerinde düzenli dersler veriyor. Programı yogakiooturkiye.com adresinden takip edilebilir.

HAYAT, MUTFAĞA KAPANIP MÜKEMMELİN PEŞİNDE KOŞMAK DEĞİL

Şef Kemal Demirasal'ı önce Alaçatı'daki Barbun'la tanıdık. Ardından tüm dikkatleri üzerine topladığı ve müthiş bir çıkış yapmasını sağlayan Alancha geldi. Alaçatı'nın en tepe noktasına açtığı, Kopenhag'taki meşhur Noma'nın Egeli bir ikizi duran Alancha tüm yeme içme severler için nefis bir deneyimdi.

Bir süre sonra Kemal, bir yatırımcı ortakla beraber restoranını İstanbul'a, Nişantaşı'ndaki Maçka Residence'in altına da taşıdı.

Ama malum, bu tarz restoranların Türkiye'deki kaderidir: Meraklı müşteri birkaç kez gider ama sonra maalesef unuttur. Alancha da bunu yaşadı ve sonrası kriz: Kemal Demirasal mekanı bıraktı.

Alancha yoluna onsuz devam etti. Kemal ise ilk başladığı yere, yani Alaçatı'ya dönüp Yek ve Atelier adlı mekanları açtı. Yek halen devam ediyor ama Kemal bir süredir Londra'da yaşıyor.

Kısacası yerinde durmuyor. Yapıyor, yıkıyor, tekrar yapıyor, kendini sürekli yeniden yaratıyor!

İKİ VALİZLE LONDRA'YA GÖÇ ETTİK

Londra'ya gidişini şöyle anlatıyor Kemal: “Spontane bir karardı! Bir yaz sonu akşamı Alaçatı’da havuz başında oturmuş, gidişat ve gelecek üzerine sohbet ediyoruz. ‘Hadi bir şeyleri değiştirelim’ dedik eşimle. Yeni bir hayat, yeni bir renk, yeni ufuklar olsun... Vize bile almadan önce biletleri aldık! Sonra vize, ardından da bir aylığına ev kiraladık. İki valizle Londraya göç ettik! Şimdi ise yerleşik hayata geçiş yapıyoruz...”

Doğrusu iyi ki yapmışız diyorum. Dünyanın merkezi New York derler, ama belli ki Londra aslında. Gizli kahraman misali. Müthiş bir alçakgönüllülük içinde, şehirleşmeden kozmopolitleşmiş bir kültür. Bir taraftan sanki 1800’lerde bir yerde zamanı durdurmuşlar. Bir tarafta ise geleceğe burası yön veriyor”.

Kemal gideli iki yıl olmak üzereymiş. “Türkiye’yi tamamen bırakmadım, umarım o da beni bırakmamıştır” diyor: “Şu an burası çok iyi geliyor. Bir gün başka topraklarda, başka coğrafyalarda da yaşamak istiyorum. Dünyayı farklı şekilde tanımak için. Çünkü hayat, mutfağa kapanıp takıntılı bir şekilde mükemmel olanın peşinde koşmak değil artık benim için. Yeni bir günbatımı, yeni hayaller, yeni müzikler, yeni ufuklar, yeni deneyimler demek”.

Peki Londra'da şeflik kariyerine devam edecek mi?

O konuda henüz keşif aşamasında olduğunu söylüyor Kemal: “İki senedir şehrin dinamiklerini anlamaya çalışıyorum ve idrak noktasına geldim sanırım. Bu süreçte henüz bir restoran ya da yeme-içme yatırım projesine dahil olmadım. Sadece üst düzey catering'lere hizmet verdim ve global danışmanlıklar yaptım. Sadece Londra değil, Ortadoğu pazarında önemli iki markanın sıfırdan kurgusunu oluşturdum. Ayrıca YEK Design seramik markasının Londra pazarına girmesi için çalıştım. Karantina döneminde ise hem 'Madem Evdeyiz' sosyal platform fikriyle Türkiye'ye destek verdim hem de Londra'daki sevdiğim eş dost Türk ve Londralılara 'Evdeyiz' adı altında haftalık yemek tedariki sağladım”.

Alaçatı'daki YEK'in ise bu yaz kaldığı yerden devam edeceğini söylüyor Kemal:

“Menüyü yenilemeye ve aynı çizgide devam ettirmeye özen gösteriyoruz. Eskiden beri kalıcı olan bir ekiple devam ettiğimiz için eksikliğimi olabildiğince hissettirmemeye özen gösteriyorlar”.

18 – 20.09.2020

FAM

FOOD ART MUSIC

www.fambozcaada.com

LARA KAMHI
'AŞIRI KALABALIK BİZİ
ÖZÜMÜZDEN UZAKLAŞTIRDI'

YILDIZI DAHA DA PARLAYACAK:
SALMAN TOOR

HANGİ YETİŞKİN BİR 'GAM'ZEDE'
DEĞİL Kİ ARTIK?

'RESİMLERİN KENDİ İÇİNDE
TEDİRGİN OLMASINI
ÖNEMSIYORUM'

yuzu

LARA KAMHI

‘AŞIRI KALABALIK BİZİ ÖZÜMÜZDEN UZAKLAŞTIRDI’

Lara Kamhi 10 yıldır sinematik sanatlar alanında üretim yapan bir çağdaş sanatçı ve yönetmen. “Transparency of Being” adlı belgesel filmini karantina günlerinde online olarak Youtube ve Vimeo’da herkesin erişimine açmıştı. Gündelik hayat, teknolojik iletişim ve ulaşım platformlarının istilası ile tinsellik üzerine karşılaştırmalı gözlemlerden oluşan belgeseli izledikten sonra Lara Kamhi’yi aradım ve merak ettiklerimi sordum.

Yaptığın işi erişime açarak belgeselin adı gibi transparan davranmış oldun. Tıpkı müzelerin, galerilerin işlerini dijitalde erişime açması gibi, sanat sence tamamen dijitalde mi evriliyor? Yakın zamanda aracı kurumlar ortadan kalkacak mı? Ne dersin?

Uzun zamandır akımlardan söz etmiyoruz, dikkatinizi çekerim. Süreçler de paylaşım sistemleri de bireyselleşti. Özellikle son 15-20 yıldır küresel krizlerle ve dijital mecraların yaygınlaşmasıyla birlikte bireyler bir topluluğa dahil olmadan veya galerilere ihtiyaç duymadan seslerini duyurur oldu. Kısıtlamalara ve hatta galeri sisteminin tekdüzeliğine inat sokak akımları zirve yaptı!

Çünkü engel olunduğca sanat güçlenecektir. Bu sanatın doğasında var. Ve o engele rağmen sanatını icra etmenin yollarını bulan yine bireyler olacak. Kurumlar değil. Sanatın dijitalde evrildiği bir gerçek, ancak bu dijital mecralar da el becerisi, teknik bilgi ve disiplinli bir çalışma gerektiriyor. Öyle sanıldığı gibi kolay değil, daha bile zorlaşabiliyor süreç.

MİLYONLARCA GERÇEK VAR

Belgeselin kalabalıkları, ulaşım ve iletişimin aşırı hallerini gösterirken bir yandan da yalnız kalan/kalabilen bireye de odaklanıyor. Ortasını mı bulmalısınız yoksa sil baştan yeni bir anlayış mı gelmeli?

Şöyle olmalı, böyle olmalı diyemem. Gözlemim, bu aşırı kalabalığın bizi özümüzden uzaklaştırdığı yönünde. Ancak bir yandan da bu özünü kaybetme durumu bizi onu aramaya iten. Bu bir paradoks! Mesela gerçekliğimizi yitirdik ve bu yüzden sürekli onu yaratmaya çalışıyoruz. Benzer bir kısır döngü bu. Tüm dijital paylaşımlar birer gerçeklik oluşturmaya başladıkça, fiziksel olan gerçeklik de niteliğini kaybetti. Bu durum da bizi yine paradoksal bir biçimde onun sayısız temsiliyetini yaratmaya sürükledi.

Sinematik teknolojiler ne yönde geliyor dikkat edin: Gerçekliğin daha kusursuz halini nasıl yaratabilirim? Tüm mesele bu. Sosyal medyaya bir de bu gözle bakın: Milyonlarca gerçek var! Bazı temel kavramlar kaybolmaya başlayınca kaçınılmaz şekilde baştan tanımlanmaları gerekiyor. Böyle bir ara dönemdeyiz. Sonucuna kolektif bir biçimde hep birlikte karar vereceğiz!

HAYAT TARZIMIN ADI BİREYSEL İZOLASYON!

'Transparency of Being'i neden Japonya'da çektin?

Bir yakınımın Japonya'da film çekimi vardı. Ön araştırma sürecinde yanına yardıma gitmiştim. Bu yolculuktan film çekerek döndüm. Japonya ve Güney Kore gibi ülkeler uzun süredir radarımdaydı. Hem tinselliğin en geleneksel halinin korunduğu hem de son derece teknolojik sistemler...

Bu iki zıt gözüken elementin birbiriyle barınma ve birbirini besleme biçimlerini araştırıyordum. Sonrasında aynı konuya değinen bir ikinci versiyonu katıldığım bir sergi için gittiğim Tunus'ta çektim. Japonya ve Tunus taban tabana zıt kültürler. Bu kavramları bir de ters köşeden irdelemek ilginç oldu. Ancak o projenin montajı henüz tamamlanmadı. Biraz daha vakti var!

Senin için bireysel izolasyon zor mu kolay mı?

Meğer benim hayat tarzımın bir adı varmış: Bireysel izolasyon:) Aslında bunu hâlâ çekinerek söylüyorum, çünkü senelerdir evden çalışmak, vaktinin büyük kısmını dışarı çıkmadan evde geçirmek bir nevi kolaycılık veya tembellik olarak kodlandı toplum tarafından. Ancak sanırım artık bunun bir geçerliliği yok. Herkes gördü bunun çok da kolay bir iş olmadığını!

'Transparency of Being' hangi festivallerde gösterildi?

Belgesel ilk senesinde İstanbul Sonar Festivali'nde, Redbull Art Around projesi kapsamında ve Bilsart Galeri'de gösterildi. İkinci senesinde yolculuğuna İstanbul Experimental Film Festivali, yine İstanbul'da Adam Sanat Evi, Bolonya'da Weekend on the Moon etkinliği ve Atrabilious Amsterdam Experimental Film Festivali'nde devam etti.

Şu sıra ne üzerinde çalışıyorsun?

Son iki aydır bir müzik videosu üzerine çalışıyordum. Tam bitirecektim ve yayınlıyacaktık ki, iki gün içerisinde dünya değişti. Aslında ilginçtir: Videoyu evde tek başıma minik setler, ışıklar kurup çekimler yaparak, çok bireysel bir süreçte üretmiştim. Bugüne kadar bu tip çok proje yapmış olmama rağmen bu video kendi özelinde bana pek çok şeyin bireysel bir şekilde yaratılabileceğini tekrar gösterdi. Kendimi bu hususta şanslı hissediyorum. Çalışma sistemim tüm projelerimi evden yürütmeme olanak sağlıyor!

MÜZİĞİ BIRAKMIŞ GİBİ HİSSETMEDİM

Yıllar önceki ilk karşılaşmamızda müzikle ilgili bir şey yapmak istiyordun. Zaman içinde yol seni çağdaş sanatçı olmaya doğru çıkardı. Seçimi sen mi yaptın yoksa hayat mı bu noktaya getirdi?

Hayat da seçimler sonucunda bir noktaya gelmiyor mu zaten? Evet, bu benim seçimimdi. Hayat da destek oldu. Çok ilginç, kendimi hiçbir zaman müziği bırakmış gibi hissetmedim. Ya da ben çağdaş sanatçı oldum, ben yönetmen oldum da diyemedim aslında. Tüm süreçler birbirini besledi, yarattı.

Son olarak: Kendini kalabalıklarda mı güvende hissedersin yoksa tek başınayken mi?

Gerçek güven duygusunu içinizde hissedersiniz. Onunla olan meselenizi çözerseniz, kalabalıkta da tek başına da güvende hissedebilirsiniz kendinizi. Ben artık her ikisinde de güvende hissediyorum çoğunlukla. Ama bir tercih yapmam gerekirse tek başına daha huzurlu olduğum bir gerçek!

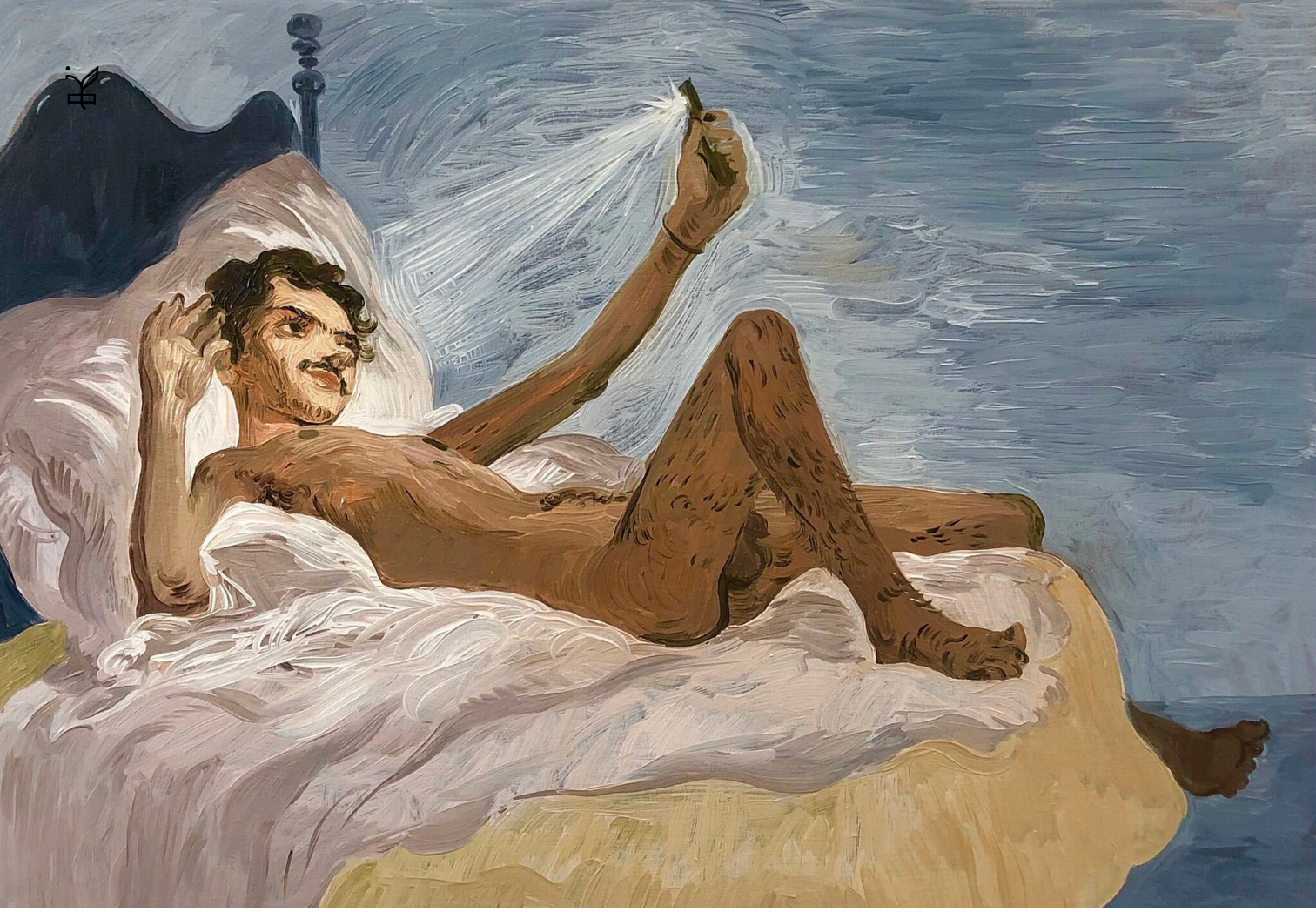

YILDIZI DAHA DA PARLAYACAK: SALMAN TOOR

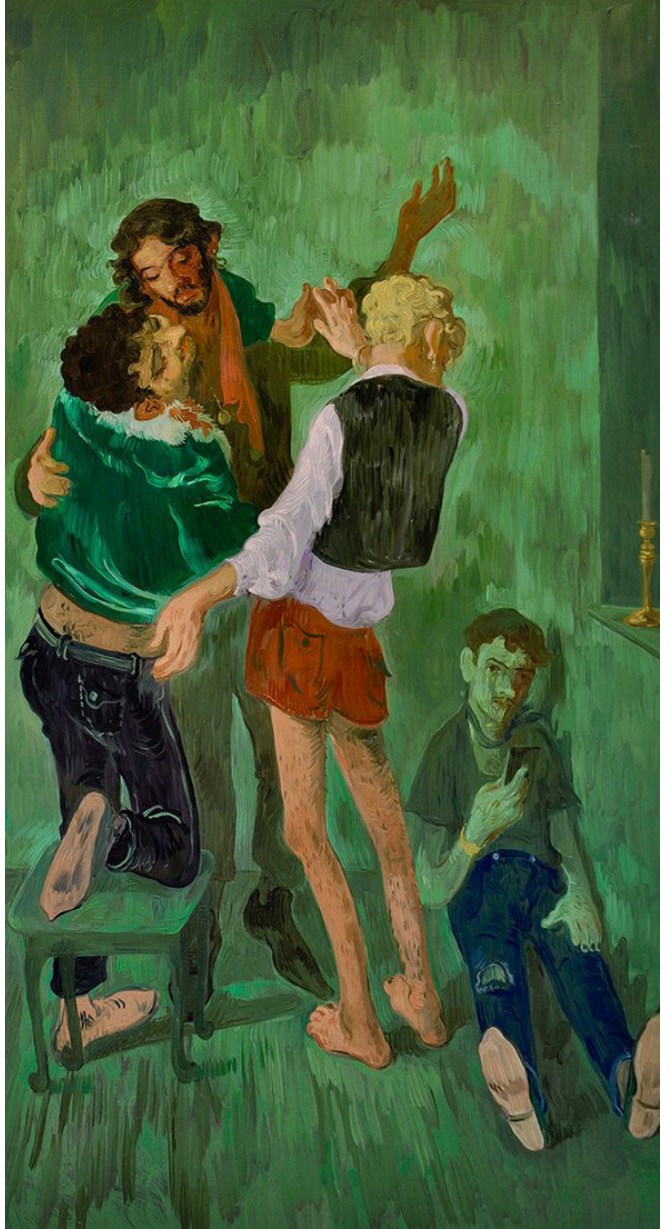
Doğduğu ve çocukluğunun geçtiğini Pakistan'ın Lahore kentindeki zamanlarını şöyle özetliyor sanatçı Salman Toor: "Yasemin çayı. Begonviller. Kalabalık bir aile. Çim kokusu. Ve kriket". Salman Toor şimdi 36 yaşında. Uzun bir süredir sanat okumak için geldiği New York'ta, East Village'de yaşıyor. Resim çalışmalarını artık bu şehirde sürdürüyor. Atölyesi de Bushwick civarında. Toor aslında şehrin en önemli sergi mekanı olan Whitney Museum'da ilk kişisel sergisini açmaya hazırlanıyordu. Temmuz kadar sürecek sergide son işlerini sergileyecekti. Ama malum, virüs sebebiyle müzenin geçici olarak kapanmasıyla birlikte onun sergisi de 'online' olarak keşfe açıldı.

Toor'un resimleri kişisel yaşamından, New York'ta bizzat içinde yaşadığı gay kültüründen izler taşıyor. Ama resimlerdeki figüratif anlayış çok daha eskileri anımsatıyor. Bunun nedeni de Toor'un aldığı sanat eğitimi. Akademik tablo eğitimi alan Toor yıllarca Caravaggio, Peter Paul Rubens, Anthony van Dyck ve Jean-Antoine Watteau gibi rococo, barok ve neoklasik dönem sanatçılarının eserlerini incelemiş. 17. ve 18. yüzyıl dönemi Avrupalı portre sanatçılarının yaptığı eserlere öykünmüş. Bunu da saklamıyor: "New York'a ilk taşındığımda Peter Paul Rubens olmak istemişim".

Daha sonra kendi tarzını bulan Toor, şimdi yıldızı yükselen sanatçılardan biri. Çünkü hem 'queer' dünyanın kendine özgü kırılmasını hem de göçmenlerin karşılaştığı pek de nazik olmayan tutumları çok iyi resmediyor.

Şimdi Salman Toor'un naif, kırılmalı ve yer yer idealist figüratif eserlerinde kaybolma zamanı: iPhone'la kendini yatakta çıplak çeken gay erkek, kalabalık ev partisindeki sarhoşluk ya da gay bardaki umulmadık bir sarılmayla...

KEMAL ÖZEN

HANGİ YETİŞKİN BİR ‘GAM’ZEDE’ DEĞİL Kİ ARTIK?

yuzumagazine.com’da yaptığımız online sergiye verdiğin isme bayıldım: Gam’zede. Tatyos Efendi’nin “Gam’zedeyim Deva Bulmam” eserini hali hazırda çok severdim. Ama en son Gaye Su Akyol bambaşka bir düzenlemeyle yorumladı ve günlerdir onu dinliyorum. Neden sergiye bu ismi seçtin?

İzleyicilerin de dikkat edeceği gibi sergi bu zamana kadar yaptığım işlerden oluşan bir seçki. Son dönemlerde atölyemde çalışırken sürekli taş plak kayıtlarını dinlediğimi farkettim. Bu kayıtlardaki nostaljik his, müzikteki ahenk ve dinginlik bana iyi geldi. Önceleri çalışırken elektro, pop-synth, dark wave, ambient türü müzikler dinlerdim. Ancak içinde yaşadığımız coğrafyada yaşanan hareketli ve hararetili dönemden sıyrılmak ve motivasyonumu artırmak için kulağım bu sessiz ve duru tınıları arar oldu. Bu tınıların en gösterişsiz ve mütevazı olanlarından biri de Tatyos Efendi’nin eserleri. “Gamzedeyim Deva Bulmam” parçasının tınısı ve sözleri son dönemde içinde bulunduğum durumlara o kadar paralel ki, şarkıyla karşılıklı dertleniyor gibi hissediyordum.

Serginin içine girince aslında herkes kendinden bir şeyler bulacak diye düşünüyorum. İlişkiler, seks, yalnızlık, din, gündelik hayatta yüceltilenlerin parodisi, geleneksel roller altında ezilenler... Sanatçının işlerini yaparken çıktığı kendi yolculuğunu da hep merak ederim. Farklı zamanlarda yapılan bu işlerde hangi dönemlerin var?

İyi bir gözlemci olduğumu düşünüyorum. Konuşmaktan çok dinlemeyi severim. Dinlemenin hem karşı tarafın bana açtığı kapılardan geçmek hem de o açılan kapılardan kendime yeni kapılar açmak gibi bir perspektifi var. Bu zamana dek çok aktif bir hayatım oldu. Sekiz yaşında karateye başladım ve 19 yaşına kadar sürdürdüm. Sonra halk oyunlarına merak sardım, yedi sene halk oyunları oynadım.

Dinle Sevgili

Bunları anlatmamın sebebi şu: Karate ve halk oyunları kendi içinde kuralları olan disiplinler. İkisinde de her hareketin bir hikayesi, soyut bir sembolizmi var. Bu gizil anlatımcılık hali bilinçaltıma da işledi. Tüm bunlarla uğraşırken birçok yerde çalışıp birçok şehir gezdim. Hep bir topluluğun içindeydim. Sergide herkesin kendisinden bir şey bulacağı sihri, sanırım bununla alakalı. Çünkü çalışmalarımın esin kaynağı herkes ve her şey! Gülten Akın'ın dert yandığı kişi ben değilim diye düşünüyorum. Küçük şeyler, küçük detaylar benim için önemli. Ben dertleşir gibi resim yapan, yoluna yoldaş arayan bir sanatçıyım.

NORMALLEŞTİRDİĞİMİZ BİRÇOK ABSÜRT DURUM...

“Huzursuz Yatak” işi üzerine konuşmak istiyorum. Detay detay incelenesi işlerden. Asla huzur bulamayan yatakların sorumlusu kendini tam olarak bulamayan ya da bulunduğu kaybeden bireyler mi?

“Huzursuz Yatak” ve öncesinde yaptığım “Günah Keçisi” isimli çalışmalar bir nevi duygusal boşalım. İki resimde de ilk olarak bir iç mekânda gerçekleşen olaylara dikkat çekiyorum. Bu olaylar dışarıya doğru bağlantılı bir şekilde devam ediyor. Birey, aile ve toplum ilişkisi... “Günah Keçisi” geçmişe yönelik olaylar barındırırken “Huzursuz Yatak” daha güncel olayları ele alıyor.

“Huzursuz Yatak”ın ortasında kalplerle bezeli yatağın üzerinde birbiriyle kavga eden iki fare var. Bu yatağın sudaki yansımada da sıradan bir yatağın üstünde sevişen iki kişi görünüyor, ama bu kişilerin kim olduğunu göremiyoruz. Farelerin olduğu yataktaki semboller (kalpler, altın varaklı yatak) bize yatakta yaşanan aşkın ne denli ateşli olduğunu vurguluyor. Ama yatağın üstünde iki sevgili yerine iki tane kemirgen görüyoruz. Bunlar birbiriyle kavga içinde, ancak sudaki yansımada da olayın gerçek hali yansımakta. Olayın olağan akışı iki sevgilinin seviştiği üzerine ama içsel duygular çok farklı. Burada bilinçaltının ters düz edilmesi var.

Bu kurgunun birçok hikâyeye kapı açacağını düşünüyorum. Buradaki diyalektik gerilimi Kubrick filmlerinin ve Freud'un bilinçaltı okumalarının kucacağına bırakıyorum. “Huzursuz Yatak”ta çoğu yüzü tam olarak görmüyoruz. Birçok insan var, ama kimin kim olduğu belli değil. Sadece küçük jestlerle niyetlerini belli eder halleri var. ‘Spirit Animal’ını arayanlar, tatminsiz bireyler, iktidar savaşı içinde olan siyasi güç metamorfileri, enest ilişkiler, günlük hayatın hengamesi içinde süregiden ve artık normalleştirdiğimiz birçok absürt durum...

Bu resimde geçen olayların tek bir çıkış noktası olduğunu söylemek ya da tüm kurguyu tek bir yere bağlamak izleyiciye haksızlık olur.

BİR ÇEŞİT ANTİK VOLTRAN

“Gelecek Nesiller için Yeni Mitler” serisinden konuşalım. Bu serinin devamı var mı? Senin mitlerin umut verici mi yoksa karamsar mı? Dahası: Şu an içinde bulunduğumuz süreçten bakarsan yakın geleceğe dair öngörülerin ne?

Gelecek Nesiller İçin Yeni Mitler serisi iki farklı kurgudan oluşuyor ve devamı yok. Seri, üç parçadan oluşan “Adem Oğulları” ve iki parçadan oluşan “Tuzak” isimli çalışmaları kapsıyor. Bu çalışmalarımı 2017’de kurduğumuz KİMERA isimli grubumuzun 2018’de gerçekleştirdiğimiz ilk sergisi için hazırlamıştım. KİMERA Antik Yunan hikayelerinde geçen bir canlı. Farklı hayvan uzuvlarının bir araya gelerek oluşturduğu yeni bir canlı türü. Bir çeşit antik Voltran yani. Bu antik hikayelere gönderme yapan ama güncel konuları işleyen bir seri yapmak istedim. Ortaya bir çeşit resimsel feeri çıkmış oldu.

İçinde insan olan her şey beni karamsarlığa itiyor sanırım. 35 yaşındayım ve bu dünyada beni kötü hissettiren her şeyde insan eli var. Doğal seleksiyonun daha belirgin olacağı bir geleceğe doğru gidiyoruz. Toplumsal sınıf farkları daha çok derinleşecek. Teknoloji bizim yüzümüze gülen gizli bir düşmanımız gibi. Teknoloji yine kapitali elinde tutanların paçasını kurtaracak, onlara güvenli bir liman sağlayacak. Bu limana giremeyen kişilerin sonunu da hiç iç açıcı görmüyorum.

Neden hep daha fazlasını istediğimizi kendimize sormamızı ve buna bir son vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Biliyorum ki bunu hiçbir zaman başaramayacağız. Teknoloji bu noktada insanlık için olmasa bile dünya için yararlı olabilir. Yapay zeka gibi tamamen mantıksal bağlantılar kuran ileri teknoloji birimleri insanlığın yerini alırsa dünyada adaletli, sürdürülebilir bir yaşam kurmak mümkün hale gelebilir.

ÇORAP, YENİLENMENİN METAFORU

“Çoraptan Çıkan Sevgili” serisi de favorilerimden. Her şeyden öte çok samimi bulduğum için favorim. Bir yandan çorap fetişini anımsatmıyor da değil. Doğru muyum yoksa fesat mıyım?)

Çalışmalarımı üretirken demlemeye bırakıyorum. Bu demlenme süresi bazen bir bazen beş yıl sürebiliyor. Çoraptan Çıkan Sevgili serisi de uzun bir süreç sonunda ortaya çıktı. Fikir dört yıldır aklımda dolanıyordu. Unutup unutup tekrar hatırladım ve sonunda benden ayrılması gerektiğine karar verdim... Bu ağır pişme hali gözü iyi olan izleyicinin de algıladığı bir durum sanırım. Samimiyet kurabilmek böyle mümkün oluyor.

Ama bana her şey ilham veriyor. Her gün kullandığımız, kullanıp bir köşeye fırlattığımız, ayağımızda bir form kazanan, ancak çıkarıp bir köşeye attığımızda formunu/benliğini kaybeden bu gündelik eşya bende farklı bağlantılara yol açtı. Almadovar'ın “İçinde Yaşadığım Ten” filminde uç örneğini gördüğümüz gibi, ikili ilişkiler bizleri ister istemez şekillendiriyor. Özellikle uzun ilişkilerde durum daha ileri seviyelere gelebiliyor. Bu seride de bu tip ilişkilerin sonrasında kendini yenilemeye çalışan, öznel gerçekliğine sıyrılan biri var. Çorap yenilenmenin, kirli geçmişten sıyrılanın bir metaforu. Zamanı geldiğinde yılanın derisini değiştirmesi gibi...

SANAT TEKNOLOJİYLE BERABER HEP EVRİM GEÇİRDİ

Salgınla beraber sanat da dijitale evrildi. Devamı gelir mi yoksa bu geçici bir mola mı?

Dijital devrim kapımızı tıklatıyordu zaten, ama yaşanan son pandemi bu devrimi hızlandıracak gibi. Galerilerin mekanlarını internete taşımaları çok küçük adımlar. Endüstri 4.0, yani 4. endüstri devriminin startını gelişmiş ülkeler neredeyse 10 yıl önce verdi. Kitlesele üretimler ve büyük arz-talep ilişkisi yerine insanların daha spesifik ihtiyaçlarının karşılanacağı daha kişisel ürünler tasarlanacak, insanların kendi ihtiyaçlarını kendilerinin üreteceği ürünler hayatımıza girecek. Hatta girmeye başladı bile...

Mesela Erdil Yaşaroğlu pandemi döneminde kendisi ve başkaları için evinde siperlik üretti. Evimizde çatal-kaşık, hatta tornavida bile üretir hale geleceğiz yakın zamanda. Bunun yanı sıra VR ve hologram teknolojisinin ileri örnekleri hayatımıza girecek. VR gözlüklerle galerileri evimizde kendi adımlarımızla ve fiziksel yakınlık uzaklık ilişkisiyle deneyimleyebilir ya da galeri duvarları hologram teknolojisi ile evlerimize girebilir. VR teknolojisinin güzel bir örneğini Yapı Kredi Kültür Sanat'ta Matt Collishaw sergisinde deneyimlemiştik. Heyecan vericiydi.

Sanat bu zamana kadar varolan teknolojilerle sürekli evrim geçirdi. Bugün alelade duran boya tüpleri 1841'de ilk keşfedildiği zaman “İzlenimcilik” akımının doğmasına yol açmıştı. Boya tüpleri keşfedilmeseydi bugün Monet'in ya da Van Gogh'un resimleri bu denli bizi etkiler miydi? Bilemiyorum... Sanat daima var oldu, varolacak. Hipokrat'ın da dediği gibi, “Ars longa, vita brevis (Sanat uzun hayat kısa)”.

yuzu

ONUR MANSIZ

‘RESİMLERİN KENDİ İÇİNDE
TEDİRGİN OLMASINI
ÖNEMSIYORUM’

Onur Mansız'ı ilk kez 2012 yılındaki Contemporary'de keşfetmiş ve herkes gibi hipergerçekçi tarzından ötürü Taner Ceylan'la karşılaştırmıştım. O zamandan beri de çalışmalarını takip ediyorum. İşlerine baktığımda hissettiğim şey hep romantik bir karamsarlık. Mansız için ise “Bilinmezliğin ve anlamsızlığın getirdiği bir korku ve tedirginlik hali” de var resimlerinde. Nedeni, onunla yaptığımız konuşmanın içinde saklı...

İlk bakışta çalışmalarınız beden odaklıymış gibi görünüyor. Ama aslında o bedenlerin iç dünyasına odaklısınız. Figürlere yansıttığımız görüntüler de bunun eşlikçisi gibi. Yola çıkarken tam olarak istediğiniz bu muydu yoksa yoldayken mi her şey şekillendi?

Beden, sanat tarihinde en çok üzerinde çalışılan alanlardan bir tanesi. Hatta ilki. Çalışma pratiğim en başından beri figürler ve portreler üzerinden bedene müdahale etme, değiştirme üzerine kuruluydu. Bu noktaya girmeden önce çok şey denedim; video, fotoğraf gibi yine iki boyutlu alanlarda üretimlerim oldu.

Bedeni, öznenin dış dünyayla kurduğu ilişkiden doğan, varlığa dair tüm soruların filizlendiği yer olarak tanımladığımızda sadece form olarak ele almamız mümkün değil. İnsana dair geniş bir sorgulama alanı olarak görmemiz gerekiyor bedeni.

Figürlerin üzerine yansıttığım görüntüler ise beden üzerinde ikinci bir deri gibi. Ona ait bir hafıza yaratıyorlar. Figürlerin ruhsal hallerini dışa aktarabilen ikinci bir katman olarak bedenine üzerine yapıyorlar.

SİZİ HEP İYİ YAPTIĞINIZ ŞEYLE GÖRMEK İSTİYORLAR

“Yolda” demişken, sizi ilk keşfettiğim Contemporary Istanbul’dan bu yana neler değişti çalışmalarınızda?

Bahsettiğiniz fuar 2012 senesiydi. O dönemden bu yana sergilediğim çalışmaların dışında birçok yeni şey denedim. Bunların çoğu ne yazık ki bir denemeden öteye geçemediği için atölyeden dışarı çıkmadı. Her ne kadar içinize sinmese de farklı şeyler denemek insanı olumlu yönde değiştiriyor. Düşüncelerinin diri kalmasını ve sürekli yeni bir stratejinin içinde büyümesine yardımcı oluyor.

Mesela son zamanlarda resimleri yaparken kılavuz olarak kullandığım fotoğrafı 3D software yardımıyla üreterek yeni çalışmalar yapmaya başladım. Fakat henüz istediğim seviyede olmadığı için denemeye devam ediyorum.

Sanatçıların farklı alanları denemeleri, araştırmaları ve keşfetmeleri gerektiğini düşünenlerdenim. Sürekli aynı şeyi bir ömür boyu tekrar etmek yaşamın kendisine aykırı.

Bununla birlikte içinde bulunduğumuz piyasa da sizi sürekli iyi yaptığınız şeyle görmek istiyor. Denemek risk almak demek. O yeni şeyi keşfetme ve içselleştirme arasında geçen süreç hayli yıpratıcı. Bu da sizi ister istemez bildiğiniz sulara yüzmeye mecbur bırakıyor.

En merak ettiğim: Figürlerin üzerine yansıtılan görüntüleri bireylerin kendisi de bir nebze belirliyor mu yoksa son söz sizde mi?

Genellikle kafamda belli bir fikirle çekime başladığım için nasıl bir sonuç alacağımı aşağı yukarı biliyorum. Yine de tanıdığım insanlarla çalışırken bazı kararları çekim esnasında birlikte aldığımız oluyor. Bazen, çok nadir de olsa, doğaçlama yaptığımız zamanlar da var. Bu süreçte modellerle birlikte görsellere bakıp üzerine karar alabiliyoruz. Ama genellikle istediğimi yakalamışsam çok fazla deneme yapmadan çekim sona eriyor. Çünkü çok fazla alternatif olduğunda kararsız kalmaktan korkuyorum.

MODELLER YAKIN ÇEVREMDEN İNSANLAR

Model olarak yakın çevrenizden kişileri seçtiğiniz doğru mu?

Evet, birlikte çalıştığım modeller gerçek hayattan, yakın çevremden insanlar. Birkaçı hariç hiçbiri profesyonel model değil. Bugüne kadar çok az profesyonel modelle çalıştım. Bunun haricinde resimlerde kullandığım tüm modeller arkadaş çevremden seçtiğim kişiler oluyor. Okul arkadaşım, yakın dostum, onun sevgilisi ya da hayatımda olan insan ve çevresi.

Bildiğim insanlarla çalışmanın beni en çok rahatlatan tarafı onların yüz ifadelerinden istediğim duygu geçişini kolay yakalıyor olmam. Dolayısıyla daha eskiz aşamasındayken kafamda o insanın yüzüyle ya da bedeniyle birlikte belli bir fikri canlandırabiliyorum. Tanıdığım insanlarla çalışmanın artlarından bir diğeri ise onlarla iletişim kurmanın benim için daha kolay olması. Biraz içe kapanık biri olduğum için yeni tanıştığım insanlarla olan iletişimim zor gelişebiliyor. Tanıdığınız ve güvendiğiniz insanlarla çalışmak hem kolay hem de ortaya samimi bir sonuç çıkıyor.

BİLİNMEZLİK VE ANLAMSIZLIĞIN GETİRDİĞİ KORKU

Pesimist bir his geliyor çalışmalarınızdan çoğunlukla. Ama bu bana iyi geliyor mesela. Yer yer romantik bir pesimistlik mi acaba, ne dersiniz?

Resimleri ortaya çıkarırken onların kendi içinde tedirgin olmalarını önemsiyorum. Gerek renklerle ve bedenlerin üzerine katmanlandığı imgelerle gerek modelin bakışları ya da duruşuyla bu tedirginlik hissini yakalamaya çalışıyorum.

Çünkü benim de hissettiğim şey bu: Bilinmezliğin ve anlamsızlığın getirdiği bir korku ve tedirginlik hali. Hayatta kalabilmek için hissettiğimiz en önemli ve gerekli duygunun korku olduğu savıyla birlikte, figürleri bir belirsizlik içinde konumlandırıyorum. Sanki kendi bedenlerine yabancılaşmış gibi, ağır bir meselenin içine hapsolmuş gibi, bakışlarıyla ya da vücut postürleriyle hissettiriyorlar bunu. Ben de bu hissi seviyorum.

HİPERGERÇEKÇİ OLARAK ADLANDIRILMAYI SEVMİYORUM

Hiperrealist tarzın bir halkası olarak mı görüyorsunuz kendinizi yoksa “Tüm bu tanımlarla işim yok” diyenlerden misiniz?

Küçüklüğümden beri gerçekçi resim ve çizimler yapıyorum. Özellikle yağlı boya üzerinden konuşacak olursam, tuval üzerinde bıraktığım boya belli bir yakınlıkta incelendiğinde tamamıyla soyut bir leke. Ve bu lekeler birbirleriyle iletişime geçerek daha büyük bir doku meydana getiriyor. Sonuçta bu doku soyutluktan kurtularak beynimizin tanımlayabildiği bir şekil olarak beliriyor. Ortaya çıkan resim, küçük ölçeklerde, onu yaparken kullandığım dijital kılavuzundan uzaklaşıyor. En geniş anlamda ne kadar tıpkılık barındırsa da, resmi çok küçük bir kesitten değerlendirdiğimizde boya kalınlığını, üst üste binmişliğini, renklerin karışımını ve birbirlerini nasıl kirlettiklerini gözlemliyorsunuz. Bu da resmin fotoğraftan farklı olarak daha öznel bir dile sahip olmasını sağlıyor.

Resimlerin olabildiğince az foto-gerçekçi öğeler barındırması adına alan derinliği, parlama, hareket bulanıklığı gibi fotoğrafa ait belirleyici özellikleri hiç kullanmamaya ya da olabildiğince az kullanmaya dikkat ediyorum. Bununla birlikte, fotoğrafı milimetrik bir titizlikle kopyalamayı amaçlamıyorum. Zira resimlerimdeki birincil hedef onların fotoğrafik olması değil. Seçtiğim kompozisyonla, arka planla ya da sonradan müdahale edip değiştirdiğim özellikleriyle birlikte ortaya çıkan resim, gündelik bir fotoğrafın taşıdığı spontanlığı taşıyor. Bu anlamda ondan ayrılıyor.

Bununla birlikte zanaat benim için önemli. İyi bir teknik uygulamaya özen gösteriyorum. Ama bunun içeriği gölgelemesini istemem. Resimlerde dengeli bir dil yakalamaya çalışıyorum. O nedenle kendimi hipergerçekçi olarak adlandırılmayı sevmiyorum. Ama ne yaptığınıza dair bir ön bilgi olarak, kategorik anlamda söylenmesi yanlış değil.

İNSANLARIN BENİ TANER CEYLAN'LA KARŞILAŞTIRMASI DOĞAL

Çalışmalarınıza ilk baktığımda ben de sizi Taner Ceylan'la kıyaslamıştım. Ama yıllar içinde kıyasa gerek kalmadı. İkiniz arasında bir benzerlik yok bence. Siz Taner Ceylan'ı nasıl bulursunuz peki?

Taner Ceylan bildiğiniz gibi Türkiye sanat dünyasının en tanınan sanatçılarından birisi ve benim de yıllardır takip ettiğim bir sanatçı. Özellikle 'kayıp resimler' serisini çok seviyorum. Beni, geçmiş yıllarda, gerçekçi üslubum ve figür kullanmam dolayısıyla ona benzetenler ya da kıyaslayanlar oldu. İlk sergimi 2014 yılında açtığımda Taner Ceylan herkes tarafından tanınan bir ressamdı. Dolayısıyla insanların beni onunla karşılaştırmasını doğal buluyorum. Bununla beraber dünya üzerinde beden üzerine çalışan ve gerçekçi resimler yapan sayısız sanatçı var.

Sanatçılar gerek teknik gerek kavramsal alanlarda birbirlerini etkiler ve ilham alır. Ya da ilham kaynağı olur. Sanat tarihi boyunca ilerleyiş bu şekilde. Bu sadece sanatta değil, tüm yaratıcı alanlarda böyle. Ortaya çıkan şey özgün bir içeriğe sahipse ve onu yaratan kişiyi temsil edebiliyorsa bir sanat eserinden, bir filmde, bir kitaptan ya da bir insandan etkilenmeyi yaratıcı sürecin doğal basamaklarından biri olarak görmeliyiz diye düşünüyorum.

Özgünlük kimseden ya da hiçbir şeyden etkilenmemek anlamı taşıyor sonuçta. Sırf ona böyle öğretildi diye ya da aksini aşağılık bir şey olarak gördüğü için hayatı boyunca hiçbir şeyden etkilenmediğini ya da ilham almadığını, tüm ilham kaynağının kendisi olduğunu iddia eden sanatçı tanıdıklarım oldu! Bu durumun imkansızlığını göremeyecek kadar korkmuş ya da korkutulmuşlardı sanırım.

10 YILDIR OURENSE'DE YAŞIYORUM

İspanya'daki Ourense kasabasıyla bağlantınız nedir? Orada da yaşamaya devam ediyorsunuz gibi bir şeyler okudum, ama tam anlayamadım...

Yaklaşık 10 yıldır -bir ayağım hâlâ İstanbul'da olmasına rağmen- burada yaşıyorum. Önce bir Erasmus programıyla 2008'de geldim İspanya'ya. Sonrasında Vigo Üniversitesi'nde yüksek lisans programını tamamladım ve hayat bir şekilde beni buraya bağladı. Şu an burada yaşamımı ve çalışmalarımı sürdürüyorum.

Yeni bir sergi olacak mı önümüzdeki günlerde?

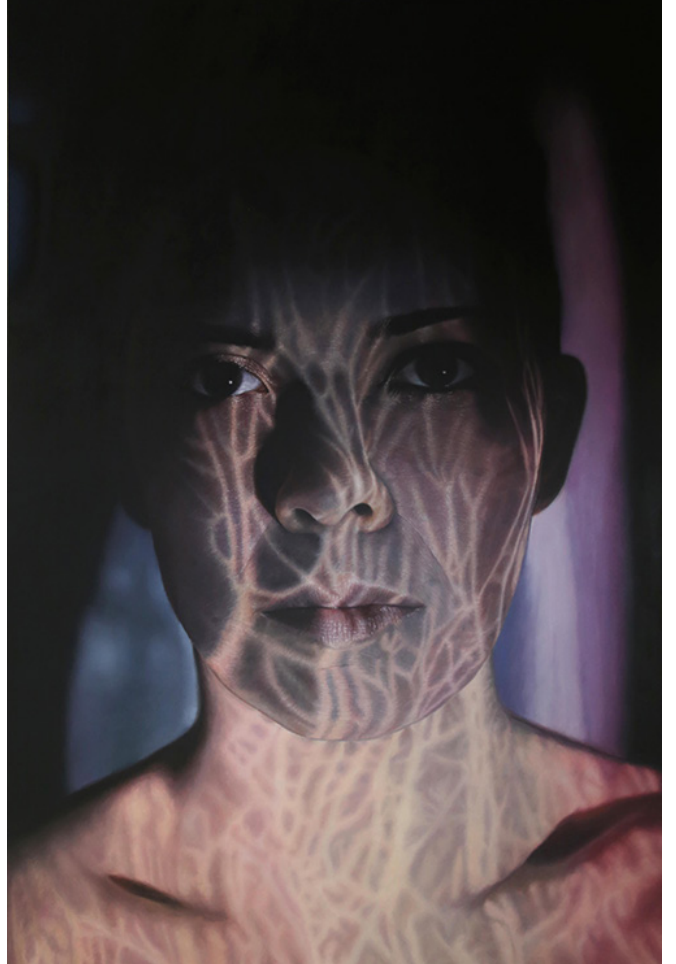
Covid-19 öncesi kararlaştırılmış ve bu sene sonu için tarih belirlediğimiz, İspanya'da gerçekleştireceğim bir sergi vardı ama önümüzdeki seneye ertelendi. Şu an her şey iptal olmuş durumda ve yeni bir tarih belirlemek şimdilik imkansız. Bunun dışında eylül ayında Contemporary İstanbul'da yeni işlerim sergilenecek. Eğer istediğim tempoda çalışmayı sürdürebilirim önümüzdeki sene İstanbul için de bir sergi yapmak planlarım arasında.

EN ZAYIF HALKA SANATÇILAR

Elbette geçtiğimiz aylarda yaşadığımız izole günlerin etkisini sormazsam olmaz. Atölyede yeni işler yaratabildiniz mi? Yoksa tamamen durdunuz mu?

Normalde de fazla sosyal aktivitesi olan biri olmadığım için rutinime ve çalışmalarım zorlanmadan devam edebildim.

Maalesef bencil bir sistem içinde büyüyüp bencil kodların içerisinde yaşamaya çalışıyoruz. Gücü olanın her zaman talep ettiği ve o talebin karşılık buldukça daha da çoğaldığı ve rahatsız edici bir hal aldığı bir insan mekanizması var önümüzde. Sanat dünyası göz önüne alındığında bu zincirin en zayıf halkası olan 'sanatçılar' için en iyisini dileyip umut beslemekten başka seçeneğim olmadığı için üretime devam ediyorum.

İlham kaynağınız nedir ya da kimlerdir?

İlham almak adına çok farklı alanlardan besleniyorum. Bunların başında sinema ve müzik geliyor. Sıkı bir film izleyicisiyim. Bu her çıkan filmi izliyorum anlamında değil, daha çok takıntı derecesinde sevdiğim yönetmenlerin filmlerini tekrar tekrar izlemek anlamında. Eski sinemacılardan Tarkovsky'nin Stalker'ı, Ayna'sı, Bergman'ın Persona'sı ve sonrasında Lars Von Trier'in her filmi... Yenilerden ise Robert Eggers beni etkiliyor.

Güncel sanatçılardan Cindy Sherman, Marlene Dumas, aynı zamanda yüksek lisansta hocam olan Marina Nuñez beni son yıllarda en çok etkileyen ve takip ettiğim sanatçılar.

Müzik dinlemek de kafamdaki projeleri düşünürken hayal kurmama yardımcı oluyor. Resim yaparken de sürekli olarak dinlemeyi tercih ettiğim ve bana ilham veren müzisyen ve gruplar var: Steven Wilson, Opeth, Dream Theater, Katatonia gibi.

yuzu

BOTANIK

instagram → [@yuzubotanic](#)

FEM GÜÇLÜTÜRK'LE
BOTANİK 'TALK ŞOV'

EVDE PALMIYE TÜRÜ
YETİŞTİRMEK İÇİN
15 MADDELIK LİSTE

DEV YAPRAKLARININ
HASTASIYIZ: FİL KULAĞI

YENİ NESİL
SAKSI ÖNERİLERİ

yuzu

FEM GÜÇLÜTÜRK'LE BOTANİK 'TALK ŞOV'

Labofem'in yaratıcısı Fem Güçlütürk bir süredir Muğla'nın Ula/Çıtlık tarafındaki evinde yaşıyor. Evinin hemen yanına kurduğu serasında bitki atölyesine, üretimine devam ediyor. Bir yandan da bu konudaki tecrübelerini Youtube kanalı üzerinden bizlerle paylaşıyor. Fem'le bitkiler üzerine uzun uzun konuştuk. En sevdiğim cümlesi de şu oldu, söylemeden geçemem: "Bitkiye çiçek diyen tek millet miyiz bilmiyorum". Gerçekten de öyle. Bitkilere artık çiçek demesek! Şimdi buyurun Fem'le botanik muhabbetimize...

Bitkiseverler olarak 'Labofem'e hayranız! Bir süredir Muğla/Ula tarafındaki evinde de bir seran var. İşler daha da büyüyecek mi Fem yoksa bir noktada bu kadarı yeterli mi diyorsun?

İstanbul'da 'Labofem'i önce bir openhouse mantığıyla evde açmıştım hatırlarsan. Sonra evde oturacak yer kalmayınca ve gelen giden fazlaşınca atölye-dükkanı açmıştım. Buraya yerleşince bir sezon daha böyle devam ettim, ama işin esas zevkli yanı aslında bir bitki daha satmak değil. Gelen kişilerle bitkiler üzerinden hoş sohbetler ve paylaşımlar yaşamaktı. Sonuçta İstanbul'daki dükkanı da kapayarak bitkileri buraya yaptığım seraya transfer ettim. Tabii bir noktada "salon bahçivanlığı" beni kesmemeye başladı. Eller bir kez gerçek toprağa deyince saksı filan daha yapay kalıyor! Burada gıdamızı da üretmeye başladık. Türü tehlikede olmayan ama endemik olan harika bitkileri tanıyıp kendimce korumaya almak üzere toplamaya başladım. Yani burada iş ticari olarak büyümeyecek belki, ama manevi olarak, tecrübe olarak bağ bahçe, peyzaj, ekolojik açıdan daha adil bir düzen gibi felsefelerle dönüşeceği benziyor. Şimdilik Labofem youtube kanalında bu tecrübeleri aktarmaya devam...

Bitki bakımı herkesin ilk etapta, "Ama ben bakamıyorum ki!" diye mızıkçılık yapmaya çok müsait olduğu bir alan. İnsanlar bitkilere bakmaya mı üşeniyor yoksa aslında haftada bir su vermeyi bakmak olarak mı düşünüyorlar? Ne dersin?

Sanırım bağlamımızdan kopunca, bitkiyi de saksıda duran, plastik bitkiden tek farkı haftada x defa su vermen gereken dekor objeleri gibi görmeye başladık. Şimdilerdeki dijital yalnızlıkta ise bitkiler bir yoldaş, bir can, bir güzellik, hayata bağlanmak için kıymetli tutunacak bir dal haline geldi. Özellikle şu günlerde çokça mesaj geliyor bu fikre kapılmam için. Eskiden anneler, ananelerin bitkilerini geri planda, hayal meyal veya evin bir parçası olarak bildirdik ama iş tek başına yaşamaya gelince annelerimizin onlarla konuştuğunu hatırladık! Şimdi yeni bir lisan öğrenmeye çalışıyoruz. İlk zamanlarda bitkiden çıkan çiçek sapını görüp 'Bitkiye bir şeyler oluyor' diye soran oluyordu. Hatta 'Büyüyor mu bunlar?' diye sorular geliyordu. Bitkiye çiçek diyen tek millet miyiz bilmiyorum mesela! Şimdi daha çok kaynak var, neyse ki bilgilenecek isteyen daha kolay ulaşılıyor artık.

EN SEVMEDİĞİM FICUS BENJAMIN!

En sevdiğin bitki ailesi hangisi?

Ben bu EN'li sorulara çok cevap veremiyorum. Niye dersen, mesela saksıda EN başka, salonda EN başka, balkonda EN başka. Belki şöyle cevaplayabilirim: En sevmediğim Ficus Benjamin! Bir de en geleneksel orkideler:) Onun dışında ot diye bilinip bahçeden yolunan bitkileri bile seviyorum.

Peki bakımında zorlandığın bir bitki oldu mu?

Evet, itiraf ediyorum: 'Alocasia'lar ve 'Calathea'lar çok nem, duru ılık su ve hep ılıman iklim istiyor. Ve ben o kadar bitkinin arasında onların nazına ayak uyduramıyorum! Birkaç tanesi hariç hep hezimet oldu. Bazen inat edip yine alıyorum, ama bir noktada vazgeçiyoruz birbirimizden! Zira burası kışın tahminimden soğuk oluyormuş. Eksi sekiz dereceleri gördük. Seramız ısıtılmalı olmadığı için bazı hassas türleri evde tutuyorum. Kış aylarında ev sabahları dokuz derece filan oluyor. Hassaslardan bazıları dayanmadı. Başta üzülüm, ama sonra buradaki şartlara ayak uyduran devam eder, edemeyen kusura bakmasın dedim.

Şu an dekorasyonda trend olan çok bitki türü var. Mesela Ficus Lyrata. Evlere hangi bitkileri önerirsin? Kolay bakımdan zor bakımı olanlara doğru sıralayarak...

Bence Ficus Lyrata ve Monstera popüler deyişle artık çan eğrisinde! Ama yine de hala çok güzeller. Tropik ve epifit kaktüs grubunda (ama dikenli değil) Rhipsalis, hem askılı saksıda hem kütüphane kenarında filan çok güzel duruyor. Neşe'nin kepe sorunu gibi zaman zaman iğne yapraklarını dibine dökse de Kuşkonmaz diye bilinen Asparagus Setaceus ise büyümlü formuyla sevdiğim arasında. Ficus Lyrata'nın bakımı aslında çok kolay değil. Cereyanda kalmayı ve ani ısı değişimini sevmiyor. Yerini sevmesi lazım. Ayrıca yaprakları toz tutuyor, alerjik kişilere tavsiye etmem. Calathea çok popüler oldu, ama dedim ya en zorlar arasında. Çabuk bozuluyor yaprakları. Üstelik artık bitkiler ithal olduğu için pahalı.

Sukulentlerden eflatun, mavi renkli olanlar çok ama çok güneş istiyor. Az ışıktaki bozuluyor. Yeşil renkliler tercih edilebilir. Onlar bile ev ortamında biraz loşta kalıyor. Dev cam, balkon ve bol direkt güneş ışığı alan evlere öneriyorum. Beyaz lekeli, yani alaca Monstera çok ilgi çekiyor. Gel gör ki sırf yeşil olandan biraz daha fazla ışık istiyor. Çünkü yapraktaki beyaz alanlar fotosentez yapamayan alanlar.

Philodendron bipinnatifidum, büyük yapraklı olan görkemli bir bitki mesela. Bakımı da kolay. Monstera'dan sıkılanlar için ideal. Aslında zor diye bir şey yok. Tıpkı evcil hayvan dostlarımızı tercih ederken yaptığımız gibi bireysel imkanlar ve şartlar değerlendirilmeli. Sık sulayabilecekler mi, ışık yeterli mi, tatildeyken bakacak kimse var mı, bütçe ne? Bitkiyi kendinize uydurmak yerine kendinize uygun, şartlarınıza uygun bitki almalısınız.

Sukulentler su istemez diye de yanlış bir bilgi var. Halbuki gelişim dönemlerinde gayet düzenli sulama istiyorlar. Tropiklere göre belki daha seyrek sıklıkta veya daha geniş aralıklarla olsa da kesin bilgi o ki, sulanmaları gerek! Artık bu bilgilerden sonra seçim zevke kalmış. Onda da genellikle tek sayılar hoş oluyor. Üç farklı boy saksı veya tek bir güçlü form. Farklı yaprak ve gövde yapıları bazen yan yana gelince etkisini kaybediyor. O yüzden dikkatli olmak lazım. Büyük bitkiler daha seyrek ilgi istiyor ufaklara nazaran. En azından sulama açısından.

Yeri sınırlı olanlara ise güzel bir saksıda tek bir ufak bitki bile büyük fark yaratıyor. Bir kütüphanede ya da bir orta masasında. Aranjmanlardan korkarım hep, çünkü ilk yapıldıklarında güzel gözükp kısa süre sonra farklı yaşam ihtiyaçları veya büyüme hızları/formları yüzünden pejmürde hale gelir, saçı başı dağılmış gibi dururlar. Çiçekçiler bebek boylu olanları bir dev çanağa soku soku veriyorlar! İlk bakışta nefis, ama sonra biri 15 cm uzuyor, öbürü yandan sarkıyor, altı kuruyor. Her birini ayrı saksılara dağıtmakla uğraşmaya da kimsenin hali kalmıyor. Haydi hepsi gübre! O tip aranjmanları kesme çiçek mantığı ile geçici bir masa süsü olarak kabul etmek gerekir.

KÖYLÜLER, “AY YAZIK” DİYORDU...

Sormadan olmaz: Ula/Çitlik tarafındaki evinin mimari özelliklerini kendi gözünden aktarabilir misin? Nelere dikkat edildi? Mesela botanik açıdan?

Arsamızı antin kuntin işlerden anlamadığımız için imarlı aldık. Birikmiş bir paramız vardı. Mimar arkadaşımı arayıp bir konteyner yapmak istediğimizi ve bütçemizin limitli olduğunu bildirdik. O da konteyner projelerine hakim olduğu halde, “Arsanız imarlı, konteyner hem pinterest’te filan gördüğünüz gibi daha düşük bütçeli değil ve neden tanımlı metrelele bağlı kalalım, ben size aynı hisse verecek bir yapı tasarlarım” dedi. O noktada betonarme ve geniş alanı cam olan bir yapı çıktı. Zamansız bir yapı. Binanın yönü güneş hareketine, hakim rüzgara göre ayarlandı. Minimum malzeme kullanıldı. Mesela köyden gelenler, “Ay yazık yerler beton kalmış. Bir sıva, bir parke bile yok” diye üzüldü. Oysa tercihimiz temizliğini kendimiz yapabileceğimiz kadar basit ve fakat büyük evlere alışık olan şehirli olarak çok da ufak olmasın idi.

Sonuçta hem konum hem geniş camlarla dışarıda gibi bir iç mekan yarattık. Tek sorun “Kim oooo??” yerine “Bu kiiiiim???” demek zorunda kalmamızı! Gelenler bir anda salonun yere kadar 14 metre cepheli camında belirebiliyordu. O yüzden serbest girişi engelleyebilmek için ufak bir çit yapmak zorunda kaldık sonradan. Arsayı alırken çam ormanı yanı demiştik, öyle de bulduk. Önümüzde defne tarlası var. Bahçede zaten eski zeytinler ve çitlik ağaçları vardı. Kalanını da ben 3 yıldır ellerimle dikiyorum....

yuzu

EVDE PALMIYE TÜRÜ YETİŞTİRMEK İÇİN 15 MADDE LİSTE

Doğruya doğru: Palmiye ailesinin her türü evde çok şık durur. Bu yüzden çoğu zaman onları “kurtarıcı dekoratif obje” yerine koyabiliyoruz. Peki palmiye türlerine evde nasıl bakmak gerektiğini biliyor musunuz? Listemize göz atın...

1. Palmiyelerin çoğu yavaş büyür. Sabırlı olun!
2. En çok yapılan hata tüm palmiyeleri sıcak güneş ışığını seven ve kuru havadan hoşlanan bitkiler olarak düşünmek... O yüzden palmiyenizi direkt pencere önüne, güneşin kalbine koymayın. Yaprakları camdan gelen ısının da etkisiyle yanabilir!
3. Kışın oda sıcaklığı 10 dereceden düşük olmasın.
4. Toprak olarak kireçli komposto kullanın. Komposto, canlı organizmaların toprağa karışıp çürüyerek mineral açığa çıkarmasıyla oluşan bir toprak. Kireçli toprağın içeriğinde ise kil, kum, humus ve kireç var. Yani ikisinin karışımı olmalı.
5. Palmiyeler köklerinin rahatsız edilmesinden hoşlanmıyor. O yüzden çok gerekli olduğunda yeni saksıya geçirin.
6. İlkbahar ve yaz aylarında sık sık, kışın ise az sulayın. Yaprakları düzenli olarak nemlendirin. Misal: Süngerle yıkamak iyi fikir!
7. Yaprak parlaticı spreyleri kullanmayın! Hiç iyi gelmiyorlar palmiyeye, kesin bilgi!
8. Kahverengi yaprak uçları kuru hava nedeniyle oluşur. Az sulama ve soğuk da nedenlerden biri. Sararan yapraklar aynı zamanda bitkinin gübre ihtiyacı olduğunu da habercisi. Fidanlıklara gidip gübre almanızda fayda var.
9. Palmiyelerin alt yapraklarının zaman içinde kahverengileşmesi ise gayet doğal. Bunları çıktıkları noktaya yakın yerlerden kesmek gerekiyor.
10. Evet, en çok tercih edilen palmiye türü Areca Palm! Ama Areca'nın da çeşme suyundan pek hoşlanmadığını söylememiz gerek. Çeşme suyu vermektan kaçının.

11. Chamaerops Humilis (European Fan Palm) adlı palmiye türü ise bir başka popüler arkadaşımız. Aslında bahçe bitkisi. Ama içerde de yetişebiliyor. Soğuğa gayet dayanıklı.
12. Phoenix Canariensis ya da nam-ı diğer Canary Island Date Palm güneşli alanları seviyor ama pencere önüne koymayın. Yapraklarda yanık izi oluşabilir.
13. Son dönemde çok popüler olan Cocos Nucifera, yani hindistancevizi palmiyelerini evde yetiştirmesi hayli zor. Çünkü istedikleri yüksek nem ve sıcaklığı evlerde her daim sağlamamız neredeyse imkansız. Yine de bizim gibi tutkulu ve ısrarcıysanız, toprağını ılık suyla sürekli nemli tutun. Ama kabuğunu asla ıslatmayın. Çok iyi drene edilmiş kumlu bir toprağı olmasına dikkat edin. Kabuğu dışarda kalacak şekilde toprağı dikimini gerçekleştirin.
14. Bizim şu günlerdeki favorimiz ise Ruffled Fan Palm, latince adıyla Licuala Grandis. Anavatanı, hiç bilinmeyen bir ülke olan Vanuatu! Bu ülke Avustralya'nın doğusunda bir ada. Ruffled Fan Palm gölgeli yerleri daha çok tercih ediyor. Çok fazla güneş ışığı yapraklarını kahverengileştiriyor.
15. Son olarak ev için uygun diğer palmiye türleri şunlar: Dypsis, Howea, Bismarckia, Livistonia ve Trachycarpus.

yuzu

DEV YAPRAKLARININ HASTASIYIZ: FİL KULAĞI

En bilinen adı: Elephant Ear, yani Fil Kulağı. Ama botanik literatüründeki ismi 'Colocasia' ya da 'Taro'. Aslında bir dış mekan bitkisi. Hatta sulak alanlarda yetiştirilen türünün nişastalı yumru kısmı yenilebiliyor da! Bizi ilgilendiren kısmı evde yetiştirilen çeşidi tabii. Son yıllarda bu bitkinin bu kadar popüler olmasının nedeni ise malum: O dev yeşil yapraklarını cömert şekilde açınca evin içini anında bir ormana dönüştürebilmesi! 200'den fazla çeşidi olan, tropik bölgelerden kopup gelme arkadaşımız fil kulağı, ev içinde ideal koşulları yakalarsa çok hızlı büyüebiliyor. Hatta bir haftada peş peşe iki yaprak birden verebiliyor. Cömertliğini oradan anlayın yani!

BÜYÜK SAKSI SEÇİN

Öncelikle fil kulağını yerleştirdiğiniz saksının büyüklüğünden emin olun. Her zaman orta ya da ortanın üstü büyüklükte bir saksı tercih edin. Saksının dibine gözenekli yapısından dolayı suyu emen pomza lav taşı döşemeyi unutmayın. Aslında bunu çoğu bitkinin saksı tabanına toprağı yerleştirmeden önce uygulamanız gerekiyor. Böylece bitkinin kökleri uzun süre su içinde kalmıyor ve çürümüyor.

DOLAYLI GÜNEŞ IŞIĞI SEVİYOR

Gelelim fil kulağını evin içinde nereye yerleştireceğinize... Fil kulağı dolaylı güneş ışığı seviyor. Doğrudan güneşe tahammül edebiliyor ama bir süre sonra yapraklarının ucu yanmaya başlıyor. O yüzden dikkat! Güneş alan pencerenin dibine koymayın, bu yeterli.

Fil kulağı çoğu tropik bitki gibi yüksek nem seviyor. Bu yüzden yazın sıkça sulamak gerekebilir. Yaprakları hafifçe düştüyse sulama zamanı gelmiş demektir, yaprakları takip edin!

Aslında ideali, fil kulağının yetişeceği odada bir nemlendirici kullanmak, ama kimsenin bununla uğraşacağını sanmıyoruz!

Yaprakları arada fısıflamak çözüm olabilir ama. Nem oranını dengelemiş olursunuz. Yeter ki çeşme suyuyla yapmayın. Daha kireçli ve yaprakta leke bırakırsınız.

UNUTMADAN...

1. Fil kulağı çok güçlü rüzgâra maruz kaldığında gözyaşı bırakabiliyor. "Neden ağlıyor bu bitki?" diye merak etmeyin yani.
2. Evde kedi ya da köpeğiniz varsa fil kulağı yetiştirmeniz biraz riskli. Çünkü köpekler ve kediler için fil kulağının yaprakları toksik içeriyor. Eğer kedi ya da köpeğiniz yaprakları yerse karınları ağrıyabilir, hatta kusabilirler!
3. Büyüme dönem boyunca sıvı gübre vermeniz ya da fidanlıklardan alabileceğiniz aspirinden daha küçük boyuttaki gübreleri serpiştirmeniz iyi olacaktır.

YENİ NESİL SAKSI ÖNERİLERİ

Kimlikli saksı bulmak her daim bir mesele. Eğer en az eve koyduğunuz bitki kadar, onu taşıyan saksının tarzına da takıntılıysanız şimdi size birkaç önerimiz var. Merak etmeyin, elbette herkesin bildiği Euroflora, Greenmall, Bauhaus ya da Koçtaş'tan saksı alın demeyeceğiz!

Daha farklı önerilerimiz var, buyurun...

ALIŞIN: 'GREEN BAG'LER

İlk önerimiz İrlanda markası Blooming Walls. Bahçe bitkilerinize uygun, farklı saksılar bulmakta zorlanıyor musunuz? O zaman Blooming Walls'un yeni nesil saksıları 'green bag'ler tam size göre. İlk bakışta pazar torbasını andıran bu saksılıkların materyali yüksek kalite PVC. Dolayısıyla sığa da soğuğa da dayanıklı. Dublin merkezli bir aile şirketi olan Blooming Walls'un sadece bahçeye yönelik değil ürünleri. İç mekana yönelik, duvara asmalık ürünler de yapmışlar. Ama Yuzu olarak biz en çok outdoor için kullanılan bu pazar torbası saksılıkları sevdik!

TANIŞIN: BAY GRÖN!

Bizde 'cool' saksı bulmak hayli zor. Bu noktada Aykut Diricanlı'nın markası Grön Atölye ilaç gibi geliyor. Markanın başlangıç hikâyesi de nefis: Şirketlere danışmanlık yapan Aykut, uzun yıllardır kaktüs koleksiyoneri. Yıllar içinde bakıyor ki kaktüslerini sergilemek için estetik, şık saksılara çok fazla ihtiyacı var. Sonunda Grön'ü kurmaya karar veriyor. Şu anda Aykut hiç makine kullanmadan beton saksılar üretiyor atölyesinde. Saksılarında da yalınlığı ve doğallığı benimsiyor. Yuzu olarak tüm saksılarına bayılıyoruz. Aykut'u ve markasını instagramda mutlaka takip edin: @gronatolye

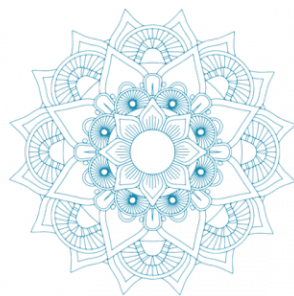
O YÜZ UNUTULMAZ: WOHHHA

Wohha, Fransızca'da heyecan, neşe gibi yüksek enerjili tepkilerin ifade edildiği bir nida. Ama biz Wohha'yı daha çok nefis saksılarından tanıyoruz. Aslı Şarman Toğulga'nın 2012'de kurduğu Wohha'nın, Arnavutköy'deki atölyesinde ürettiği 'yüz' temalı saksılar artık markanın imzası. Tamamen doğal malzemelerle, el yapımı üretilen saksılarda kurşunsuz sır kullanılıyor.

ROUND SAKSISI MEŞHUR: URBAN

Mimar Nilüfer Kozikoğlu'nun markası Urban Atölye'nin ürettiği saksılarda işlenmiş ve ham malzemeler bir arada kullanılıyor. Urban sadece saksı üretmiyor, vazolar ve mumluk gibi ev aksesuarları da markanın diğer ürünleri arasında. Maslak Atatürk Oto Sanayi'de atölyesi olan Urban'ın, özellikle metal ayaklı beton saksısıyla 'round' saksısının çok meşhur olduğunu belirtelim.

THE BEACH OF
MOMO

pinkoturkey.com

NIŞANTAŞI – ZORLU CENTER

LILY ALDRIDGE for PINKO

PINKO

In the Mood for Oud
LUXURY COLLECTION

Jubette Has a Gun

YUZU'NUN SEÇİMLERİ

ZAMAN

Mimariden ilham alan iki şık saat. İlki Breda markasının, Çin kökenli Amerikalı mimar I.M Pei'den ilhamını Pei Collection saati. Temiz çizgileri ve zarif geometrileriyle göz alıcı bu saat, 41 milimetre paslanmaz çelik kasa ve dikişli deri kayışa sahip. İkinci saat ise NOMOS Glashütte'nin Tangente koleksiyonu. Bu klasik koleksiyon 25 yıldır lüks Alman saat markasının temel taşı olmaya devam ediyor. Tangente 101'in 35 milimetre saatinin tipografisi, efsanevi tasarım okulunun estetiğine ayak uyduruyor.

KOKU

Juliette Has a Gun'in "In The Mood For Oud" kokusu için yaratıcısı Romano Ricci şöyle diyor: "Agarwood ağacından üretilen Oud, parfüm endüstrisinde en değerli ve en nadir bulunan ham maddelerden biri. Kökeni Ortadoğu'ya, oradan Avrupa'ya ve çok eski Asya uygarlıklarına kadar dayanıyor. Hem hayvansal hem tatlı; çok karmaşık bir koku bu. Hazırladığım bu yeni kokunun en üst notasına bergamot, daha sonra da Oud notasını ekledim". Şehvetli oryantal olarak da tanımlanan In The Mood For Oud'u benzeri lüks parfümleri bünyesinde bulunduran Haker Group ithal ediyor. Tüm Beymen mağazalarında bulabilirsiniz.

BAKIM

Avustralyalı lüks bakım markası Aesop, Yuzu'nun favorilerinden. Özellikle "Rejuvenate Intensive Body Balm"ı. Mandalina kabuğu, vanilya ve sandal ağacı karışımı bu vücut kremi bir kez sürdükten sonra bağımlısı olacaksınız!

YÜRÜYÜŞ

İtalyan markası Moma'nın tüm koleksiyonundaki parçalar el işiyle son teknolojinin ortada buluşmuş şık hali. Bu yüzden ayakkabıları her daim dayanıklı. Üstelik kimlikli. Yeni sezonlarından özellikle bu sandaletleri sevdik. Detay ve alışveriş Moma'nın sitesinde: www.moma.it

SES

Fransız tasarımının amiral gemisi Lexon'ın bu renge bayıldığımız bluetoothlu Tykho 3 hoparlörü, şık tasarımıyla göz alıcı ve aynı zamanda yere düşürmelere karşı çok dayanıklı. Silikon kaplaması sayesinde her yerde gönül rahatlığıyla kullanılabilir. Özellikle yazın açık havadaki uzun masa muhabbetlerinin arka fon müziği için en ideal aksesuarlardan biri olmaya aday kendisi! 20 yıl önce yaratılan Tykho'nun Time dergisinin kapağındaki ilk tasarım nesnesi olduğunu da hatırlatalım.

YAZLIK

Banu Bora Mumcu ve Rezzan Benardete'nin markası In The Mood For Love'in yaz koleksiyonundan seçtiğimiz 'lais' şort, gece ya da gündüz kullanımına, her tür mood'la kombinlenmeye müsait. Cool sadeliğiyle ise tam Yuzu!

BU YAZ DA HAORİ GİYİYORUZ

İlk kez geçtiğimiz yaz satışa sunulan, tamamen kerenden üretilmiş YUZU'nun unisex plaj koleksiyonu haori, bu yaz da güneşteki seçkin noktalarda yerini alacak.

Japonlar'ın kimono üzerine giydiği geleneksel ceketleri 'haori'nin modern ve yazlık bir yorumu olan YUZU haori koleksiyonunun en önemli özelliği sade oluşu. Yani dergimizin dünyasını yansıtmaları...

Geçmiş yüzyılda haori, savaş sırasında Japon erkekleri tarafından soğuğa karşı korumak için palto olarak giyilmiş. İlerleyen yıllarda ise hem kadın hem de erkekler kimono üzerine tamamlayıcı ceket olarak giymeye başlamışlar haoriyi.

Günümüz Japonya'sında kimono nadiren giyildiği için haori daha çok tercih ediliyor. Özellikle de haori'nin hip ve yeni nesil yorumlanmış halleri...

Unutmadan: YUZU haori koleksiyonu beyaz, siyah, haki ve bej renklerden oluşuyor. Her renkte uzun ve kısa olmak üzere iki seçenek mevcut. Ölçüler ise standart.

Haori koleksiyonumuzu www.yuzumagazine.com/dukkán adresinden sipariş edebilirsiniz.

Her mevsimde deęizmeyen klasik...

THE MARMARA
BODRUM

www.themarmarahotels.com

themarmarahotels

@themarmara

themarmarahotels

SMALL
LUXURY
HOTELS
OF THE WORLD

Independently minded

Tarladan Evinize Organik Lezzetleri Keşfedin!

Yöresinden taptaze organik lezzetleri açık havada büyüleyici bir tarihi atmosferde keşfetmeniz, hayatınıza lezzet ve sağlık katmanız için sizi Büyükyalı Organik Semt Pazarı'na bekliyoruz.

Her
Cumartesi

Buğday Ekolojik
Yaşamı Destekleme
Derneği'nin
danışmanlığında.

BÜYÜKYALI

eko/100
ojikpazar

ee bahçe

